LINDA ADAMS

Secretul lui Joe Elliot

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Eve Crawford puse motorul la ralanti, lăsând mica barcă roșie să plutească în derivă în voia curentului. Cu o mână șovăitoare pe cârmă, scrută cu îngrijorare norul gros de ceață ce învăluia ambarcațiunea. Îi mai rămâneau de parcurs vreo cinci kilometri și prin negura aceasta ar fi fost un adevărat rămășag. Cum să-și continue drumul fără să se rătăcească sau să aibă vreun accident?

Își reproșa amarnic inconștiența. Ce idee absurdă să vrea să se întoarcă acasă tocmai când izbucnea furtuna! Dar, când plecase de la prietena ei, Julie, din Zwolle, ploaia încetase complet, și crezuse că furtuna se terminase.

Furtuna, poate. Dar ceața nu părea hotărâtă să abandoneze partida. În cel mai bun caz trebuia să treacă mai multe ore pentru ca vizibilitatea să redevină normală pe lacul Toledo Bend.

Burl Crawford, tatăl Evei, lipsea de câteva zile de acasă, și era mai bine așa, pentru că și-ar fi făcut griji văzând că nu se întoarce la timp. Iar cât privește prietena ei, Julie, aceasta tocmai plecase cu mașina până la Natchitoches...

Așadar, nimeni nu știa că este pierdută pe lac. Cum să iasă din capcana aceasta? Ceața, de o densitate neobișnuită, îi impunea un periculos joc de-a baba-oarba; orbește, Eve trebuia acum să încerce să ajungă la un mal.

Opri motorul și rămase nemișcată, pândind cel mai mic zgomot care i-ar fi permis să se orienteze. Înainte să se oprească, făcuse vreo șapte-opt sute de metri spre sud-vest. Apoi, barca plutise în derivă. Pe ce distanță? Și în ce direcție? Eve n-ar fi fost în stare să spună.

Era sigură de un singur lucru: trebuia să continue. Pe suprafața apei pluteau crengi și trunchiuri de copaci doborâți care puteau în orice clipă să facă o breșă în coca. Era deci urgent să acosteze oriunde și să lege barca la mal. După aceea, se va descurca într-un fel ca să ajungă acasă, chiar pe jos, dacă va trebui.

Înfruntă ceața încă vreo jumătate de oră, evitând în ultima clipă obstacolele care apăreau ici-colo, asemenea unor fantome care o pândeau să facă o manevră greșită. Brațele o dureau de încordarea cu care ținea cârma.

Noaptea se lăsa cu rapiditate, făcând vizibilitatea și mai dificilă. Eve avea un chef nebun să izbucnească în plâns, dar asta n-ar fi ajutat-o cu nimic, dimpotrivă. Trebuia neapărat să se controleze dacă voia să scape teafără și nevătămată.

Deodată, un șoc zgudui barca, și se trezi proiectată spre cârmă.

Cu răsuflarea tăiată de spaimă, opri încă o dată motorul și se cățără pe partea din față a bărcii, încercând să constate pagubele. Lovitura fusese provocată de două trunchiuri de copac, dar din fericire nu lăsaseră decât câteva zgârieturi. Se ridică și-și dădu pe spate părul ud, încercând să străpungă cu privirea ceața deasă.

Tresări la auzul unui lătrat în apropiere. În sfârșit, pământ! Oftă adânc, de ușurare.

– Hei! E cineva pe aici? strigă ea.

Îi răspunse doar lătratul surd al câinelui invizibil. Orientă barca în direcția de unde provenea acesta. Curând, putu să sară în apa mai puțin adâncă, și merse bâjbâind până la mal.

Când sfârși de legat barca de o rădăcină groasă, animalul, un câine de vânătoare roșcat și alb, veni spre ea.

– Bună, frumosule, îi spuse Eve. Știi că tocmai mi-ai salvat viața?

În loc de răspuns, câinele scânci și dădu vesel din coadă. Chiar în clipa când Eve se pregătea să-l mângâie pe cap, auzi o voce în spatele ei.

– Mă îndoiesc că Rebel a înțeles ce i-ai spus!

Se răsuci repede pe călcâie, căutând să ghicească dincotro venea această voce neliniștitoare ce străpunsese ceața. Auzi atunci un zgomot de pași ce călcau pe frunzele moarte și pe crengile rupte. Schiță o mișcare de retragere. În ceață, apăru o siluetă înaltă, masculină.

– Ce cauți aici? întrebă necunoscutul.

– Mă întorceam acasă. M-am rătăcit prin ceață, răspunse Eve cu circumspecție.

Privirea întunecată a străinului o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se din când în când pe obrajii înroșiți de frig și emoție, pe șuvițele brune lipite de față, pe ochii cenușii...

– Te întorceai acasă? Pe vremea asta? Este o adevărată nebunie! Nu ți-a spus încă nimeni că trebuie să te ferești când se lasă ceața pe lac?

– Știu foarte bine că uneori ceața poate fi deasă pe aici, replică ea. Dar când am plecat din Zwole, nu era ceață. S-a lăsat într-o clipă!

– Și unde aveai de gând să mergi?

– La Pine Ridge.

Eve privi în jurul ei, căutând un reper, o indicație... Nu. Nu cunoștea locul acesta.

– Se poate spune că te-ai rătăcit de-a binelea. Ești tot în Louisiana, dar cel puțin șapte kilometri de Pine Ridge.

– Șapte kilometri! exclamă Eve cu ciudă.

Își îndepărtă de pe față câteva șuvițe lungi.

– Ei bine, cred că va trebui să mă înarmez cu răbdare.

Îi întoarse spatele străinului și se urcă din nou în barcă. Să ltă capacul unui scaun și începu să scotocească în lada de sub el.

Bărbatul n-o pierdea din ochi. Eve era îmbrăcată în niște blugi albi, uzi până la genunchi după ce mersese prin apă. Era înaltă, suplă – fără îndoială că o considera mai degrabă fragilă, asemenea multor oameni care o vedeau prima oară.

Eve scoase din ladă un impermeabil oliv și și-l aruncă pe brat, apoi se întoarse spre necunoscutul din fața ei.

– Există case pe aici?

Bărbatul scutură din cap.

– După câte știu eu, nu.

– Dar dumneata cum ai venit?

– Călare.

Eve făcu ochii mari, dar nu comentă. Pentru prima oară, îl privi mai atentă pe străin.

Trebuie să fi avut puțin peste treizeci de ani. Avea tenul măsliniu, și părul pieptănat spre spate era drept și negru, sau mai degrabă brun închis. Era cam prea lung și strălucitor, acoperindu-i ceafa. Umerii și brațele erau puternice, talia subțire, coapsele musculoase. Înfățișarea lui în ansamblu dădea impresia de sănătate și vigoare.

– Cortul meu nu este prea departe de aici. Dacă vrei să vii cu mine... Ai putea aștepta până se împrăștie ceața, îi propuse străinul.

Eve nu răspunse, fascinată de chipul lui a cărui frumusețe virilă era de-a dreptul neobișnuită. Sprâncenele erau groase și drepte, de un negru de cărbune, ochii căprui, strălucitori. Nasul, ușor coroiat. Privirea Evei urmări conturul plin și senzual al buzei inferioare, apoi cicatricea neregulată care marca, pe partea dreaptă, buza superioară... Se înfioră ușor, cuprinsă de o stranie tulburare.

– N-ai de ce să te temi, reluă necunoscutul. Sunt inofensiv, Rebel poate să-ți confirme!

Eve își dădu seama dintr-o dată că el îi aștepta răspunsul. Părea să creadă că ei îi era frică, și gândul acesta o indignă.

– Nu mă îndoiesc. Și-ți sunt recunoscătoare că-mi oferi ospitalitatea, declară ea.

Sări cu ușurință din barcă și-l urmă pe străin.

Pădurea deasă ce mărginea lacul era foarte întunecoasă. Eve avu grijă să-și potrivească pasul după cel al bărbatului; aligatorii mișunau prin zona aceea. Rebel, câinele, mergea în urma ei, adulmecându-i picioarele, ca pentru a se asigura că stăpânul lui nu se afla în nici un pericol în prezența nouvenitei.

După câteva minute, ajunseră într-un luminiș, în mijlocul căruia se înălța un cort-cupolă roșu, lângă un foc.

Bărbatul desfăcu scaunul pliant pentru Eve, apoi aruncă apa dintr-o găleată din tablă galvanizată, o răsturnă, și se așeză pe acest scaun improvizat. Câinele se culcă la picioarele lui.

– Eu mă numesc Eve. Eve Crawford, zise ea înroșindu-se.

I se potrivește prenumele, se gândi străinul.

Era frumoasă, dar de o frumusețe calmă și subtilă. Genul de frumusețe care se impune încetul cu încetul.

– Mie mi se spune Elliot.

Eve încuviință din cap și-și feri privirea. Fără voia ei, această intimitate o intimida.

– Ești... nou venit pe aici?

Mulți oameni veneau să petreacă iarna pe lângă Toledo Bend. Lacul se afla la granița dintre Texas și Louisiana și grație acestei poziții meridionale, regiunea se bucura de ierni blânde. Acum însă era aprilie, și străinul n-avea înfățișarea obișnuită a unui rezident sezonier.

– Da și nu, răspunse evaziv acesta. Odinioară, am locuit prin împrejurimi.

Eve nu îndrăzni să insiste.

– Eu și cu tata avem motelul Pine Ridge de vreo zece ani, îi spuse ea.

O licărire de interes sclipi în ochii căprui ai străinului, aproape nedeslușită în spatele perdelei întunecate a genelor.

– Ce făceai pe lac? Pescuiai?

– Nu. Mă întorceam de la Zwolle, unde m-am dus să-mi văd o prietenă. Este mai simplu să traversezi lacul decât să-l ocolești pe autostradă. Se câștigă cel puțin cincisprezece kilometri... Eu cunosc bine lacul, dar n-am mai văzut niciodată o ceață ca asta, atât de deasă. Mi-a fost imposibil să mă orientez.

Oarecum stânjenită, Eve se foi în scaun. Focul trosnea vesel, răspândind în aer mireasma plăcută a lemnului ars.

– Ai venit... să-ți petreci weekendul pescuind?

– Nu. Eu nu pescuiesc.

Nu era de mirare. Omul nu corespundea imaginii obișnuite a unui pescar. Purta un tricou negru cu inscripția

„Harley-Davidson". Pe coapsa dreaptă, blugii decolorați aveau o mică ruptură triunghiulară. Cizmele negre de cowboy îi completau ținuta, cu tălpile și tocurile murdare de un strat gros de noroi.

– Mă ocup de puii de aligator, reluă el.

Eve ridică din sprâncene.

– Faci braconaj?

– Aș zice mai degrabă că mă aflu aici pentru a-i surprinde pe braconieri, spuse bărbatul pe un ton ironic.

Zâmbetul lui oblic se mai lărgi. Părea să-l amuze acest joc de-a ghicitoarea, aerul perplex al Evei.

– De fapt, nu aceasta este meseria mea. Dar am un vechi prieten care este polițist federal și am venit să-i dau o mână de ajutor.

Eve se simți ușurată să afle că Elliot nu era unul dintre acei oameni care omorau sau mutilau animalele sălbatice. Nu locuia în regiune, dar trăise aici odinioară. Și era prieten cu un polițist federal. Era o fișă de identitate cam subțirică pentru un om cu care împarți intimitatea unui foc de tabără în luminișul acesta pierdut din adâncul pădurii...

Eve îi aruncă o privire piezișă. Licăririle flăcărilor îi accentuau asprimea trăsăturilor, dar nu simțea nici o teamă. Îi plăcea omul acesta.

– Crezi că o să se ridice curând ceața? întrebă ea.

– Poate. Dar asta n-o să te ajute prea mult. O să înceapă ploaia.

– De unde știi?

Elliot ridică din umeri și zâmbi puțin arogant în fața uimirii ei.

– Știu, atâta tot. Mi-a spus Rebel.

Câinele roșcat cu alb dormea, cu botul sprijinit de cizmele stăpânului său.

– Ai familie, Elliot?

Zâmbetul bărbatului dispăru subit. Se aplecă, luă un grătar de fier și-l puse peste foc, apoi puse pe el un ibric albastru. Un puf fin brun îi acoperea dosul mâinilor și brațelor. Eve remarcă faptul că nu purta verighetă – dar bineînțeles, acest lucru nu dovedea nimic.

– Nu mă am decât pe mine, zise el în sfârșit, cu o tristețe greu stăpânită care o tulbură.

Elliot ridică ochii. Eve îl privea cu un aer grav și surprins în același timp, obligându-l fără să-și dea seama să recunoască trista realitate. Era singur. În toate înțelesurile cuvântului. Și într-o măsură în care această fermecătoare persoană nici nu-și putea imagina.

– Îți este foame, domnișoară? întrebă el.

– Ei bine... Dacă ai ceva la îndemână...

– Tocmai mă pregăteam să-mi fac mâncarea când Rebel te-a auzit.

Eve își puse impermeabilul pe speteaza scaunului și se ridică.

– Dă-mi voie mie s-o prepar, îi propuse ea. Am talente de bucătăreasă.

Chipul lui Elliot se destinse și, fascinată, Eve zări umbra unui zâmbet înflorindu-i pe buze. De unde o fi avut această cicatrice? Oricum, rana care o cauzase nu-i afectase și dinții. Aceștia erau foarte albi, ca un șirag de perle, plăcuți la vedere. Ca și întreaga lui înfățișare, de altfel...

– Talente de bucătăreasă? Nu te lauzi?

Un zâmbet larg lumină fața Evei, făcând să-i strălucească minunații ochi cenușii. Păreau să vadă totul. Elliot se întrebă cu oarecare îngrijorare ce-or fi ghicit în privința lui.

– Am început să gătesc pe la zece ani, să știi!

Argumentul era convingător. Elliot se ridică la rândul lui.

– Lada frigorifică se află lângă cort. Ia de acolo tot ce-ți trebuie, zise el.

– Doar n-ai adus toate lucrurile acestea venind călare!

– Nu. Folosesc un jeep ca să-mi transport proviziile, mărturisi Elliot zâmbind.

– Tabăra rămâne instalată aici în permanență?

– Din când în când mai schimb locul.

În timp ce-l asculta pe Elliot, Eve examina conținutul lăzii. Scoase un pachet învelit într-o hârtie albă care, după forma și mirosul caracteristic, trebuie să fi fost șuncă afumată. Alese apoi garnitura. Elliot îi întinse două crăticioare și în clipa următoare, Eve pusese la prăjit ceapă și cartofi într-una din ele, și șunca în cealaltă.

Elliot se așeză din nou pe găleata răsturnată, își întinse picioarele și le încrucișă nonșalant.

– Spune-mi, ai învățat să gătești atât de tânără din necesitate sau de plăcere? întrebă el.

– Și una și alta, răspunse Eve.

Privirea lui Elliot n-o mai deranja, și chiar se mira că se simțea în siguranță în acest loc izolat.

– Mama a murit pe când eram doar o fetiță. Nu-mi amintesc de ea. Tata a fost cel care m-a învățat să gătesc. Îmi trăgeam un scaun și mă urcam pe el ca să-l priveasc gătind mâncarea.

– Ai frați sau surori?

„Totuși, este ciudat, se gândi Eve. Omul acesta mă supune unui adevărat interogatoriu, iar el se eschivează de la toate întrebările mele!”

– Mai am un frate, mai mare ca mine. S-a însurat anul trecut și s-a mutat de aici. Îi simt foarte tare lipsa.

Elliot fu emoționat de accentul de sinceritate care emana din această confidență. Nu te puteai înșela: Eve iubea oamenii. Părea să fie foarte atașată de familia ei. De multă vreme Elliot nu mai întâlnise o femeie ca ea.

– Pun pariu că ai mai gătit la un foc de tabără, spuse el, observându-i cu plăcere gesturile precise.

Mâinile Evei erau delicate, pielea fină. Întreaga ei ființă degaja o impresie de blândețe. Elliot remarcă amuzat că și Rebel deschisese ochii și o privea și el cu interes.

– Așa este. Adeseori am făcut camping cu fratele meu.

– Și apoi, s-a sfârșit, din moment ce el a plecat? spuse Elliot.

– Așa credeam. Și iată că o fac din nou! răspunse Eve zâmbind.

Prin luminiș, începură să plutească miresme apetisante de cartofi prăjiți, șuncă și cafea. Corul broaștelor chemau ploaia, în timp ce focul licărea vesel.

Elliot scoase două farfurii, pe care Eve le umplu copios. Se așezară, cu farfuriile puse în echilibru pe genunchi.

– De cât timp erai pe lac când te-a reperat Rebel?

– De cel puțin patruzeci de minute. Probabil că de la plecare am luat-o într-o direcție greșită.

Tăcură amândoi ca să-și savureze mâncarea. În timp ce mânca, Eve îi aruncă priviri discrete lui Elliot. Mușchii brațelor lui, o impresionau un pic și-i ațâțau curiozitatea.

– Vii din vestul Texasului, nu-i așa?

– Se poate spune și așa. Locuiesc la Fort Worth. Dar m-am născut nu departe de aici.

Un orășean în mijlocul pădurii! Ce căuta aici? Cu siguranță, nu venise din Fort Worth tocmai până aici ca să-i urmărească pe braconieri.

Cafeaua, reîncălzită de mai multe ori de dimineață până acum, abia de mai putea fi băută, dar Elliot remarcă faptul că Eve o înghițea cu stoicism, fără să schițeze vreo strâmbătură.

– Cum ai ghicit de unde vin? întrebă el.

– După felul cum îl pronunți pe „r".

– În Louisiana nu se pronunță așa?

– Nu. Nu chiar. Poate că te-ai născut aici, dar se vede treaba că nu te-ai întors de multă vreme!

– Mmm... Bine gândit, recunoscu Elliot.

Eve preferă să schimbe subiectul, în ciuda dorinței de a afla mai multe despre acest bărbat atât de puțin vorbăreț.

– Ia te uită! Începe vântul, spuse ea. Poate va alunga ceața.

– Poate. Dar aduce ploaie.

Eve se întunecă.

– Asta-i o veste proastă. Dacă va continua tot așa, n-o să mai ajung niciodată acasă! Și dacă aș încerca să plec pe jos? Aș putea să vin mâine să-mi iau barca?

– Îți dai seama cumva în ce loc te afli, domnișoară? Ești în mijlocul mlaștinilor pline de șerpi.

Eve oftă, descurajată.

– Știu foarte bine asta, recunoscu ea. Dar mă simt atât de neputincioasă...

– Știe cineva că ai plecat cu barca?

– Pritena mea din Zwolle. Dar a plecat și ea acum din oraș.

Elliot își încrucișă brațele la piept și împinse cu vârful cizmei un lemn în foc.

– N-ar fi trebuit să-mi spui asta.

– De ce? întrebă Eve, mirată. Acesta este adevărul, și eu n-am obiceiul să mint, să știi!

– Poate că greșești având încredere în mine. De unde poți să știi că nu sunt un individ periculos?

Brusc, Elliot se aplecă înainte și cuprinse cu o mână gâtul Evei, dar fără să facă nici o presiune, mărginindu-se doar să pună degetele pe pielea ei mătăsoasă.

– Ar fi de-ajuns un gest...

– Știu foarte bine că n-ai face niciodată un asemenea lucru, murmură Eve.

Un miros ușor de fum se degaja din degetele aspre ale lui Elliot. Ea remarcă dintr-o dată că atingerea acestora, ușor neliniștitoare, nu-i displăcea.

– Ești sigură?

O licărire ciudată sclipea în ochii texanului; Eve înțelese că voia s-o încerce, nimic altceva.

Elliot simți pulsul fetei bătând din ce în ce mai iute sub degetele sale, și-i fu rușine. Făcuse gestul acesta doar din joacă, nu ca s-o sperie. Își desfăcu degetele și mângâie ușor pielea înroșită. Eve se înfioră la această mângâiere neașteptată.

– Nu mi-ai răspuns, spuse Elliot pe un ton blând.

– Ei bine... Sunt un bun psiholog. *Știu* pur și simplu că ești un om cinstit.

Elliot făcu o mutră sceptică și-și lăsă mâna să cadă.

– Dacă crezi cu adevărat asta...

Eve zâmbi.

– N-o să reușești să mă sperii. Nu-i cazul să mai încerci.

Pentru prima oară, Eve îl văzu pe Elliot izbucnind în râs.

– Dar am reușit! Ți-a fost frică, zise el pe un ton satisfăcut.

Eve nu răspunse. În fond, era mai bine ca Elliot să atribuie bătăile inimii ei fricii, decât adevăratei cauze, tulburătoarei emoții care o cuprinsese.

Deodată, câinele se ridică dintr-un salt și scânci ușor, apoi adulmecă aerul și dispăru în pădure.

– Ce a pățit? întrebă Eve,

În loc de orice răspuns, picături mari de apă începură să se zdrobească de pământul deja umed al luminișului.

– Vezi: Rebel mă previne întotdeauna, chiar înainte să înceapă ploaia, spuse Elliot.

Eve se ridică și-și puse repede impermeabilul.

– Aș face mai bine să mă întorc la barcă. Am acolo o prelată. Mă voi adăposti sub ea.

Ploua din ce în ce mai tare. În timp ce vorbea, Eve vedea picăturile de apă care se agățau de pielea bronzată a lui Elliot, și petele de umezeală se lărgeau din ce în ce mai mult pe tricoul lui.

– S-a întunecat, spuse el. Va trebui să te conduc prin pădure cu lanterna mea și n-am nici un chef.

Eve ridică din umeri.

– Adineauri, am spus că ești un om cinstit. Este adevărat că n-am spus și galant.

Elliot zâmbi și-i puse o mână protectoare pe umăr.

– În cazul acesta, îți voi fae o propunere dintre cele mai cinstite. Să ne adăpostim amândoi în cortul meu.

Alăturând cuvintelor și gestul, texanul ridică pânza care masca intrarea în cort, îi făcu semn Evei să intre, apoi o urmă și el.

Eve se așeză pe salteaua pneumatică aflată în cort, și Elliot se ghemui lângă deschizătura îngustă, privind ploaia de afară.

Aceasta cădea în rafale. În imposibilitate de a face ceva – ceea ce nu-i era deloc pe plac – Eve asculta răpăiala ploii pe pânza cortului.

– Cortul tău este bine etanșeizat? întrebă ea, privind îngrijorată păturile dinăuntru.

– Are un acoperiș dublu. Dar dacă plouă mult, apa s-ar putea infiltra dedesubt.

Eve încuviință din cap. I se întâmplase de mai multe ori să trebuiască să se culce pe o saltea de camping udă.

– Nu-i o noapte ideală pentru a-i hărțui pe braconieri, zise ea.

Elliot se așeză turcește, cu brațele pe genunchi.

– Da... Așa este. Dar nu prea aveam ce face acasă, așa că...

– Unde locuiești?

– La casa Marshall. Poate că o știi.

– Da, o știu.

Bătrâna casă se ridica într-un loc izolat, departe de drumurile mai frecventate, la mai bine de cincisprezece kilometri de Pine Ridge. Ultima oară când trecuse prin apropiere, cu multe luni în urmă, casa era nelocuită.

– Îmi amintesc bine de familia Marshall. A trecut multă vreme de când au murit, spuse ea.

– Erau bunicii mei.

– Oh!... Cred că îți lipsesc mult, răspunse Eve, un pic stânjenită.

Îi veni în minte o amintire înduioșătoare și zâmbi.

– Într-o primăvară, doamna Marshall m-a invitat să vin să culeg mure din grădina ei. I-am lăsat și ei două kilograme din

„recolta" mea, și după vreo două zile, a venit și ne-a adus o enormă tartă cu fructe. Bunicii tăi erau niște oameni adorabili.

– Erau foarte drăguți, așa este, murmură Elliot.

Tristețea din glasul lui strânse inima Evei. Bineînțeles, omul acesta era pentru ea un necunoscut, dar evocarea bunicilor lui îl afectase profund, și suferința lui n-o putea lăsa indiferentă.

– Dar tu, domnișoară? Mi-ai spus că, împreună cu tatăl tău, țineți un motel în regiune.

Înainte să-i răspundă, Eve își scoase impermeabilul. În cort era cald și umed.

– Da, îl ajut pe tata în afacerea aceasta.

– Dă-mi voie să ghicesc: pun pariu că ești încă necăsătorită, dar logodită, că vrei să te măriți și să ai mulți copii.

– Nu. Nimic din toate astea. N-am întâlnit încă persoana care să mă intereseze într-atât încât să-mi fac planuri de căsătorie. Și apoi, îmi doresc foarte mult să merg la universitate.

Elliot își trecu o mână prin păr.

– De ce nu te-ai dus până acum?

– Când mi-am termint studiile secundare, fratele meu era deja la universitate. Tata n-ar fi făcut față nevoilor a doi studenți. Acum însă, cu ajutorul unei burse, cred că planul meu se va realiza în sfârșit.

Cu un zâmbet discret în colțul buzelor, Elliot se întinse pe o parte, sprijinit într-un cot. Poziția îi scotea în evidență mușchii brațelor. Privirea Evei alunecă încet de la brațe către pieptul lui pe care-l bănuia la fel de puternic sub țesătura tricoului. Mai cunoscuse bărbați bine făcuți, dar niciodată atât de misterioși și fascinanți ca acesta. Ce-l făcea oare să fie atât de diferit de alții?

– Așadar, vrei să-ți continui studiile. Și după aceea, cum ai de gând să-ți folosești cunoștințele?

Evei îi fu ciudă că se înroși din nou, ca o adolescentă. Își ridică privirea.

– Ei bine, aș vrea să devin avocat, îi explică ea. Oh! Nu unul din acei avocați fără scrupule care își racoleacă clienții dintre victimele accidentelor! Nu. Aș vrea să devin avocat al acuzării, în scopul de a ajuta victimele năpăstuite să-și găsească dreptatea.

Elliot nu-i răspunse. La lumina portocalie a focului pe cale de a se stinge, care mai lumina încă slab interiorul adăpostului, Eve observă că trăsăturile lui se aspriseră.

– Vrei deci să intri în sistemul judiciar, spuse el în sfârșit. Cred că nu știi prea bine despre ce vorbești.

– Ba da, dimpotrivă! Știi că sunt puține femei care fac această meserie, dar destule ca să fie luate în serios și...

Elliot îi întrerupse protestele.

– Nu pun la îndoială capacitățile tale, domnișoară. Spun doar că această meserie te-ar face să fii nefericită.

Eve nu se putu abține să zâmbească, amuzată de tonul autoritar al texanului.

– Cum poți să afirmi așa ceva? Mă cunoști doar de puțină vreme...

Cu un aer îngândurat, Elliot își trecu palma peste obrajii umbriți de o barbă în devenire.

– Este adevărat, dar înțeleg ce simți. Am cunoscut pe cineva care era ca tine. Își imagina și el că va putea schimba lucrurile. Dar până la urmă, toată lumea i-a întors spatele.

– Ești teribil de pesimist!

– Faptele ne obligă să devenim așa.

Elliot se ridică din nou ca să arunce o privire prin deschizătură.

– S-ar zice că ploaia are de gând să cadă toată noaptea! spuse el.

Consternată, Eve se apropie și ea de intrarea cortului. Ploaia se abătea fără încetare în bălțile care aproape că acopereau deja luminișul.

– Cum o să mai ajung acasă? murmură ea.

De multă vreme, Elliot nu se mai aflase în preajma unei femei. Un ușor parfum de trandafiri se degaja de pe pielea și din părul Evei. Fără să vrea, texanul se simți cuprins de o emoție neașteptată... Cu siguranță, pentru că nu era obișnuit să se afle în preajma unor astfel de femei, se gândi el.

– Ei bine, domnișoară, am impresia că va trebui să dormi aici, noaptea asta.

Capitolul 2

Cu răsuflarea tăiată, Eve simți că un frig glacial îi cuprindea corpul. Nu reușea să-și desprindă privirea de cea a lui Elliot.

– Să dorm... aici... cu tine? Imposibil. Trebuie neapărat să mă întorc acasă.

Reacția ei îl amuză pe Elliot.

– Adevărat? Și cum crezi că vei reuși? Făcând opt kilometri pe jos pe potopul ăsta? Sau întorcându-te pe lac noaptea, pe ploaie și pe ceață? Barca ta din fibră de sticlă va rezista poate la vreo două trunchiuri de copac plutitoare, dar nu mai mult.

– Dar te-aș deranja prea mult! protestă Eve. O să mă întorc la barcă, și voi dormi sub prelată.

Vocea ei trăda o panică surdă, și Elliot simți nevoia s-o liniștească. Fu uimit să simtă renăscându-i-se acel reflex protector pe care-l crezuse definitiv pierdut. Iată că o tânără care se numea Eve i-l reaprindea...

– Știu că ai dreptate, reluă ea, dar...

– Haide! Tocmai mi-ai spus că ești sigură că, în prezența mea, nu te simți în pericol.

Eve oftă adânc.

– Știu, dar...

– Nu mă crezi?

– Ba da...

– Bine. În cazul acesta, ne-am înțeles. Locul cel mai sigur pentru tine, este aici, cu mine.

Evei i se păru că aceste cuvinte sună ciudat. Avusese mai mulți prieteni, dar nici unul dintre ei nu-și manifestase vreodată grija de a o proteja. Oare, de data aceasta, situația era de așa natură, sau era de fapt caracterul lui Elliot care-l îndemna să se poarte atât de amabil.

Cu un zâmbet resemnat, Eve se întoarse și se așeză pe un capăt al saltelei.

– Îți mulțumesc pentru ospitalitate, Elliot.

El regretă imediat că se depărtase de el. I se păruse foarte plăcut s-o simtă alături. Dar poate era mai bine așa. Dacă Eve ar fi rămas lângă el, n-ar fi rezistat ispitei de a o săruta. Și lucrul acesta poate că ar fi speriat-o, iar după aceea i-ar fi fost teribil de greu s-o mai convingă să rămână...

Nu. Nu trebuia să dea atenție frumuseții ei, blândeții ei, fermecătoarei ei sincerități. În felul acesta, după ce Eve Crawford va pleca, o va uita foarte repede.

– Știi, nu mă port întotdeauna ca un gentleman, dar pot să reușesc dacă-mi dau silința cu adevărat.

Eve n-ar fi putut spune că simțea teamă, ci mai degrabă o tulburare, plăcută și agasantă totodată. Atribui acest sentiment prezenței alături de ea, într-un spațiu limitat, a acestui bărbat viril.

Un zâmbet ușor pulutea pe buzele lui Elliot. Cicatricea subțire atrase atenția Evei. Rana care o provocase trebuie să fi

tăiat profund pielea, dar urma rămasă nu-i urâțea cu nimic chipul. Dimpotrivă, îi dădea chiar un aer dezinvolt care-i venea foarte bine.

– În Texas, toți bărbații sunt gentlemani, nu-i așa? spuse ea.

– Mi-ar plăcea și mie să cred asta, domnișoară. Dar nu-i chiar așa, răspunse Elliot cu un zâmbet ironic.

Fata își dădu pe spate părul ud care o deranja, dar n-avea nimic cu ce să-l prindă.

– De câtă vreme ești în zonă? întrebă ea.

– Aici, în estul Texasului? Oh, nu știu precis. De vreo șase-șapte luni.

– Îți place?

– Este un loc ca oricare altul.

– Nicidecum! Pădurile de pin din zonă sunt cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată, protestă ea.

– Este adevărat. Am vrut doar să spun că pentru mine, toate locurile sunt la fel.

– Îmi vine greu să te cred. Fort Worth nu poate fi comparat cu Tolendo Bend.

Elliot veni și se întinse lângă Eve pe saltea.

– Oamenii fac ca un loc să fie deosebit de altul, îi explică el.

– De ce n-ai venit niciodată la Pine Ridge?

– Pentru că n-aveam nici un motiv.

Fata își adună genunchii sub bărbie.

– Chiar dacă nu pescuiești, ar trebui să vii să guști mâncărurile noastre. Sunt faimoase.

Elliot își plecă privirea.

– În privința mâncărurilor, obișnuiesc să mă descurc.

– Dar este îngrozitor să mănânci singur! Mâncarea își pierde toată savoarea, când ești singur în fața farfuriei! exclamă Eve.

Un zâmbet ușor ironic înflori pe buzele texanului.

– Cum vei face când te vei duce la facultatea de drept? Cu cine vei mânca, dacă n-o să fii căsătorită?

Eve râse, amuzată.

– Ei bine, îmi voi face mulți prieteni. În felul acesta, voia avea mereu pe cineva în preajmă.

– Iubești oamenii, după cum se vede.

– Dar... evident! Tu nu-i iubești?

– Nu pe toți, răspunse Elliot.

Eve observă că expresia feței i se întunecase. Urmă o tăcere prelungită

– Cu siguranță, nu ești atât de dur pe cât vrei să mă faci să cred, Elliot.

– Greșești, domnișoară Eve.

– Așadar, vrei să spui că ești un om dur... Ești, poate, greu de cunoscut... Sau greu de suportat? Greu de trezit dimineața? Dacă-i așa, ai încredere în mine. Îți voi pregăti o cafea care te va trezi cu siguranță, îți garantez.

Eve constată cu satisfacție că gluma ei îl amuzase pe Elliot.

– Apropo, ar fi trebuit să aducem cafetiera aici. Nici n-am avut timp să termin de făcut cafeaua.

– Nici nu-i prea bună. Este prea tare, și reîncălzită... Am făcut-o dimineață devreme, zise el.

Eve își întinse picioarele în față. Partea de jos a blugilor începea în sfârșit să se usuce. Îngândurată, își trecu mâinile peste țesătura încă umedă.

– Erai deja aici, aseară?

Elliot încuviință.

– Cred că te simți foarte singur.

– Îl am pe Rebel, cu care mai vorbesc... Da, vorbește. În limbajul câinilor, firește, îi explică el zâmbind.

Eve simți că el ocolește răspunsul, dar insistă:

– La Fort Worth... cu ce te ocupai? Ce făceai?

– Mâncam, dormeam, munceam.

– Întotdeauna ești așa? întrebă Eve, ușor agasată...

– Nu. Nu cu toată lumea. Tu știi deja mai multe lucruri despre mine decât cei mai mulți dintre oamenii care mă cunosc.

În sinea ei, Eve se simți măgulită.

– Așadar, cu ce te ocupai acolo?

Elliot își pipăi partea stângă a pieptului, în căutarea unui pachet de țigări, apoi se lăsă păgubaș.

– Lucram pentru municipalitatea din Fort Worth, spuse el.

Eve înțelese că era mai bine să schimbe subiectul.

– Observ că ești un vechi fumător. Cumva prezența mea aici face să-ți fie insuportabilă lipsa de nicotină?

Elliot evită să răspundă. De la sosirea Evei, se simțea nervos, tulburat mai mult decât ar fi fost cazul.

– M-am lăsat de fumat de mai bine de un an, dar din când în când, mai am chef să fumez câte o țigară.

– Vorbesc prea mult. Scuză-mă. Am să tac. În felul acesta, te vei putea relaxa și vei uita de gustul tutunului. Eu voi asculta zgomotul ploii.

Eve închise ochii. Întins, cu mâinile încrucișate pe piept, Elliot se străduia să nu se mai gândească la Eve, dar zadarnic.

Prezența ei atât de aproape îi tulbura mintea și simțurile cu o violență neașteptată, neliniștitoare, poate chiar periculoasă...

Nu se mai putu abține și aruncă o privire fugară spre ea. Avea ochii închiși, genele lungi și brune. Pielea feței era de o rară finețe, iar părul...

De obicei, Elliot prefera blondele. Dar părul Evei i se împrăștiase pe umeri în valuri somptuoase, și cu siguranță că era foarte mătăsos la mângâiere...

Gândul acesta îl duse pe texan cu mult timp în urmă. Cunoscuse o femeie care avea și ea un păr frumos, dar blond, mai puțin mătăsos, și coafat într-un mod sofisticat. Rebecca...

Îl străbătu un fior neplăcut. Când lucrurile începuseră să meargă prost, Rebecca își dezvăluise adevărata fire. El știa că nu toate femeile erau ca ea. Dar plecarea ei îl făcuse să sufere mult – ca și atitudinea prietenilor, de altfel, care-i întorseseră și ei spatele.

Elliot încercă să alunge aceste amintiri neplăcute. Își trecu mâna peste față. Nu. Tânăra care stătea așezată liniștită lângă el nu semăna deloc cu Rebecca.

Deodată, Eve deschise ochii.

– Cred că ploaia este pe cale să se potolească.

Pierdut în gândurile lui, Elliot nu fusese atent la zgomotul aversei. Se așeză și privi afară.

– Cred că ai dreptate, confirmă el.

– Slavă Domnului! Voi putea să mă întorc acasă.

– N-o să pleci nicăieri.

– Dar dacă vremea se ameliorează...

– Ploaia va începe din nou. Mi-a spus Rebel. Și dacă, în momentul acela, te vei afla în mijlocul lacului... În plus, ceața va persista până mâine dimineață.

Elliot se ridică repede și ieși din cort.

– Dar... unde te duci? strigă Eve dinăuntru.

– Să-ți fac o cană de cafea. Sunt un gentleman, nu uita, zise el.

Eve se grăbi să-l însoțească. Ploaia se transformase într-o burniță fină, al cărei zgomot era amplificat de frunzișul copacilor. Eve simți abătându-i-se peste umeri ca o mantie de umiditate.

– Nu-i nevoie să faci cafea, Elliot. Pot să mă lipsesc de ea. Și apoi, privește, focul s-a stins.

– Tocmai de aceea voi face altul.

Elliot dădu la o parte prelata grea de plastic albastru care acoperea o grămadă de lemne, la câțiva metri de cort. Cu brațele încărcate de crengi, veni spre vatra încercuită de pietre.

În timp ce Eve pregătea cafeaua, lemnele, stropite abundent cu petrol de Elliot, se aprinseră ușor, și curând se auzi trosnetul plăcut al crengilor arse. După ce flăcările mai scăuzră în intensivitate, Elliot puse grătarul peste foc, și Eve așeză cafetiera deasupra.

– Te străduiești mult ca să-mi faci o cafea, spuse ea zâmbind.

– Dacă n-aș face-o, ai spune: texanul ăsta habar n-are ce înseamnă ospitalitatea!

– Mă întreb dacă asta te-ar derajna prea mult, replică ea.

Trecuse multă vreme de când pe Elliot nu-l mai preocupa părerea oamenilor despre el. Dar cu siguranță, Eve ar fi fost dezamăgită dacă l-ar fi cunoscut așa cum era, și fără să știe de ce, n-avea nici un chef să-i displacă.

– Texanul are o anumită reputație și vreau să-l reprezint cu demnitate, declară el.

Înghenunche lângă foc, săltă capacul cafetierei și puse o crenguță deasupra.

– De ce faci asta? întrebă Eve.

– Ca să nu dea cafeaua în foc.

– Credeam că este un fel de ritual magic.

– Supraveghează bine cafetiera, domnișoară Eve, spuse Elliot râzând. Vei vedea că șmecheria mea este eficientă.

Scaunul pliant era ud. Eve se duse să-și ia impermeabilul și acoperi scaunul înainte să se așeze. Elliot șterse și el găleata ce ținea loc de scaun cu o cârpă veche și o puse lângă foc.

Aerul serii, mai răcoros, făcea căldura focului deosebit de plăcută. Eve aștepta răbdătoare să fiarbă cafeaua. Elliot scoase un briceag din buzunarul blugilor și începu să cioplească o bucată de lemn.

– Unde o fi câinele? întrebă Eve. Cred că e ud leoarcă!

– Oh! Nu-ți face griji pentru Rebel. Câinii de vânătoare știu să găsească adăposturi bune. Cred că s-a făcut ghem în vreo scorbură.

– Îl aveai pe Rebel și la Fort Worth?

– Ar fi o adevărată cruzime să ții în oraș un câine ca el. Ar pieri, ar muri, dacă nu l-ai lăsa să alerge prin pădure.

– Și tu ești ca el?

Un zâmbet în colțul gurii lumină chipul lui Elliot.

– Am impresia că vei fi o bună avocată, domnișoară.

– Am spus asta pentru că îmi dai impresia că ții mult la libertatea ta, îi explică Eve roșind.

Privirea lui Elliot se îndreaptă spre foc, captivat de dansul flăcărilor.

– Orice om are uneori nevoie să trăiască și pentru el însuși. De aceea am venit aici.

Cuvintele lui Elliot o cufundară pe Eve într-o profundă nedumerire. Ce voia să spună? Ce lăsase oare în urma lui la Fort Worth? O femeie, poate. Dorința ei de a afla era prea puternică.

– Ai o motocicletă Harley? întrebă ea, arătând cu degetul inscripția de pe pieptul lui Elliot.

– Da. Dar a rămas în garajul meu, la Fort Worth.

Așadar, își păstrase un domiciliu acolo, și deci și unele legături. Atunci de ce părăsise toate astea cu șase-șapte luni în urmă? Eve își continuă cu abilitate interogatoriul:

– Aveam un prieten care poseda o motocicletă, o marcă străină. N-avea suficienți bani să-și ofere un Harley.

– Oh! Nici eu nu sunt bogat. A fost doar un chilipir. Am prins ocazia.

Apa începea să fiarbă, și aroma de cafea se simțea deja, împrăștiată de căldura focului. Așa cum o prevenise Elliot, mica lui șmecherie împiedică lichidul să dea pe dinafară. El luă cafetiera de pe foc, aruncă crenguța și-și puse la loc în buzunar briceagul. Eve goli cănile pline cu apă de ploaie, le umplu cu cafea, și-i întinse una lui Elliot.

– Unde ai învățat să faci camping?

– Cu bunicul meu, Marshall. Punea capcane pe aici. Eu nu mă desprindeam de el și făceam tot felul de prostii. M-a învățat multe, și nu doar braconajul.

– Și tatăl tău?

– Nu l-am cunoscut, răspunse Elliot cu un zâmbet ironic. Ne-a abandonat, pe mine și pe mama, când eram doar un bebeluș.

– Mama ta știe de ce v-a părăsit?

– Da. Nu ne mai voia, pur și simplu. Reprezentam pentru el o povară, prea multe responsabilități de asumat.

Eve îl observa pe Elliot pe furiș, în timp ce-și sorbea cafeaua. Nu părea să-l deranjeze faptul că vorbea despre tatăl lui, ca și cum ar fi acceptat de multă vreme ideea dezertării lui.

– Mama ta mai trăiește?

– Da. La San Diego, în California. N-o văd prea des. S-a recăsătorit. Ne scriem și ne telefonăm din când în când. Este fericită, și asta îmi este de-ajuns.

Eve oftă.

– Mi-aș dori ca mama să mai fi trăit, murmură ea. Când privesc fotografiile cu ea, mă întreb ce fel de femeie o fi fost. Tata pretinde că am același caracter ca ea, dar asta nu-mi spune prea multe.

– Și tatăl tău?

Eve zâmbi, înduioșată.

– Este un bărbat voinic, lat în spate, și cu părul roșcat. Aș putea spune că este un tip prietenos, în afară de cazul în care-l enervează cineva.

Elliot zâmbi, și tăcură amândoi, îngânduraţi. Texanul rupse primul tăcerea.

– Știi să faci o cafea bună.

– Este ușor, cu un foc bun.

Elliot dădu din cap, și Eve înțelese că prezența ei nu-l deranja pe acest singuratic.

– Câți ani ai, domnișoară Eve?

– Douăzeci și cinci.

– Oh! Ești deja o „fată bătrână”, spuse Elliot pe un ton ironic.

– Dar tu?

Texanul schiță o mică grimasă.

– Treizeci și unu.

– Întotdeauna le întrebi câți ani au pe femeile pe care le întâlnești?

– De obicei, nu le întreb nimic.

– Ești primul bărbat pe care-l întreb de vârstă, se grăbi să adauge Eve, descumpănită de acest ciudat răspuns.

– De ce? întrebă Elliot, vizibil amuzat.

– Pentru că, în cazul tău, n-am fost în stare să ghicesc, mărturisi fata.

Elliot își trecu o mână peste față. O șuviță brună îi căzuse peste ochiul drept. Evei i se păru irezistibil și simți o bruscă dorință de a-l săruta.

– Ar trebui să-ți termini cafeaua, zise brusc Elliot. Va reîncepe în curând să plouă.

De data aceasta, Eve nu-și mai pierdu timpul să-l întrebe de unde știe și se ridică imediat. Elliot luă cafetiera și cele două căni înainte de a o urma în cort. Aici, băură în tihnă restul de cafea, ascultând ropotul unei noi averse pe pânza cortului. Focul fu foarte repede stins, cufundându-i într-un întuneric complet.

Pe pipăite, Elliot aprinse lampa.

– Ei bine, cred că acum ar trebui să încercăm să dormim. Poate că până mâine dimineață, ploaia va înceta.

– Ia tu salteaua, Elliot. Impermeabilul meu făcut sul va ține foarte bine loc de pernă.

– Nu. Am două pături. Ia una dintre ele. Am însă doar o pernă. O s-o împărțim cumva... Dacă tot nu-ți este frică de mine, bineînțeles!...

Nu, Evei nu-i era frică de Elliot. Mai degrabă de ea însăși se temea ca nu cumva, atât de aproape de el fiind, să cedeze unui impuls irațional. Ardea de dorința de a-l săruta, ceea ce era deja o nebunie. Așa că-și interzise să mai viseze. La urma urmei, bărbatul acesta era un străin, chiar dacă bătăile dezordonate ale inimii o făceau să creadă altceva.

Nu se mai aflase niciodată într-o situație asemănătoare, drept care nu prea știa ce să spună. Elliot era mai în vârstă, mai seducător, mai sigur pe el decât ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse. Simțea că el avea deja acea bogăție interioară a omului care trecuse prin multe, și poate că și suferise mult.

Elliot stinse lampa, și întunericul îi ascunse chipul de privirile Evei.

– Numai de nu și-ar da seama Rebel că dormi împreună cu mine în cort! Ar fi îngrozitor de jignit. I-am explicat de mai multe ori că aici nu este loc pentru doi.

– Eu nu-i voi spune nimic, promit!

Eve făcu tot ce-i stătu în putință ca să se relaxeze. N-avea de ce să se teamă. Elliot nu va încerca să profite de situație. Cu siguranță, va continua, până la plecarea ei, să se poarte drăguț și înțelegător. Se simți ușurată la gândul acesta... dar și un pic dezamăgită, ceea ce o lăsă perplexă.

– Îți mulțumesc, Elliot, că împarți cortul cu mine.

Texanul se răsuci pe o parte și, în ciuda întunericului, ea știu că o privește. O cuprinse un val de emoție, exagerată după părerea ei.

– Pentru un gentleman texan, este o nimica toată, răspunse el.

Eve închise ochii. În ciuda eforturilor ei, respirația îi era sacadată, în vreme ce Elliot părea absolut calm și relaxat. Se gândi cu ciudă că pe el nu-l deranja cu nimic situația, în vreme ce ea se simțea atât de tulburată de prezența lui.

La urma urmei, nu era de mirare: ea n-avusese niciodată prea mult succes la bărbați. Probabil că și Elliot prefera seducătoarele, sau poate femeile mărunțele și foarte feminine. Poate că avea chiar și o prietenă la Fort Worth, și... „Adormi o dată, Eve. Dormi și uită acest bărbat de alături", îi ordonă brusc o voce interioară.

– Noapte bună, Elliot, șopti ea.

– Noapte bună, domnișoară Eve.

Capitolul 3

Eve se trezi tresărind la auzul unui zgomot. Deschise ochii. Inima îi bătea cu putere.

Făcu un efort să-și amintească unde se află și totul îi veni în minte dintr-o dată. Lacul. Ceața. Elliot.

Abia în clipa aceea își dădu seama că mâinile ei se odihneau pe pieptul texanului și că se ghemuise lângă el!

– Totul e-n regulă, murmură Elliot. Este Rebel, care mănâncă cina noastră.

Eve clipi des, dar era prea întuneric ca să-i distingă fața. Mâinile lui Elliot îi cuprinseseră talia, într-un gest a cărui familiaritate o șocă... în mod plăcut.

– Îmi... îmi pare rău, bâigui ea îndepărtându-se de el.

– Îți pare rău? De ce?

– Pentru că... am uitat de ce parte a patului trebuia să dorm.

– Dar eu nu mă plâng!

Eve era descumpănită de cuvintele lui Elliot, și de senzația trupului său, atât de aproape de al ei. Niciodată nu mai dorise

astfel de bărbat, și dorința aceasta părea s-o fi sleit de toate puterile. Totuși, ardea de dorința de a-i mângâia pieptul musculos, de a-i săruta misterioasa cicatrice de pe buze.

– Elliot...

Degetele texanului, aspre și puternice cum era el însuși, urcară de-a lungul spatelui ei, se strecurară în păr și-i cuprinse ceafa.

– Nu-ți voi face nici un rău, șopti el.

Fizic nu, evident, se gândi Eve. Avea încredere în el. Dar, fascinată de farmecul ciudat al acestui bărbat, era mai puțin sigură că-și va putea controla propriile sentimente.

Nimic însă n-ar fi putut s-o împiedice să se lase sărutată. Texanul o strânse la piept. Buzele lui, calde, puternice, seducătoare, se contopiră cu ale ei...

Se rostogoliră amândoi pe saltea, și Elliot se lipi de Eve. Aceasta se simți dintr-o dată mică, neînsemnată. Degetele li se împreunară, și Elliot îi imobiliză mâinile. Simțea sub hainele fetei forme plăcute, și se imagină îmbrățișând acest trup gol, cu pielea fină ca mătasea. Gândul acesta îi ațâță și mai mult dorința, și mângâierile lui deveniră din ce în ce mai îndrăznețe.

Când simți brațele Evei încolăcindu-se după gâtul lui într-un gest de abandon, Elliot își dădu seama că se îndreptau amândoi pe o cale fără întoarcere, și, dintr-o dată, vraja se risipi.

Știa, în adâncul sufletului său, că nu se va mulțumi să facă dragoste cu Eve doar o dată. Momentul acesta marca intrarea ei în universul lui. Or, acest lucru era imposibil. În viața lui exista o umbră, o pată care murdărea totul, și care ar distruge

viața Evei așa cum i-o distrusese pe a lui. Femeia aceasta era prea blândă, prea dulce, prea prețioasă pentru el încât s-o conducă spre un asemenea coșmar.

Foarte încet, se depărtă de ea. Glasul Evei răsună în întuneric, șovăitor.

– Elliot? Ce se întâmplă?

Texanul respiră profund. Niciodată, cu siguranță, inima lui nu bătuse mai puternic, chiar și pe străzile întunecate ale orașului unde pericolul și moartea pândeau la fiecare pas. Cum era posibil ca prezența unei femei să-l tulbure într-o asemenea măsură?

Își trecu o mână tremurătoare peste față, luptându-se cu dorința de a o cuprinde pe Eve din nou în brațe.

– Nu... nu voiam ca lucrurile să meargă atât de departe... dincolo de un simplu sărut, spuse el.

– Dar... Nu ești tu vinovat de ceea ce s-a întâmplat! Eu sunt cea care...

– N-are importanță! exclamă el brusc.

Frustrată și dezamăgită totodată, Eve se regăsi foarte repede. De ce regreta texanul ce se întâmplase? Îi trecu prin minte un gând.

– Iubești pe altcineva! aruncă ea fără să stea pe gânduri.

Uimit de francheța fetei, Elliot întoarse brusc capul spre ea.

– Nu iubesc pe nimeni, replică el.

Amărăciunea lui Elliot și tonul lui tranșant o surprinseră pe Eve, dar n-o descurajară. De la prima privire, presimțise că bărbatul acesta îi va tulbura viața.

– Oh! O iubești pe mama ta, totuși! zise ea pe un ton aparent vesel.

Îl auzi pe Elliot oftând profund, ca și cum încordarea pe care o acumulase îl părăsea dintr-o dată.

– Da, îmi iubesc mama, firește. Este singura persoană pe care o iubesc.

Singura... Eve se întrebă ce o fi vrut să spună. Voia să-i dea de înțeles că n-o dorea pe ea? Era greu de crezut. Simțise doar arzând în el pasiunea și dorința ca o flacără.

– De ce...

– Ascultă, Eve, nu trebuie să aștepți nimic de la mine. Nu mă cunoști cum sunt în realitate.

– Asta apreciez, nu crezi?

Cu un gest brusc, Elliot ridică pânza de la intrare și privi luminișul cufundat în întuneric. Continua să plouă. Eve își spuse cu tristețe că dacă vremea i-ar fi permis, ciudatul ei tovarăș ar fi lăsat-o deja singură în cort.

– Oricum, o femeie nu trebuie să facă dragoste cu un bărbat pe care nu-l cunoaște.

– Nu-mi stă în obicei! ripostă Eve, indignată.

Elliot nu fu surprins de această mărturisire de inocență. De la bun început bănuise că Eve nu avusese niciodată vreo aventură serioasă. Dar nu va abuza de împrejurări; avea deja destule griji ca să-și mai adauge alte remușcări!

– Întinde-te și dormi, Eve. N-am să te mai supăr.

– Și dacă eu *aș vrea* să facem dragoste?

– Asta n-ar schimba nimic.

Eve simțea că Elliot trebuie să fi avut dreptate, dar nu reușea să-și potolească furtuna care-i răscolea simțurile. Nu mai simțise niciodată o dorință atât de puternică. Dacă măcar Elliot i-ar fi adus un argument credibil, poate că frustrarea ar fi fost mică.

– Ai noroc, Elliot, că te mulțumești cu tine însuți, că n-ai nevoie de nimeni.

– N-am nevoie de nimeni! exclamă furios texanul printre dinți. Am avut, odinioară, nevoie de alții în jurul meu. Numai că, vezi tu, toți m-au lăsat baltă.

Amărăciunea care răzbătea din vorbele lui o impresionă pe Eve. Era evident că-i trezise niște amintiri neplăcute. Tăcu, stânjenită, încercând zadarnic să analizeze situația. Totul se petrecuse atât de repede...

Trecură câteva minute interminabile.

– Îmi pare sincer rău, murmură ea în sfârșit.

– Oh! Nu-ți face griji pentru mine. Eu știu de multă vreme că nu poți să te încrezi în nimeni. Când apar probleme, unii sunt victimele evenimentelor în timp ce alții își continuă liniștiți drumul fără să arunce măcar o privire celorlalți. Așa-i viața.

– Și tu din care categorie faci parte? Cea a celor indiferenți?

Elliot lăsă să cadă pânza cortului.

– Nu, Eve. Din cea a victimelor.

Ea tresări.

– N-aveai de gând să-mi faci vreun rău. Asta mi-ai spus adineauri, nu-i așa, Elliot?

– Da. Și din acest motiv n-am făcut dragoste cu tine.

Să facă *dragoste.* Da, despre asta ar fi fost vorba între ei, dincolo de contactul pur fizic. Și totuși, Eve ezita în sinea ei să numească dragoste ceea ce simțea acum. La urma urmei, doar se sărutaseră de câteva ori! Dar inima ei bătea prea puternic încât să poată să se înșele, și nu rezistă nevoii de a-i mărturisi.

– Știi, Elliot... nu m-am simțit niciodată atât de bine; vreau să spun, atât de bine ca adineauri, cu tine. Niciodată. Cu nimeni. Aș fi vrut atât de mult să nu se sfârșească...

În întuneric, Elliot închise ochii. Sinceritatea Evei îl chinuia. De ce a trebuit să se întâmple toate astea, de ce a trebuit ca această femeie să-i iasă în cale, să înnopteze în cortul lui din mijlocul pădurii, să fie cât pe ce să-și piardă capul din cauza ei, când se credea pentru totdeauna vindecat, incapabil să mai încerce emoții atât de puternice?

– Nu spune așa ceva, bombăni el.

Nu gândea însă astfel. În adâncul sufletului, era fericit că Eve îi atribuise un loc special în inima ei. Întâlnirea lor o marcase și pe ea la fel de mult.

– Eu spun întotdeauna ce gândesc, Elliot. Și apoi, îmi doream atât de mult să știi...

– Acum trebuie să dormi, Eve. Mâine, vei uita toate astea, zise el pe un ton ce nu admitea replică.

Deși n-avea nici un chef să doarmă, Eve se întinse și închise ochii. Se gândi cu amărăciune că probabil Elliot va uita repede cele câteva minute pe care le petrecuse în brațele ei. Cunoscuse probabil multe femei... Destinul o condusese însă spre Elliot, și pentru Eve, noaptea aceasta era un început, ca și cum zorile se iveau din adâncul ceții.

*

* *

Dimineața, când Eve se trezi, o plăcută aromă de cârnați fripți și cafea caldă îi gâdilă nările.

Deschise ochii, și-i închise imediat. Trebuia să iasă, să înfrunte privirea lui Elliot. Să se prefacă bine că nu acordă nici o importanță evenimentelor de noaptea trecută.

Când se hotărî în sfârșit să iasă din cort, îl găsi pe Elliot lângă foc, mâncând o omletă. Se îmbrăcase în niște blugi curați, cu aceleași cizme ca în ajun, și o cămașă în carouri care, deschisă neglijent, lăsa să i se vadă pieptul bronzat.

– Bună dimineața Eve, spuse el.

Privirile li se întâlniră și Eve zâmbi veselă, uitând de toate temerile.

Îi răspunse la salut, apoi se întinse, cu fața spre cer.

Printre nori, începea să apară un pic de senin. Ceața se risipise, lăsând în urma ei o umiditate pătrunzătoare. De acum, nimic n-o mai împiedica pe Eve să se întoarcă acasă. Dar, în mod ciudat, nu mai avea aceeași grabă să plece, ca în ajun.

– Totul este gata. Sper că-ți este foame, spuse el.

– Îmi este o foame de lup!

După ce-și făcu o toaletă sumară la malul lacului, Eve se întoarse la cort. Cu farfuria în mână, se alătură lui Elliot lângă foc.

– S-ar spune că furtuna s-a sfârșit.

– Da... Vei putea să te întorci acasă.

Deodată, Eve își dădu seama că n-avea nici un chef să-l părăsească pe Elliot. După ce se va întoarce la Pine Ridge, nimic nu va mai fi ca înainte. Imaginea texanului, singur în luminiș împreună cu câinele său, îi va dăinui mereu în minte.

Privirea i se îndreptă spre chipul lui. Poate că Elliot se simțea ușurat să știe că va pleca. Se mai gândea oare la momentul de tandrețe pe care-l împărtășiseră, noaptea trecută? Totul se petrecuse atât de repede... Ea-l sărutase fără să se gândească, într-un elan pornit din adâncul ființei ei.

– Ești un bun bucătar, Elliot. Dacă vei vrea vreodată să mai faci și altceva în afara supravegherii aligatorilor, vei putea oricând să vii să lucrezi la restaurant.

– De fapt, nu-mi place să gătesc. O fac doar din necesitate, răspunse Elliot zâmbind.

Pentru prima oară, Eve se întrebă care era meseria lui. Lucra pentru municipalitate, spusese el, dar era foarte vagă informația.

– Când te întorci la Fort Worth? întrebă ea.

Elliot ridică din umeri, cu ochii ațintiți în farfurie.

– Nu știu. Poate că niciodată.

Eve făcu ochii mari. Răspunsul acesta evaziv nu corespundea deloc impresiei de siguranță pe care o emana de obicei. Era oare posibil să nu aibă nici un scop în viață?

– Dar... credeam că ai o casă acolo...

– Mmm...

Eve tăcu, jenată. Era evident că Elliot considera că nu era treaba ei să știe toate astea. Își termină repede masa și, firește, schimbă subiectul.

– Mulțumesc pentru acest excelent mic dejun, Elliot. Acum, este timpul să plec. Tatăl meu este plecat, și trebuie să-l înlocuiesc la motel.

Elliot, cu un nod în gât, o văzu punându-și farfuria și cana lângă foc. Credea că se va simți mai bine după ce Eve va pleca.

Acum însă, nu-și mai dorea s-o vadă plecând. Cât de tristă și goală va fi viața lui fără ea... Își va relua existența solitară, ca înainte. Dar va mai putea, oare?

Texanul strânse pumnii și se mustră în sinea lui. Fir-ar să fie! Viața lui doar nu se va opri aici! Singurătatea devenise a doua lui natură. Se va descurca foarte bine singur, și chiar că nu avea nevoie de nimeni, mai ales de o femeiușcă delicată cum era Eve Crawford!

– Te voi conduce până la barcă, zise el ridicându-se.

– Oh! Ești foarte amabil, dar nu este nevoie.

– Vreau să fiu sigur că totul este în regulă.

Elliot îi făcu semn Evei, să-l urmeze, și pătrunseră în pădure. Barca se afla mai departe de tabără decât își imaginase Eve, și merseră o bună bucată de drum, cu Rebel pe urmele lor.

Furtuna lăsase bălți de apă peste tot și pantofii Evei plescăiau la fiecare pas. Crengile pe care le agățau în trecere lăsau să cadă de pe ele picături mari de apă care le udau hainele.

Ajunsă lângă barcă, Eve își aruncă impermeabilul pe banchetă și desfăcu funia cu care legase barca de mal.

– Totul ți se pare în ordine? Nu intră apă pe undeva? N-a fost furat nimic? întrebă Elliot.

– Nu. Totul este în ordine! răspunse Eve după o scurtă inspecție.

Ca să nu-și ude blugii, începu să-i suflece, dezvelindu-și încetul cu încetul frumoasele picioare. Amintirile din noaptea trecută îi năvăliră în minte lui Elliot, și preferă să-și întoarcă privirea.

– Ei bine, nu ne mai rămâne decât să ne spunem la revedere, zise Eve pe un ton prefăcut detașat.

Elliot îi zâmbi.

– Mă bucur că aventura ta pe lac se termină cu bine. Pe viitor, încearcă să nu mai pornești cu barca atât de târziu seara.

– N-avea grijă. Asta mi-a folosit drept lecție.

Eve nu reușea să-și desprindă privirea de chipul lui Elliot. Cum va putea să-i uite parfumul, gustul sărutărilor, atingerea pielii?

– Sper că vei veni să mă vezi la Pine Ridge. Rareori lipsesc de acasă.

„Nu. Nu voi veni", se gândi Elliot. Ar fi fost o greșeală s-o revadă, și pentru ea și pentru el.

– Nu ies prea mult în lume...

– Greșești! lansă Eve cu o veselie forțată. Ți-ar plăcea cu siguranță. Ia-l și pe Rebel cu tine. Tata are o slăbiciune pentru astfel de câini.

Ideea aceasta puțin demodată de a fi prezentat tatăl ei îl amuză pe Elliot. Comportamentul Rebeccăi, sau al celorlalte femei pe care le cunoscuse până acum, era absolut opus acestor convenienețe. Erau directe, reci, blazate... Cuvintele acestea îi veneau în minte de fiecare dată când se gândea la fostele lui prietene. Dar putea el oare să le judece? Fort Worth era departe de Toledo Bend, și toate astea aparțineau trecutului. Fără voia lui, meseria îl obligase să se învârtească într-un mediu deosebit... și în fond, ce rost avea să mai răscolească toată această drojdie?

– Pe curând, poate. Cine știe?

– Chiar sper. Te voi aștepta, zise Eve.

Își puse mâna pe obrazul texanului.

– Îți mulțumesc pentru ospitalitate, Elliot.

În lumina dimineții, Eve distingea clar paietele brune, verzi și aurii care dădeau ochilor lui Elliot frumoasa lor culoare căpruie. Inima începu să-i bată nebunește. Atrasă irezistibil, făcu un pas înainte și buzele li se întâlniră.

Apoi, Eve îi întoarse spatele și porni cu un pas hotărât spre barcă.

Motorul demară din prima încercare, și barca se îndepărtă ușor de mal unde, în picioare alături de câinele său, Elliot o privea plecând. Când nu mai erau decât două mici siluete, Eve se hotărî să accelereze.

– La revedere, Elliot! strigă ea.

Texanul ridică mâna în semn de adio, dar ea abia o văzu, fiindcă ochii îi erau plini de lacrimi.

*

* *

Motelul-restaurant din Pine Ridge se afla pe malul vestic al lacului. Grupul de clădiri albe cu tâmplărie verde-închis se afla pe un pinten de pământ care înainta în ape ca un deget încovoiat. Pini imenși umbreau peluza și parcarea. Ici-colo, tufe de azalee înflorite formau pete de culoare în acest sipet de verdeață.

Burl Crawford, tatăl Evei, întreținea perfect clădirile, fiind unul dintre cele mai frumoase moteluri din regiune. Lacul-baraj de la Toledo Bend nu era prea potrivit pentru ambarcațiuni de plăcere sau sporturi nautice. Obstacole ascunse, trunchiuri plutitoare și, pe alocuri, proliferarea algelor erau tot atâtea capcane. Ceea ce-i asigura renumele, era pesuitul. Cu vreo cincisprezece ani în urmă, lacul fusese unul dintre cele mai bogate în pește din întreg sudul. De atunci, reputația lui mai scăzuse, pentru că pescuitul excesiv decimase populația de bibani și crapi.

Motelul continua totuși să atragă un număr destul de mare de pescari pasionați, și chiar familii întregi veneau să-și petreacă vacanța aici, atrase de climatul blând din estul Texasului. Acest lucru era de-ajuns ca să facă să prospere o afacere de familie.

Burl și Eve locuiau într-un bungalou aflat la vreo sută de metri în spatele motelului. În seara asta, Eve împăturea lenjeria pe o msă din dreptul ferestrei spălătoriei. În depărtare, un bărbat și o femeie urcau planul înclinat al debarcaderului acoperit, care ducea la chei. Fasciculul luminos al lanternei lor dansa pe pământ.

Din nou, cum i se mai întâmplase adeseori de două zile încoace, Eve se întreba dacă Elliot s-o mai fi aflând în tabăra lui.

Zgomotul produs de o lovitură înfundată în mașina de spălat o făcu să tresară și se întoarse brusc.

– Oh! Tată! M-ai speriat. Așadar, te-ai întors?

Burl izbucni într-un râs sănătos și robust, asemeni înfățișării lui.

– M-au gonit din Galvestone, draga mea. Mi-au spus că orașul nu este îndeajuns de mare pentru mine.

Râzând și ea cu poftă, Eve se aruncă de gâtul tatălui său și-l sărută pe obraz.

– Și... câte femei înlăcrimate ai lăsat în urma ta?

– Aaa... Era o roșcată fermecătoare...

– Adevărat?

Burl scutură din cap.

– Ei bine, nu, draga mea. Mă întreb cum aș fi putut să-mi consacru măcar un minut vreunei roșcate focoase. În două zile, am văzut atâtea ambarcațiuni încât ar putea încăpea pe ele jumătate din Texas.

– Și? Ai găsit ceva care să-ți convină?

– Vrei să spui: care să „convină" bugetului nostru? Da. Grămezi de fiare.

Burl își pusese în minte să cumpere mai multe vase de pescuit care să poată fi închiriate de la motel. Muncitorii lucrau deja la construcția unui al doilea chei acoperit care să adopăstească noile ambarcațiuni.

– Așadar, treaba merge cam prost... conchise Eve.

Burl își trecu mâna peste fața roșcovană.

– Poate că nu! Trebuie să vină vineri cineva cu care să discut afaceri. Sper să ne punem de acord.

Chipul Evei se lumină. Știa cât de mult ținea tatăl ei la acest plan.

– La câte bărci te-ai gândit, tată?

– La vreo cinci-șase. De ocazie, dar în stare foarte bună. O să vedem!

Eve puse lenjeria împăturită într-un coș pe care-l puse deoparte. Burl o prinse după umeri și o conduse spre bucătărie.

– Acum, draga mea, să-mi povestești tot ce s-a întâmplat în lipsa mea.

Eve își servi tatăl cu un pahar de ceai rece și un sandviș cu friptură. Ora cinei trecuse de mult și, sub privirea amuzată a fiicei sale, Burl cel voinic devoră pâinea și carnea într-o clipă.

– Ca de obicei, tată. A fost mult de lucru la motel și la restaurant. Mașina de gheață s-a stricat, dar Bob a reușit s-o repare. Cred că se arsese un contact.

Bob era prietenul și asociatul lui Burl.

– Și lucrările?

– M-am dus să-i văd pe muncitori astă seară, cu puțin înainte să plece. Începe să prindă formă.

Burl oftă ușurat.

– Slavă Domnului! exclamă el. În aceste două zile, nu știu de ce am avut mereu sentimentul bizar că aici se petrece ceva supărător. Din fericire, n-a fost nimic. Și tu? Nu ești prea obosită?

– De ce trebuie să-ți faci griji întotdeauna pentru sănătatea mea? Mă simt foarte bine! protestă Eve ferindu-și privirea.

Nu era chiar așa. Din punct de vedere fizic, da, se simțea bine. Dar moralul ei era la pământ. O obseda imaginea lui Elliot. Degeaba își repeta fără încetare că-l întâlnise din întâmplare, că el nu voia s-o mai vadă și că deci n-avea de făcut decât un singur lucru: să-l uite. Degeaba. I se părea că sărutările texanului, mângâierile lui, trăsăturile chipului, culoarea ochilor i se gravaseră pentru totdeauna în memorie.

– E-e-ve! Draga mea! Te-am întrebat ceva! Unde sunt rezervările pentru weekendul acesta?

– Oh! Îmi pare rău, tată. Mă gândeam la altceva.

– Mi-am dat seama! zise Burl împingându-și farfuria.

Își încrucișă mâinile la piept, se lăsă cu scaunul puțin pe spate și-și fixa fata cu o privire pătrunzătoare.

– S-a întâmplat cumva ceva despre care nu vrei să-mi vorbești?

Eve blestemă în gând perspicacitatea tatălui ei.

– Nu... nu. Nimic grav. Când mă întorceam de la Zwolle, m-am rătăcit pe lac, în ceață, dar până la urmă am reușit să ajung acasă.

Preferă să nu-i povestească mai multe. Tatăl său n-ar fi apreciat vestea că-și petrecuse noaptea într-un cort, în compania unui bărbat.

Burl părea să-i fi acceptat explicațiile, dar se încruntă totuși.

– Ți-am spus de atâtea ori că nu-mi plac astfel de plimbări, Eve. Nu este prudent. De acum încolo, vei lua camioneta. De acord?

Eve încuviință, îngândurată. Dacă în urmă cu trei zile ar fi luat mașina, nu l-ar fi întâlnit pe Elliot... și acum ar fi fost mult mai liniștită. Dar s-a întâmplat altfel, și de acum, Elliot făcea parte din viața ei.

Capitolul 4

În weekendul următor, la Pine Ridge fu o mare activitate. În perioada aceasta a anului, crapii erau din abundență, astfel că pescarii parcă își dăduseră întâlnire. Motelul nu mai avea camere libere, iar restaurantul rămase deschis din zori până la zece seara.

În timp ce lucra, Eve se surprindea adesea căutând printre clienți chipul lui Elliot. Poate s-o fi răzgândit și s-o fi hotărât să vină s-o vadă? Dar după o altă săptămână de așteptare, nu mai avu răbdare. Dacă Elliot nu se arăta, n-avea de ales: se va duce la el.

Săptămâna următoare, miercuri, se anunța o zi calmă, și Eve hotărî să profite. Dimineață devreme, făcu o tartă cu mure. Apoi, în timp ce prăjitura se răcea, își scoase din dulap niște blugi, o bluză albă și o pereche de cizme maro. O dată îmbrăcată, se machie discret cu puțin ruj de buze și rimel și-și pieptănă repede părul. Cu tarta în mână, ieși din casă fără să stea prea mult pe gânduri, de teamă să nu se răzgândească.

Părul lung și mătăsos îi plutea în jurul umerilor; se îndreptă spre camioneta albastră parcată sub copertina pentru mașini. Cu cinci ani în urmă, tatăl său se hotărâse să i-o dea, și de atunci, pentru Eve, bătrânul Ford devenise cu timpul un fel de animal de casă. Fratele ei o tachinase adeseori în legătură cu acest subiect, tratând-o drept o sentimentală incoruptibilă, la care Eve îi răspundea invocând nenumăratele servicii pe care i le făcuse mașina.

Ziua se anunța frumoasă și caldă. În pinii cei mari, păsărelele cântau, și zgomotul fierăstraielor și ciocanelor care se auzea dinspre cheiul pe care se lucra, o umplu pe Eve de mulțumire. Zâmbi, simțindu-și inima ușoară.

– Pleci undeva, draga mea? se auzi vocea lui Burl.

Eve se imobiliză, cu mâna pe cheia de contact. Întoase capul și-l văzu pe tatăl său îndreptându-se spre camionetă.

– Da! Mă duc să văd pe cineva, răspunse ea.

Bărbatul înalt și roșcovan își scoase o batistă din buzunar și-și șterse fruntea de sudoare.

– Ai dreptate. Meriți și tu să te relaxezi un pic. La cine te duci?

Eve nu-și mințise niciodată tatăl. I se întâmplase uneori să omită unele detalii – dar astea nu erau cu adevărat minciuni. Așa că, și de data asta, se hotărî să spună adevărul, chiar dacă se temea că Burl nu va aprecia deloc relația ei cu un bărbat ca Elliot.

– Nu cred că-l cunoști. Este din Fort Worth. L-am întâlnit când mă întorceam de la Zwolle.

O licărire de interes se aprinse în ochii lui Burl.

– Ai întâlnit un bărbat?

Eve nu se putu abține să râdă.

– Păi da, tată. Din când în când, mi se mai întâmplă și asta. Chiar dacă tu gândești că sunt deja aproape o fată bătrână.

– Oh! Nu asta mă îngrijorează. Dar n-aș vrea ca vreun bărbat să-ți frângă inimioara!

– Cu ăsta, nu-i nici un risc. Se pare că nu-l interesez deloc.

– Atunci, este un imbecil, și în cazul acesta, mă întreb de ce-ți mai pierzi timpul ducându-te să-l vezi! exclamă Burl.

Era exact întrebarea pe care și-o pusese și Eve, fără să reușească să găsească vreun răspuns. Ridică din umeri.

– Nu-ți face griji. Este nepotul bătrânilor Marshall. Îți amintești de ei, nu-i așa?

Burl se gândi o clipă.

– Da... Erau niște oameni cumsecade. Dar nu știam să aibă vreun nepoțel.

Un nepoțel! Eve se gândi amuzată că descrierea nu se prea potrivea cu înfățișarea lui Elliot.

– Bun, acum plec. Să nu cumva să-ți faci griji, tată.

– Asta este. Haide, ia-o din loc. Pe mine mă așteaptă munca, bombăni Burl.

Dar când ridică mâna ca să-și ia la revedere, Eve observă umbra unui zâmbet afectuos în colțul buzelor.

Ca să ajungă la casa familei Marshall, trebuia să iasă de pe șosea și să meargă pe un drum de pământ vrei șapte-opt kilometri. În timp ce privea defilând pinii ce mărgineau drumul, Eve se întreba ce-i va spune lui Elliot când îl va revedea, peste câteva minute...

Problema se rezolvă însă mult mai simplu. Când opri mașina în fața bătrânei case, observă că nu era nimeni. Dacă Elliot ar fi fost aici, Rebel ar fi întâmpinat-o lătrând.

Deschise portiera și sări jos, apoi, trecând de gardul viu, pătrunse în curte. Iarba nu mai fusese tăiată de multă vreme. Balustrada scării era roasă de rugină. Nimic nu dovedea vreo prezență umană. Tufișuri întunecate înconjurau pe toate părțile casa veche. Doar o pasăre se auzea cântând undeva prin ramuri. Ajunsă în fața ușii cu tarta în brațe, Eve bătu.

– Elliot, ești aici?

Încercă să apese pe clanță, dar ușa era închisă cu cheia. Profund dezamăgită, se întoarse spre mașină, când se gândi la tarta cu mure. Ce va face cu ea? S-o ia înapoi acasă? În nici un caz. Era de asemenea exclus s-o lase pe prag, unde cu siguranță ar fi mâncat-o vreun câine sau alt animal sălbatic.

Mânată de un impuls brusc, se întoarse și ocoli casa prin spațioasa verandă ce ducea la ușa din spate. Aceasta nu era încuiată, și Eve intră în bucătărie. Încăperea era curată cu excepția unei farfurii cu resturi de mâncare uitată pe un colț al mesei.

Așadar, Elliot nu mințise în privința priceperii sale în arta culinară! Eve și-l imagină așezat aici, mâncând. Chiar îi plăceau mâncărurile acestea frugale?

Întoarsă la camionetă, își scoase din poșetă un stilou și o bucată de hârtie, și scrise:

Dragă Elliot,

Am venit să te văd. Sper că o să-ți placă această tartă cu mure, chiar dacă nu se compară cu aceea făcută de bunica ta.

Tot te mai aștept la Pine Ridge. Pe curând, sper.

Eve.

După ce puse biletul și tarta în bucătărie, Eve porni înapoi spre casă. Se întreba când va găsi Elliot biletul ei. Cât va mai avea de așteptat până să-l revadă? Dar îl va revedea vreodată?

*
* *

Se întunecase de mult când Elliot ajunse la casa Marshall. Cu două ore înainte, înghesuise claie peste grămadă, în jeep, cortul și materialul de camping. Rebel se așezase pe celălalt scaun, cu limba atârnând, și părea să-și întrebe din priviri stăpânul.

– Știu, Rebel, știu. Am oprit motorul. Este timpul să ieșim din mașină. Inutil să-mi reproșezi!

Rebel dădu voios din coadă. Elliot deschise portiera și se lăsă să alunece jos, urmat de câine.

Căldura copleșitoare care domnea în seara aceasta nu-i îndulcea deloc dispoziția posacă. Avea poftă de o bere rece și o baie caldă. Și s-o uite pe Eve Crawford.

Începu să descarce mașina, fără să dea atenție agitației lui Rebel care făcea curse dus-întors din curte la ușa din spate, cu nasul lipit de pământ, adulmecând cu încăpățânare o urmă invizibilă.

– Nu cumva a îndrăznit vreun iepure să traverseze curtea, Rebel? îl întrebă Elliot, un pic agasat de lătrăturile insistente ale câinelui.

În loc de răspuns, acesta lătră și mai tare, în timp ce Elliot își transporta meterialul spre casă. Poate că vreun opossum sau un raton și-o fi săpat vizuina sub casă? Elliot se simțea prea obosit ca să elucideze această problemă, și continuă să-și transporte lucrurile în casă.

Abia mai târziu, aflându-se în picioare în bucătărie, înțelese în sfârșit ce încercase Rebel să-i spună: urma pe care câinele o simțise era cea a unui oaspete: Eve Crawford.

Texanul privea nedumerit tarta cu mure a cărei aromă plutea în încăpere. Pentru o clipă, își văzu bunica în fața aragazului și bunicul așezat în capul mesei, umplându-și pipa cu tutun. Pe vremea aceea, casa era plină de râsete și arome plăcute de mâncare. Era singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată. Timpul însă își înfăptuise opera. Bunicul lui dispăruse, apoi, la puțină vreme după aceea, și bunica. Și acum, chiar când era aici cu Rebel, casa părea goală.

Goală. Pustie. Elliot detesta aceste cuvinte. Și totuși, de când o cunoscuse pe Eve, îi veneau adeseori în minte, ca și cum întâlnirea lor îi scosese la suprafață amintirile bune și rele.

Luă biletul, îl reciti, și chipul i se destinse. Își imagină cu ușurință degetele fine ale Evei formând cu grijă cuvintele. Apoi duse bucata de hârtie la nas, dar fu un pic dezamăgit că nu regăsi parfumul de trandafiri al Evei, care-l emoționase atât.

„Haide, Elliot, de obicei nu ești genul sentimental. Și n-o să te schimbi acum. Știi bine, ochii care nu se văd, se uită“, își zise el punând biletul în buzunarul cămășii.

Hotărî să amâne pe mai târziu degustarea prăjiturii, luă din frigider o sticlă de bere, bău jumătate din ea, și se îndreptă spre baie.

În casă, nu se schimbase nimic de la construcția ei. Echiparea sălii de baie era în stil vechi, ca și restul, de altfel. Elliot se așeză pe marginea bătrânei căzi pe picioare, puse sticla de bere jos, la îndemână, și-și scoase cizmele acoperite cu noroi uscat.

Apa provenea dintr-un puț dotat cu o pompă electrică. Presiunea era scăzută, dar după o vreme, Elliot reuși totuși

să-și relaxeze corpul obosit într-o baie bună, caldă. Era tot ce-și dorea. Dintr-o înghițitură, termină restul de bere încă rece, și se gândi din nou la mesajul Evei.

În trecut, de mai multe ori, femeile îi făcuseră avansuri, pe care uneori le respinsese. Cu Eve, lucrurile stăteau altfel. Ea n-avea nimic dintr-o seducătoare cu experiență.

În tot ce făcea, nu exista nici un echivoc, nici un calcul. Venise să-l vadă pentru că probabil îl aprecia ca persoană, și-i adusese o prăjitură ca să-i facă plăcere. Elliot căuta tot felul de explicații banale.

Când se gândea însă la ea, mai simțea încă pe buze dulceața sărutului ei. Mâinile ei tremuraseră când el îi spusese că nu trebuia să meargă mai departe. Era evident că întâlnirea lor nu-i tulburaseră numai simțurile...

Contrariat de această idee, texanul se afundă în apă până la umeri. Nu se va duce s-o vadă pe Eve Crawford. Când va voi, nu va avea decât să se întoarcă la Fort Worth. Acolo, va găsi ușor o femeie potrivită, fără pretenții sau prejudecăți; a doua zi dimineața, va pleca din patul lui, îi va spune veselă la revedere și-și va continua drumul.

Îi trebuiră doar câteva minute ca să golească baia, să se usuce și să se îmbrace cu niște blugi vechi, un tricou alb, apoi, desculț, se întoarse în bucătărie. Se așeză și-și luă o bucată mare de tartă. Era chiar mai bună decât se așteptase. Oare o făcuse Eve sau vreo bucătăreasă de la restaurant? se întrebă el.

Cu un oftat de plăcere, își lăsă scaunul pe spate și-și împleti degetele în spatele capului. Casa n-avea aer condiționat. Elliot deschise toate ferestrele, dar deja transpira, și liniștea din jur făcea să-i vuiască urechile, în aerul cald și aproape nemișcat.

În salon, exista totuși un televizor alb-negru, dar lui Elliot nu-i prea plăcea să se uite. Prefera radioul, dar astă seară nu era dispus să asulte nici muzică. Era prea nervos...

Se ridică și se apropie de ușa deschisă. Rebel era întins pe podeaua din față, gâfâind și el din cauza căldurii.

Câinele se aciuise pe lângă Elliot de când acesta venise aici. De luni de zile, era singurul lui prieten. Îi fusese întotdeauna de o fidelitate exemplară, spre deosebire de mulți oameni pe care Elliot îi cunoscuse.

Texanul se întoarse în bucătărie, umplu un castronel cu prăjitură și-l puse în fața câinelui.

– Poftim, bătrâne. Răsfață-te, îi spuse el.

Rebel savură prăjitura, apoi se linse pe bot sub privirea amuzată a stăpânului său. Elliot știa că zahărul nu este prea recomandat câinilor, dar nu-i plăceau regulile prea stricte care, după părerea lui, făceau viața monotonă.

Întotdeauna își luase libertăți în fața regulamentelor. Și chiar dacă uneori comportamentul lui îi provocase necazuri, n-avea de gând să-și schimbe modul de a gândi. Nu prejudiciase niciodată pe nimeni, nu acționase niciodată în vederea obținerii unui profit. Cu atât mai rău dacă unii îi condamnau purtarea și-l considerau ca pe un vinovat. El nu concepea viața altfel.

Îl mângâie pe Rebel pe cap, apoi intră în bucătărie. Fără să șovăie, se îndreptă spre o comodă și deschise un sertar. Aici, alături de argintărie, se afla un revolver calibru 38 Special, în tocul lui de piele uzată.

Texanul scoase arma din toc și o cântări în palmă. Apoi, cu o mișcare a degetului, răsuci încărcătorul gol privind în lumină.

Nu, nu se va schimba niciodată. Și asta însemna că o femeie ca Eve n-avea nici un loc în viața lui. Era o simplă chestiune de logică.

*
* *

– M-am hotărât să păstrez antricoatele de vită pentru petrecerea cu grătar de sâmbătă, declară Marcia, aflată în picioare în fața enormului grătar al restaurantului.

Bucătăreasa de la Pine Ridge, o femeie voinică de vreo patruzeci de ani, avea o față rotundă și o expresie amabilă. Când lucra, își ținea întotdeauna părul blond strâns într-un fileu.

Eve se opri o clipă din tăiatul verzei.

– N-ar fi nici o problemă, Marcia. Dar dacă modificăm în ultima clipă meniul de astă seară, s-ar putea să-i nemulțumim pe unii clienți.

După-amiaza era pe sfârșite, și primii clienți nu vor întârzia să apară. Personalul se străduia întotdeauna să pregătească mâncarea dinainte.

Eve venise să ajute la prepararea aperitivelor. Faye, chelnerița, muncea și ea alături de Eve.

– Eve, știi că Herb m-a invitat aseară la cină la restaurant? întrebă Marcia.

– Oh! Dar ce ați sărbătorit?

– Douăzeci și opt de ani de căsnicie. Nu știai că suntem căsătoriți de atâta timp, nu-i așa?

– Te-a suportat atâția ani cu caracterul tău? Incredibil! își tachină Eve prietena.

Cele două femei se cunoșteau de multă vreme, pentru că Marcia lucra pentru familia Crawford încă de când se deschisese restaurantul.

– Recunoaște că ești înnebunită după soțul tău, reluă Eve.

– Este adevărat. Am petrecut o seară excelentă. Herb a comandat o sticlă de vin bun, și am trăncănit ore în șir.

– Oh! Ce romantic! exclamă Eve, bucurându-se sincer pentru prietena ei.

– Mă mir să te aud vorbind astfel, Eve! Începusem să cred că poveștile romantice nu te interesează deloc.

– Am avut și eu câțiva prieteni, Marcia! Nu este o crimă dacă nu ieși tot timpul la întâlniri.

– Dacă vrei părerea mea, află că este o crimă pentru o fată frumoasă ca tine să nu aibă un bărbat în viața ei; vreau să spun, o legătură serioasă.

Eve își strânse buzele și începu să toace mai repede varza care-i mai rămăsese.

– Știi bine că am de gând să merg la universitate. Voi avea nevoie de mult timp și energie. Și apoi, dacă mă voi mărita vreodată, ar fi mult mai bine decât o legătură, chiar serioasă. Dar pentru asta, trebuie să găsesc bărbatul vieții mele... Tu cum ai știut că Herb este cel pe care-l aștepți?

Înainte să răspundă, Marcia termină repede de preparat un hamburgher; îl puse pe o farfurie albă pe care o garnisi din belșug cu cartofi prăjiți.

– Ceva mi-a spus, în sufletul meu... Este greu de explicat. N-aveam decât cincisprezece ani când m-am măritat, dar știam.

Marcia puse farfuria pe tejghea și sună din clopoțelul pus alături pentru a anunța că hamburgerul este gata. Între timp, Eve închise cutia în care pusese varza tocată.

Spusele Marciei îi treziră unele neliniști. De la vizita pe care o făcuse la casa Marshall în urmă cu trei zile, imaginea lui Elliot o urmărea fără încetare. Găsise oare mesajul și prăjitura? Eve se gândise la un moment dat să se întoarcă acolo ca să se lămurească, dar nu îndrăznise s-o facă.

– Oricum, trebuie să mă gândesc mai întâi la studiile mele, Marcia.

– Ești sigură că asta te va face fericită?

– Un bărbat nu înseamnă totul.

– Nici o carieră, îi replică bucătăreasa.

– Vreau să-mi iau o diplomă, să fac ceva în viață.

– Toate astea sunt atât de frumoase, draga mea, dar poate că ar fi bine să te bucuri și de dragoste, nu crezi?

Eve supraveghea niște gogoși ce se rumeneau când batantele ușii se deschiseră, împinse de o mână energică și Faye intră în bucătărie. Înaltă, suplă și brunetă, afișa în permanență un zâmbet fermecător sub pomeții înalți. Ea și cu Marcia erau cele mai bune prietene ale Evei.

– Gogoșile sunt aproape gata, Faye. Ai nevoie de ele imediat?

Zâmbetul chelneriței se întinse pe toată fața.

– Nu. De tine am nevoie.

– Ah da? Este deja atât de multă lume? întrebă Eve. Clienții vor trebui să mai aștepte un pic! Trebuie mai întâi să scot gogoșile din ulei.

– Dar n-am nevoie de tine pentru seriviciu, Eve. Este cineva care vrea să te vadă.

Eve luă sita metalică și scoase gogoșile într-un coș căptușit cu șervețele de hârtie.

– Sunt foarte ocupată acum, Faye. Este ceva important?

Cu un aer malițios, chelnerița ridică ochii spre cer.

– După părerea mea, un bărbat ca ăsta nu poate fi decât important!

Eve întoarse încet capul către prietena ei.

– Un... bărbat?... Cum arată?

Cu inima bătând nebunește, căută cu febrilitate un loc unde să pună coșul cu gogoși. Faye izbucni în râs și-i făcu cu ochiul prietenei sale.

– Știi, eu n-am timp să analiezez oamenii care intră! Mă duc să-i spun că o să vii imediat! strigă ea înainte să dispară.

Partea de restaurant rezervată servirii cinei consta într-o sală lungă. Lângă cei doi pereți cu geamuri largi, se aflau separeuri tapisate cu scai verde închis cu ornamente bej, iar în mijlocul sălii erau așezate mese și scaune asortate cu decorul separeurilor.

Când ieși din bucătărie, Eve îl reperă imediat pe Elliot, în picioare de cealaltă parte a sălii, între ușa de la intrare și casă, jucându-se neglijent cu brațul de metal al ochelarilor de soare.

La vederea lui, o copleși un val de bucurie, și-și croi drum printre clienți ca să ajungă la el.

Când o zări, Elliot schiță un zâmbet. Eve îi luă mâinile și le strânse într-ale ei.

– Elliot. Sunt atât de fericită că ai venit, zise ea.

– S-ar spune că n-am nimerit tocmai momentul potrivit. Ai mult de lucru și...

– Nu-ți face griji. Faye și Marcia se ocupă de toate. Vrei să mănânci ceva?

Puse o mână pe brațul lui Elliot și-l conduse către un separeu liber. Remarcă faptul că purta niște blugi de firmă și

o cămașă albă cu mâneci scurte. Își curățase cizmele și-și pusese un ceas la mână; dar probabil că nu se bărbierise de vreo trei zile și părul îi era și mai lung decât atunci când se întâlniseră prima oară. Cu toate acestea, nimic n-ar fi împiedicat-o să-l găsească superb.

– De fapt, am venit să mănânc. Mă întorceam din Center și mi-am zis că poate ar fi bine să mă opresc pe aici...

– O să-ți dau să mănânci ceva! hotărî Eve zâmbind. Nici eu n-am cinat încă. Îți place peștele? Este specialitatea de azi.

Elliot se strecură în separeu și se așeză pe banchetă.

– Tu l-ai preparat?

– Am participat și eu la prepararea lui. Așteaptă-mă aici. Mă duc să aduc tot ce trebuie. Vrei ceai sau cafea?

– Cafea.

Eve o găsi pe Faye în fața mesei-bufet și luă o farfurie goală.

– Credeam că ești ocupată! șușoti chelnerița pe un ton ironic.

– Acum sunt și mai ocupată, Faye.

– Cine este?

– O să-ți spun mai târziu. Poți să te descurci fără mine?

– O să facem și noi ce putem! spuse Faye râzând.

Se îndepărtă ca să se ocupe de un client, și Eve se întoarse la Elliot cu o farfurie bine garnisită în mână. Texanul privea prin geamul ce dădea spre chei și spre lac. Părea îngândurat.

– Frumoasă priveliște, nu-i așa? întrebă Eve punând ușor farfuria pe masă. În mare parte, priveliștea aceasta este tot farmecul locului: lacul, pinii, luminile care se reflectă seara în apă. Privește, parcă sunt stele.

– Este foarte frumos, într-adevăr...

Elliot o privi pe Eve așezându-se în fața lui. Aceasta își desfăcu șorțul și-l puse alături. Privirea texanului fu atrasă

irezistibil de unghiul de piele albă care, prin decolteul bluzei ei albastre, lăsa să se întrevadă puțin din sâni. Apoi ochii i se îndreptară către șuvițele dezordonate, umede de sudoare, care îi încadrau fața și chipul ei îl înduioșă. Și chiar mai mult decât voia să recunoască.

– Așadar, te-ai întors din Center. Ce mai este interesant pe acolo?

– După câte știu eu, nu mare lucru... Îți mulțumesc pentru tarta cu mure. A fost drăguț din partea ta să mi-o aduci acasă.

– Drăguț? N-aș zice. L-aș numi mai degrabă un șantaj odios. N-am făcut asta decât ca să te scot din bârlogul tău din inima pădurii.

– Nu te cred, răspunse Elliot.

– Și ai dreptate! spuse Eve râzând. N-a fost șantaj. M-am gândit doar că s-ar putea să-ți facă plăcere.

– Prăjitura a fost delicioasă. Și lui Rebel i-a plăcut mult.

– Mă bucur...

Preț de câteva clipe, mâncară în tăcere și cu poftă. Peștele era fraged și gustos.

– Când te-ai întors din tabăra din pădure? întrebă Eve.

– Astă seară. Am adus tot materialul. Se pare că aligatorii nu prea mai aveau nevoie de mine.

– Și prietenul tău din garda federală?

– Sunt sigur că se va simți ușurat când îi voi spune că n-am dat peste nici un braconier.

În timp ce vorbea, Elliot contempla chipul Evei, bucuros s-o vadă la fel de frumoasă ca în imaginația lui. De câte ori n-o visase?

– Mâncarea este delicioasă. Acum înțeleg de ce este atâta lume aici, reluă el.

– Avem o bucătăreasă excelentă, îi explică Eve cu entuziasm.

– Tu de ce te ocupi în mod special?

– Dau o mână de ajutor peste tot unde este nevoie de mine.

Eve mușcă dintr-o gogoașă caldă încă. Simți cum i se îmbujorează obrajii sub privirea lui Elliot. Niciodată n-o mai privise astfel un bărbat, nici îndrăzneț nici vulgar – ci cu un ciudat amestec de tandrețe și farmec, lucru care-i amitnea fără încetare că era o dezirabilă.

– Ce-ai mai făcut în ultimele zile? Ai mai salvat și alte biete femei pierdute în ceață?

– Nu. Cred că tu ești singura aventurieră din zonă!

– Ești cât se poate de drăguț, Elliot. Tata ar fi spus mai degrabă descreierată decât aventurieră.

Texanul sorbi o gură de cafea.

– Tatăl tău pornise în căutarea ta până să te întorci?

– Nu. Din fericire, încă nu se întorsese din Galvestone. Ar fi murit de îngrijorare.

– Din cauza mea?

– Oh! Nu! Sunt sigură că-i vei fi pe plac... Vrei să faci cunoștință cu el, nu-i așa?

– Mă îndoiesc că ar avea chef să mă cunoască.

– Pot să pariez contrariul! exclamă Eve.

Elliot râse cu poftă împreună cu ea. Și ultimele lui îndoieli își luaseră zborul. Avusese dreptate să vină încoace. Alături de Eve, se simțea bine, ca înainte...

După desert – o tartă cu lămâie – Eve se întoarse în bucătărie ca să le întrebe pe fete dacă au nevoie de ea. Cele două prietene îi răspunseră printr-o privire asasină, ca și cum le-ar fi jignit îndrăznind să le pună o asemenea întrebare. Eve se grăbi să se întoarcă în sală, la Elliot.

– N-au nevoie de mine la bucătărie. Ce ar fi să ieșim puțin la aer? propuse ea.

– Trebuie mai întâi să plătesc, spuse Elliot scoțându-și portofelul din buzunar.

Eve îi opri gestul cu mâna.

– Nici vorbă! Ești invitatul meu. De altfel, tu mi-ai oferit două mese. Așa că-ți mai datorez una!

Elliot preferă să se supună văzând-o atât de hotărâtă.

– Acum, o să crezi că am venit să mănânc gratis...

Eve își strecură brațul sub al lui și se îndreptă spre ieșire.

– Nicidecum, Elliot. Voi crede pur și simplu că ai venit pentru că te-am rugat s-o faci.

Noaptea era frumoasă. După căldura zilei, acum era o răcoare plăcută. Eve se simțea minunat de relaxată: prezența lui Elliot o făcuse să uite oboseala unei zile de muncă.

– Să coborâm pe malul lacului, sugeră ea. Tata tocmai a cumpărat câteva bărci ca să le închirieze. Au sosit ieri.

O luară pe o alee ce cobora spre chei, ghidați de lumina discretă a felinarelor din grădină.

– Ce mai face Rebel?

– Este în mașină. I-am spus să mă aștepte cuminte.

– Sunt sigură că i-ar plăcea să ne însoțească. Te rog, Elliot, lasă-l să iasă!

Texanul fluieră, și după câteva clipe, Rebel țopăia în fața lor. Îi demonstră Evei că n-o uitase lătrând vesel și sărind în jurul ei.

Amuzată, Eve se aplecă și-l sărută ușor pe cap.

– Bună seara, frumosule, murmură ea.

Elliot încercă să și-o imgineze pe Rebecca mângâindu-i câinele, dar era ceva de neconceput. Eve se ridică și-și continuă plimbarea.

– Ai locuit întotdeauna aici? întrebă Elliot.

– Nu. Când eram mică, am locuit la New Orleans. Tata lucra pe o barcă de pescuit creveți. Dar sunt atât de îndepărtate acele vremuri...

Își petrecu brațul după talia Evei. Mergeau de-a lungul cheiului plutitor, care se legăna ușor sub picioarele lor. Când ajunseră la capăt, ea se așeză pe botul unei bărci și-și ridică ochii spre Elliot.

– Te-am așteptat. Începusem să-mi pierd speranța.

– În urmă cu doar o oră, m-am hotărât să nu vin. Apoi m-am răzgândit.

– Sunt fericită că ai făcut-o, pentru că mi-ai lipsit, murmură Eve.

Elliot îi aruncă o privire surprinsă, apoi un zâmbet larg îi lumină fața.

– Întotdeauna ești atât de directă, Eve?

– Da. Nu-mi plac ocolișurile.

Texanul o prinse de mâini și o ajută să se ridice. Erau acum față-n față.

– Nici mine, spuse el.

Capitolul 5

Expresia de pe chipul lui Elliot îi trăda atât de limpede dorința, încât Eve se simți tulburată.

Atrasă de el în mod irezistibil, închise ochii. Elliot își înclină capul și buzele lor se contopiră.

Eve nu și-ar fi închipuit niciodată că va putea simți mai multă plăcere sărutându-l pe Elliot decât prima oară. De două săptămâni încoace, retrăise de mii de ori sărutările lor și visase la reeditări prea puțin probabile. Și iată că speranța ei nebunească se realiza. Pentru o clipă, i se păru că podeaua îi fuge de sub picioare. Își împletise brațele pe după gâtul lui Elliot, și el o strângea la piept...

– Mi-ai lipsit mult, murmură el.

– De ce n-ai venit mai devreme?

Elliot îi atinse cu buzele gâtul, făcând-o să se înfioare de plăcere.

– Pentru că știam că asta se va întâmpla, zise el cu o voce răgușită.

Din nou, buzele li se întâlniră. Sărutul lui Elliot deveni mai insistent. Mâinile îi cuprinseră talia, apoi alunecară de-a lungul spatelui înainte de a-i cuprinde sânii. Când în sfârșit se despărțiră, Eve avea impresia că inima îi va exploda. Rămaseră tăcuți față-n față, ca și cum fiecare dintre ei căuta să ghicească gândurile celuilalt.

– Nu voiai ca așa ceva să se întâmple, nu-i așa, Elliot?

– Este adevărat. În același timp însă, nu este nimic altceva care să-mi doresc mai mult.

– În cazul acesta, de ce să reziști?

Elliot îi cuprinse fața în mâini. Cu ochii închiși, mângâie ușor obrajii Evei.

– Nu ești genul meu de femeie, spuse el.

– Așadar, îți clasifici cuceririle?

Elliot își deschise ochii și zâmbi.

– Presupun că o să mă întrebi în ce categorie te plasez...

– Nu. Nu m-au pasionat niciodată clasamentele.

El izbucni în râs și-i atrase capul pe pieptul lui.

– Știi, Eve, că mă simt foarte bine lângă tine?

Ea se ghemui și mai strâns la pieptul lui în timp ce el își rătăcea cu plăcere degetele prin părul ei.

– Eu știu doar un lucru: cum mă simt când sunt cu tine. Fericită. Chiar foarte fericită, mărturisi ea.

Pieptul lui Elliot se mișca ritmic sub obrazul ei; îi auzea inima bătând. I se părea că ar fi putut să stea ore întregi astfel, pierdută de atâta fericire.

Texanul se desprinse ușor, dar păstră mâinile Evei strânse în palmele lui.

– S-ar putea să gândești cu totul altfel, când mă vei cunoaște mai bine, declară el.

– Și cu toate acestea, ai venit... De ce?

Elliot o privi o clipă pe Eve înainte de a-i răspunde, ca și cum și-ar fi cântărit fiecare cuvânt pe care urma să-l rostească.

– Pentru că mă gândeam neîncetat la tine. Pentru că-mi doream prea mult să te mai sărut. Și pentru că sunt un idiot.

Eve îl privi, perplexă. De unde-i veneau aceste sentimente amestecate pe care părea să le aibă? Poate să suferise din cauza vreunei femei, sau poate, pur și simplu, respingea ideea unei relații serioase pentru că detesta orice formă de angajament?

– Un idiot? Pentru că-ți plac? Mulțumesc de compliment, Elliot! Remarca ta este chiar demnă de un gentleman din Texas! zise ea, prefăcându-se indignată.

– Scuză-mă... sunt atât de stângaci...

– Te vei reîntoarce curând, nu-i așa?

– Dacă aș fi înțelept, n-aș mai reveni vreodată. Ar fi mai bine pentru tine.

Eve scutură din cap.

Am crezut întotdeauna că atunci când un bărbat este atras de o femeie încearcă s-o vadă cât mai des cu putință!

– Se vede că n-ai cunoscut prea mulți bărbați la viața ta de vorbești astfel.

– Exact. Pentru tine, este un inconvenient?

– Nu, Eve. Îmi placi așa cum ești.

Declarația aceasta fu întâmpinată cu un zâmbet radios.

– Și tu, Elliot, răspunse Eve. În fond, totul este foarte simplu, nu crezi?

Trăsăturile texanului se relaxară complet. Cleștele care-i strângea inima de câteva luni încoace părea să-și fi slăbit

strânsoarea. Nu, în el nu murise totul – sau mai degrabă, Eve îl readusese la viață. Nu-i mai rămânea acum decât să hotărască ce va face cu această viață regăsită.

– Nu vreau decât să te cred, Eve.

– Dă-mi o șansă să-ți dovedesc că am dreptate.

– Nu mai înțeleg nimic, mărturisi Elliot. Nu voiam să mai am de-a face cu nici o femeie în viața mea. Și acum, n-am decât o dorință: să te iau cu mine. Mă faci să-mi pierd capul.

– Poate că nu-i chiar așa de rău. Uneori este nevoie de puțină nebunie, spuse Eve, sigură de acum că Elliot îi împărtășea sentimentele.

– Ai accepta să vii la mine dacă ți-aș cere-o? murmură texanul.

Pentru Eve, întrebarea era cu atât mai tulburătoare cu cât simțea trupul musculos al lui Elliot atingându-l pe al ei. Înainte de a-l întâlni pe acest bărbat nu simțise niciodată dorința de a se dărui în totalitate. Dar era încă prea devreme ca să facă dragoste cu el. Așa cum intuise de la prima lor întâlnire, acest act ar însemna pentru ea mult mai mult decât o relație fizică.

– Ce-ai face dacă aș zice... da? întrebă ea la rândul ei.

Elliot se prefăcu a glumi pentru a-și masca intensa tulburare care-l cuprinsese.

– Spune, și vei vedea, zise el.

Râsul cristalin al Evei răsună brusc.

– Ți-au trebuit două săptămâni ca să te hotărăști să vii să mă vezi. Și acum că ești aici – de abia o oră – vrei să mă duci direct în patul tău?

Reacția Evei îi confirmă lui Elliot ceea ce el deja bănuise: ea nu era genul de femeie care acționează cu ușurință. Din nou, se întrebă pentru ce venise. Ce să facă el cu Eve Crawford? Ea nu era o femeie pentru el!

– Dacă înțeleg bine, refuzi?

Eve respiră adânc.

– Da, Elliot.

O tensiune crescândă se instalase între ei. Elliot simțea formele calde ale Evei lipite de el. Ispita devenea prea puternică; preferă să rupă vraja.

– Dacă... am merge să-l vedem pe tatăl tău? sugeră el. S-a făcut târziu. Curând mă voi întoarce acasă.

Eve înțelese dorința lui Elliot de a schimba subiectul, și în sinea ei, îi aprobă hotărârea.

Texanul o cuprinse pe după umeri și, strânși unul lângă altul, porniră înapoi spre clădire.

Îl găsiră pe Burl în bucătăria bungaloului. Așezat în fața unui teanc de hârtii și dosare, acesta ridică o privire mirată către necunoscutul care-i însoțea fiica.

Eve făcu prezentările și roși.

– Elliot este nepotul familiei Marshall. Ți-am vorbit despre el zilele trecute, îți amintești cu siguranță.

– Bineînțeles! exclamă Burl.

Se ridică și strânse mâna pe care i-o întinse texanul.

– Mă bucur să te cunosc, Elliot. Șederea ta aici este plăcută?

– Da. S-au schimbat multe de pe vremea când bunicii mei încă mai trăiau, dar zona este la fel de agreabilă. Mai ales dacă o compari cu marile orașe.

Burl încuviință.

– Aici, ducem o viață mai liniștită. Unii spun chiar prea liniștită. Dar mie îmi place așa... Fă-ne câte o cafea, draga mea. Cred că Elliot n-o să spună nu, așa-i, băiete?

În timp ce texanul se așeză în fața lui, și Eve trebăluia pe la chiuvetă, Burl împinse la o parte teancul de dosare de pe masă.

– Conduceți o afacere frumoasă, domnule Crawford. Probabil că aveți mult de lucru, zise Elliot.

De multă vreme nu-i mai spusese nimeni așa. Băiete... Copilăria lui fusese atât de scurtă... Se simți cucerit de tonul mucalit și primirea caldă pe care i-o făcuse Burl.

– Este adevărat. Munca nu lipsește, răspunse acesta cu o evidentă mândrie. Dar, știi, acum consider Pine Ridge cumva ca pe copilul meu. Cred că m-aș plictisi de moarte dacă n-aș avea de lucru.

– Ai putea să te ocupi de mine, tată, spuse Eve punând cafetiera pe masă.

– Sigur! exclamă Burl. De multă vreme tu nu mai ai nevoie de tatăl tău.

Se întoarse spre Elliot.

– Eve este foarte independentă. Oh! Știu bine că multe femei sunt așa, astăzi. Închipuie-ți că vrea să se facă avocat. Eu i-am dat încuviințarea, dar cred că, în cazul acesta, ar trebui să învețe să se folosească de o armă, pentru că își va face mulți dușmani!

Eve oftă, resemnată. Nu era pentru prima oară că tatăl său aborda acest subiect. Acesta nu-i ascunsese niciodată faptul că planul ei nu-l încânta deloc. Burl avea niște idei mai conservatoare: pentru el, locul femeii era acasă.

– Cu siguranță că vei fi încântat, tată, să afli că și Elliot îți împărtășește părerea. Mi-a spus deja că meseria aceasta n-o să-mi aducă prea mari satisfacții.

Burl îl privi cu interes pe Elliot.

– Am văzut imediat că am de-a face cu un om inteligent. Ar trebui să asculți doi bărbați cu experiență, draga mea Eve.

Fata izbucni în râs.

– Dacă vreodată unul dintre voi va avea nevoie de un ajutor judiciar, sper să aveți un bun avocat care să vă apere, pentru că acesta va avea cu cine să se lupte: Eve Crawford, avocatul acuzării!

Burl se alătură hohotului de râs al Evei, dar aceasta remarcă faptul că Elliot rămase impasibil.

– Tu cu ce te ocupi la Fort Worth, băiete? întrebă Burl.

Elliot păru să ezite.

– Înainte să vin aici, lucram pentru municipalitatea din Fort Worth, zise el în sfârșit.

Burl ridică sprâncenele.

– Cauți cumva de lucru pe aici?

– Nu știu. Nu m-am hotărât încă dacă voi rămâne în regiune.

Eve înțelese privirea contrariată pe care i-o aruncase tatăl ei: Burl nu aprecia deloc răspunsurile evazive ale lui Elliot.

– Elliot a venit să-și ajute un prieten care este în poliția federală din Louisiana, se grăbi ea să precizeze.

– Ai prins ceva braconieri, Elliot? întrebă Burl.

– Da. Cu vreo două luni în urmă. Dar recent, nu.

– Sper că le-ai rupt urechile! Eu detest astfel de oameni.

– Au primit ce au meritat, răspunse calm Elliot.

Burl zări licărirea ironică ce sclipi în ochii lui, și cei doi bărbați își zâmbiră cu subînțeles sub privirea intrigată a Evei.

– I-am pregătit lui Elliot să guste din specialitățile noastre: pește-pisică și gogoși. Se pare că le-a apreciat, spuse Eve punându-și pe masă ceașca de cafea.

– Nu degeaba deviza noastră este: calitatea înainte de toate! lansă Burl.

– Nu ți-am spus că Elliot are un câine de vânătoare superb, alb și roșcat, care se numește Rebel.

– Ești vânător, băiete?

„Se poate numi oare așa meseria pe care am făcut-o timp de zece ani?" se întrebă Elliot. Da, într-un anume fel, asta era: vânător de oameni...

– Din când în când, răspunse el. Dar doar din plăcerea de a vedea câinele alergând. Nu ucid niciodată vânatul.

– Îmi imaginez că nici n-ai prea mult vânat prin împrejurimile Fort Worth-ului.

– Într-adevăr, nimic care să merite.

Texanul își termină repede cafeaua.

– Aș face bine să plec, Eve. S-a făcut deja târziu, și-l deranjez pe tatăl tău de la treabă.

– Nicidecum, Elliot! exclamă Burl. Prietenii Evei nu mă deranjează niciodată. Dar atenție! Dacă o să începi să vii mai des, o să te pun la treabă!

– Nu m-ar deranja deloc, domnule Crawford. Aș fi chiar bucuros să am ceva de făcut. Acasă la mine, este mult prea multă liniște.

– Dacă știi să te folosești de un ciocan și un fierăstrău, poți veni să lucrezi aici. Ne-am apucat să construim un nou chei. Te voi plăti, firește.

Elliot făcu un gest de refuz.

– Nu de bani am nevoie, ci de ocupație.

– Ei bine, atunci vino când vrei, Elliot.

Texanul îi mulțumi lui Burl și plecă; Eve îl conduse până la mașină.

– Sper că tata nu te-a agasat prea mult cu întrebările lui. Dar mă iubește atât de mult...

Elliot urcă în mașină, urmat imediat de Rebel.

– Domnul Crawford este un om cunsecade. Mi-ar plăcea să am și eu un tată ca el.

Eve se simți cuprinsă de emoție.

– Te înțeleg, Elliot... Dacă vrei, poți să-l consideri pe tata ca și tatăl tău...

„Ce suflet bun are", se gândi texanul. Tocmai acesta era unul din motivele pentru care ar fi trebuit să înceteze s-o mai vadă. Dar acum, era prea târziu. Nu fusese pecetluit totul între ei, încă de la prima întâlnire, din noaptea aceea cețoasă?

– Mulțumesc, Eve. Merită să mă gândesc la asta, răspunse el.

Fata se apropie și-și puse mâna pe mâna lui, luptându-se cu dorința de a i se arunca în brațe.

– Sper că te vei mai gândi un pic la mine, murmură ea.

– Îți promit. Mai devreme sau mai târziu, voi dori cu siguranță să te revăd.

– Iar eu, voi dori să știu ce mai face bărbatul acela ursuz pe care l-am cunoscut în inima pădurii!

– Ursuz? Așa mă vezi tu?

– Să zicem că depinde de momente. Ai și părți bune...

Se întrerupse brusc, apoi adăugă, cu o voce șovăitoare:

– Elliot, tata... nu știe că am dormit lângă tine.

– Bănuiam eu, Eve. Dacă i-ai fi spus, sunt sigură că m-ar fi întâmpinat cu pușca în mână! răspunse Elliot zâmbind.

– Probabil că ne consideri foarte demodați.

– Nu, dar evident, aparținem unor lumi diferite.

– Și... după părerea ta, care este mai bună?

– Habar n-am, spuse el.

Răsuci cheia de contact. Cu părere de rău, fata își retrase mâna și se dădu un pas înapoi.

– La revedere, Elliot.

Texanul îi răspunse printr-un semn discret cu mâna și mașina se îndepărtă înspre autostradă.

Îngândurată, Eve se întoarse spre bungalou, totuși cu o mică speranță în suflet. Când intră în bucătărie, Burl ridică spre ea o privire afectuoasă, dar o cută de îngrijorare îi brăzda fruntea.

– Îl iubești, nu-i așa?

– Da, mult, spuse Eve roșind.

Luă de pe masă ceștile goale și le puse în chiuvetă. Burl, care nu-și terminase cafeaua, își puse farfurioara în echilibru pe genunchi și se lăsă pe spateaza fotoliului, oftând adânc. Era un bărbat puternic, și fizic și moral. Eve îl adorase și-l respectase întotdeauna, și ținuse cont întotdeauna de părerea lui – chiar dacă se întâmpla să nu fie de acord cu el.

– Nu seamănă cu ceilalți bărbați pe care i-ai cunoscut.

– Nu-ți place?

– Ba da. Dimpotrivă. Mi-a făcut o impresie excelentă. Dar mi se pare un pic cam prea... puternic pentru tine.

– Vrei să spui, prea viril, tată?

Burl își drese vocea înainte să-i răspundă:

– Ei bine, nu chiar așa. Am vrut să spun că tu ai dus întotdeauna o viață liniștită, la țară. N-ai obiceiul să frecventezi bărbați ca Elliot.

– Este adevărat, el este altfel. Dar nu în sensul rău al cuvântului.

– Cu siguranță că ai dreptate, Eve. Totuși, am impresia că nu sunteți pe aceeași lungime de undă. Elliot este un bărbat dur. Am remarcat cicatricea pe care o are la buză. Nu te rănești astfel cântând la pian.

Eve se apucă să spele vasele.

– Crezi că s-a bătut cu cineva?

– Sunt gata să pariez asta.

– Și crezi că sunt îndrăgostită de el?

– Nu te-am văzut niciodată privind astfel un bărbat – și te cunosc bine.

– Te-ar deranja dacă ar fi așa?

– Nu știu. Sub înfățișarea lui aspră, cu siguranță că Elliot este un băiat de treabă. Dar n-aș vrea să te facă nefericită. Asta s-ar putea întâmpla dacă îi vei împărtăși problemele.

– Nu va accepta să se intereseze cineva prea mult de viața lui personală – cel puțin așa cred.

– Tu nu știi nimic despre el și el nu vrea să-ți povestească nimic! Îți mărturisesc că lucrul acesta mă îngrijorează, Eve.

Fără să bănuiască, Burl tocmai exprimase ceea ce o preocupa pe Eve în cea mai mare măsură. Ar fi vrut să știe totul despre Elliot, să-i cunoască amintirile, povestea vieții trecute și prezente. Dar nu voia să forțeze nota în fața acestui bărbat atât de reticent și care se deschidea atât de puțin. Poate că, într-o bună zi, i se va confesa de bunăvoie...

Eve se întoarse spre tatăl său și-și trecu o mână prin părul lung.

– Elliot este un om cinstit, tată. Nu pot să-ți dovedesc asta, dar o simt.

Burl se ridică. Puse pe masă ceașca goală.

– Sper din tot sufletul să nu te înșeli, draga mea.

*
* *

Spre marea ei surpriză, Eve îl revăzu pe Elliot chiar a doua zi. Se afla pe acoperișul noului chei, ocupat să bată cuie în plăcile de tablă ondulată. Purta niște blugi și un tricou gros alb care i se lipise deja de corp din cauza căldurii. Alături de el, mai lucrau doi oameni: Bob, și încă un muncitor venit din Hemphil pe care Burl îl angajase special.

– Elliot! Tu ești? strigă Eve,

Texanul, călare pe coama acoperișului, se întoarse cu grijă și o zări pe Ee în picioare pe taluzul în pantă lină ce mărginea lacul. Cu capul înălțat spre el, își făcuse palma streașină la ochi.

– Bună dimineața, Eve! strigă el.

– Văd că ai vorbit serios când ai spus că ți-ar plăcea să lucrezi la noi, strigă ea.

Elliot îi zâmbi. Eve era ca un tablou încântător în rochia ei cu bretele din pânză ușoară imprimată cu trandafiri roz. Părul legat în coadă de cal era împodobit cu o eșarfă asortată rochiei.

– Văzându-mă cum mânuiesc ciocanul, probabil că tovarășii mei de muncă se gândesc că aș face mai bine să mă abțin! De multă vreme n-am mai practicat acest gen de activitate.

Bob, un bărbat voinic cu părul cărunt, ținu neapărat să-și dea cu părerea, deranjat puțin în pronunție de ciuiul pe care-l ținea între dinți.

– Se descurcă foarte bine... este un dulgher excelent!

Zâmbetul lui Elliot se întinse pe toată fața. Se simțea fericit că nu mai este singur. Oamenii care lucrau alături de el erau niște oameni normali care-și petreceau zilele muncind cinstit, apoi întorcându-se seara acasă, obosiți dar mulțumiți. În cele câteva ore petrecute alături de ei, se surprinsese adeseori imaginându-și că era asemeni lor.

În ceea ce o privește, Eve era bucuroasă să-l revadă pe Elliot, și în plus, alături de prietenii ei.

– Perfect! exclamă ea. În schimb, mie ar fi inutil să-mi dai un ciocan, nu știu să-l folosesc. Mai bine mă întorc în bucătărie. Pe curând!

Când, după vreo trei ore, acoperișul cheiului fu aproape gata, Elliot se duse s-o întâlnească pe Eve în restaurant. Se strecură discret în bucătărie, unde ea tocmai tăia niște căpșuni într-un castron mare, împreună cu Marcia.

– Știi, zicea aceasta, că Bradley, nepotul meu, visează să împartă apartamentul cu tine când te vei duce la facultate? Întotdeauna i-ai plăcut.

– Tocmai de aceea n-aș accepta o asemenea propunere. N-am chef să mă trezesc înghesuită într-un colț de cameră chiar din prima zi a coabitării noastre!

Marcia izbucni în râs.

– Poate că te înșeli! Bradley este totuși un băiat drăguț...

– Este chiar frumos și el știe asta! răspunse Eve cu însuflețire. Și apoi...

Elliot își drese glasul și cele două femei întoarseră capul spre el.

– Îmi pare rău că v-am speriat, doamnelor.

Eve se ridică brusc, cât pe ce să răstoarne castronul pe care-l ținea pe genunchi.

– Elliot! Ați terminat de pus acoperișul?

– Cam în momentul când erai încolțită în cameră de Bradley, presupun, zise el pe un ton ironic.

Stânjenită, Eve îi aruncă o privire furioasă Marciei.

– Mă duc să-ți aduc ceva rece de băut, Elliot. Poate vrei să și mănânci ceva?

Eve umplu un pahar de ceai cu gheață și i-l întinse texanului.

– Mă întrebam dacă ai accepta să cinezi cu mine diseară, Eve.

– Cu plăcere!

Eve se întoarse spre Marcia, care-și făcea de lucru în spatele ei și se prefăcea că nu ascultă.

– Ai putea să te lipsești de mine diseară, Mar...

Bucătăreasa nici n-o lăsă să termine fraza și-și ațintă o privire malițioasă spre Elliot.

– Ia-o! Și păstreaz-o! Păstreaz-o cât de multă vreme poți.

– Marcia!

Eve nu avu timp s-o mai mustruluiască, pentru că deja Elliot, prinzând-o de mână, o conducea spre ușa de serviciu.

– Trebuie s-o scuzi pe Marcia, Elliot. Are tendința să se poarte mereu ca o petițoare, sub pretextul că eu mă „ofilesc" nemăritată, îi explică ea.

Obrajii ei încă îmbujorați de stânjeneală îl emoționară. Trecuse multă vreme de când nu mai văzuse o femeie roșind!

– Mmm... Pare să creadă că aș fi un logodnic foarte potrivit pentru tine...

Eve nu se putu abține să nu chicotească.

– Pentru Marcia, orice bărbat mi s-ar potrivi!

– Nu prea îmi place părerea asta.

Elliot, gelos...? Eve zâmbi la acest gând.

– Când Marcia era de vârsta mea, era deja măritată de zece ani, așa că, în privința mea, este disperată.

Elliot aruncă în iarbă bucățica de gheață care rămăsese pe fundul paharului și-și trecu mâna prin păr, sub privirea admirativă a fetei.

– Dar tu? Ești disperată să-ți găsești un soț?

În ciuda tonului lejer pe care vorbise Elliot, Eve simți că întrebarea era mai puțin nevinovată decât părea.

– Asta pretinde Marcia, nu eu! răspunse ea.

În sinea ei însă, Eve trebui să recunoască faptul că nu era chiar așa. Ținea la Elliot, și acest sentiment, nou pentru ea, o neliniștea mult. Se temea de reacția texanului, dacă acesta îi ghicea sentimentele. Dar poate că bănuia ceva, după cum lăsa să se înțeleagă întrebarea lui...

– Dar tu, Elliot? Ești nerăbdător să te însori?

– Dacă voi continua să te văd prea des, nu este imposibil să mă apuce cheful ăsta! zise el râzând.

În aerul cald, plutea o ușoară ceață. Elliot își trecu o mână peste frunte și-și dădu seama dintr-o dată că nu era înțelept să stea aici, sub soarele arzător.

– Mai ești de acord să cinezi cu mine, Eve?

– Ți-am spus, cu plăcere. Unde mergem?

– Tu hotărăști. Dar aș vrea mai întâi să trec pe acasă, să mă schimb.

– Și eu!

Eve și Elliot se îndreptară spre bungalou. În timp ce el o aștepta în parcare, ea se îmbrăcă într-o rochie din mătase albastru-închis ale cărei bretele se încrucișau frumos pe spatele gol. Apoi scrise la repezeală câteva cuvinte pentru ca Burl să știe unde este, și alergă înapoi la Elliot.

*
* *

O clipă mai târziu, rulau pe drumul ce ducea la casa Marshall. Din când în când, Elliot o privea pe furiș pe Eve. Rochia pe care o purta îi punea în valoare formele armonioase. Părul lung plutea liber pe umeri, și vântul făcea să-i zburde șuvițele mai scurte care-i încadrau fața. Era mai frumoasă ca un vis, se gândi texanul, uluit...

– Ai fost într-adevăr foarte drăguț că ai venit să ne ajuți să terminăm acoperișul. Tata îți va fi foarte recunoscător.

– N-am făcut-o ca să câștig bunăvoința domnului Crawford, sau a ta!

– Dar... n-am vrut deloc să spun asta!

Mașina pătrunse pe alee. Elliot scutură din cap.

– Scuză-mă, Eve. De atâta vreme n-am mai... Înțelegi, acolo de unde vin eu, vecinii nu se prea ajută între ei. Dacă își oferă cineva serviciile, te întrebi imediat ce gând ascuns o avea. Nu sunt obișnuit să primesc mulțumiri.

– Eu nu suspectez niciodată pe nimeni că ar avea gânduri ascunse, spuse ea încetișor.

– Poate că greșești. S-ar putea să ai necazuri, într-o bună zi.

Ajunseră. Elliot opri motorul și se întoarse spre Eve. Ea își aminti că o mai avertizase deja în privința excesului ei de încredere, chiar în noaptea în care se întâlniseră.

– Nu-mi place să mă feresc de toată lumea. În orice caz, nu de prieteni. Nici de tine. Detest ideea asta.

Texanul simți cum inima îi bate mai repede. Eve avea încredere în el... Sări ușor din mașină.

– Pentru tine, sunt același om cinstit alături de care ai dormit, în noaptea aceea cu ceață?

Eve ocoli mașina și se duse lângă Elliot.

– Fără nici o îndoială, zise ea pe un ton ferm, ridicând spre el o privire în care se citea un ușor reproș.

Pe Elliot îl cuprinse un ciudat sentiment de culpabilitate, la concurență cu o violentă dorință de a o săruta pe Eve. O clipă, rămase nehotărât. Niciodată până acum nu mai fusese într-o asemenea situație alături de o femeie.

– Bun, va trebui să mă grăbesc! mormăi el.

În timp ce traversa curtea în urma lui, Eve remarcă faptul că tunsese peluza și tăiase mărăcinii, ceea ce făcea ca locul să fie mai primitor.

– Se vede că vii de la oraș! exclamă ea când trecu pragul. Încui ușa cu cheia când pleci de acasă.

– Presupun că în locul meu, tu ai lăsa-o deschisă, pentru că ai mereu încredere în aproapele tău!

Eve se așeză pe canapeaua veche.

– Numai oamenii care au ceva de ascuns își încuie ușa cu cheia. Știai asta?

Preț de o clipă, Elliot se întunecă, dar atât de fugar încât Evei i se păru că visase.

– Am putea merge la Longview, dacă vrei, propuse el.

– Mi se pare o idee excelentă. De ani de zile n-am mai mers acolo.

– N-o să întârzii prea mult. Așteaptă-mă în cerdacul din spatele casei. Este mai răcoare decât aici.

Elliot prinse marginea tricoului și și-l scoase cu un gest scurt. Se pregătea să întoarcă spatele când expresia de pe chipul Evei îl opri.

Ea îi privea bustul bronzat și musculos, acoperit cu un puf fin negru. Fascinată, uită de orice reținere.

Se ridică încet și merse spre Elliot. De la prima lor întâlnire, părea că între ei se țesuse un acord subtil. Astfel că, fără nici o jenă, își puse mâinile pe umerii goi ai texanului.

– Sărută-mă, Elliot. Te rog.

Capitolul 6

De îndată ce Elliot simți mâinile Evei atingându-i pielea, nu mai avu decât un gând: s-o ia în brațe și s-o ducă în camera lui, uitând de toate hotărârile pe care le luase de când o întâlnise.

– Te joci cu focul, murmură el.

Dar deja buzele lui le atingeau pe cele ale Evei, cu o blândețe tulburătoare. Ea își plimbă încet mâinile pe pieptul lui musculos. Pielea lui era uimitor de fină. Eve se surprinse sperând la clipa când, la un singur cuvânt de-al lui, își va lăsa rochia să alunece pe parchet. Și apoi...

Își încolăci mâinile după gâtul lui și se lipi strâns de el. Texanul simțea că începe să-și piardă controlul. Avea nevoie de ea, de trupul ei cu forme amețitoare, dar și de dragostea ei.

Când în sfârșit înțelese asta, fu ca o străfulgerare. Cu răsuflarea tăiată, se desprinse brusc și privi fermecătorul chip al Evei, cu o expresie de suferință.

„Fir-ar să fie, Elliot, ești pe cale să te îndrăgostești! Ai cam încurcat-o..."

– Trebuie să urc să mă schimb.

– Dar Elliot... bâigui Eve.

Texanul îi mângâie ușor obrazul.

– Durează doar câteva minute.

Cu părere de rău, Eve îl văzu îndepărtându-se spre baie. Îi veniră în minte cuvintele Marciei. Acum, știa că Elliot era bărbatul vieții sale. Pentru a fi sigură, îi era de-ajuns să-l atingă, să-l privească, sau pur și simplu să se gândească la el.

Zgomotul dușului îi întrerupse visarea. Luă tricoul lui Elliot și ieși din bucătărie ca să caute locul unde își punea rufele murdare.

Această vizită inopinată îi permise să constate că interiorul casei era într-o stare foarte bună. Se întrebă care erau planurile lui Elliot. Avea oare de gând să rămână în casa asta veche și să-și întemeieze o familie? Pentru o clipă, Eve își lăsă imaginația să rătăcească. Se vedea trăind alături de Elliot, fără ca totuși să-și abandoneze studiile de drept. Își alungă însă repede aceste gânduri, pentru că nu păreau deloc realizabile.

Mașina de spălat se afla în spălătorie, lângă bucătărie. Deasupra ei era pus un coș în care Eve aruncă neglijent tricoul.

– Eve? se auzi vocea lui Elliot.

Ea se întoarse în hol, de unde se putea zări ușa băii. Elliot își scoase capul prin deschizătura ușii.

– Ai putea, te rog, să scoți o bere din frigider? Mor de sete. Ia și ceva pentru tine, dacă vrei.

Eve încuviință și se întoarse în bucătărie.

Văzând conținutul frigiderului, făcu o mutră dezaprobatoare. Ideea că Elliot se hrănește adesea cu mâncare reîncălzită, nu era de natură s-o bucure pe fata unui patron de restaurant. Dar poate că Elliot păstra aceste resturi de pui și de piure pentru Rebel...

Luă o cutie cu bere și una cu sifon. Apoi încercă s-o deschidă pe prima, dar în zadar. Capacul opunea o rezistență neașteptată. Trebuia să găsească un desfăcător de conserve.

În ultimul sertar, lângă perete, zări revolverul. Îi remarcă prezența cu o privire distrată. Nu era nimic surprinzător în faptul că Elliot poseda o armă. În zonă, mulți oameni aveau una acasă. Era un fel de tradiție legată de viața la țară și de practica vânătorii. Totuși, după o clipă, simți că pălește.

Cuprinsă de o presimțire stranie, puse cutia cu bere pe marginea chiuvetei, apoi respiră adânc și atinse cu o mână șovăitoare tocul de piele uzată.

Nu era un toc pe care-l porți la brâu, ci un holster, asemănător acelora pe care agenții federali sau polițiștii în civil și-l agață de umăr.

Cu inima bătându-i cu putere, Eve se pregătea să-l ia când zări, în fundul sertarului, o cutie plată acoperită cu aceeași piele uzată.

Tentația era prea puternică; poate că în sfârșit va afla cine era bărbatul pe care-l iubea.

Cutia se deschise singură în palma Evei, și aceasta făcu ochii mari, impresionată un pic de prestigiul pe care-l impunea obiectul oval și strălucitor, o insignă, însoțită de un permis. Da, era chiar fotografia lui Elliot pe acesta. Uluită, îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă ce citea: „Locotenent

Joe Elliot. Poliția din Fort Worth. Înălțime: 1,82 m. Greutate: 80 kg." Celelalte semnalmente abia le mai văzu; cuvintele îi jucau în fața ochilor...

Așadar, Elliot era polițist! Dar atunci, de ce se afla atât de departe de orașul său, în alt stat? Mai făcea oare parte din poliția din Fort Worth, sau plecase de acolo?

Încerca să-și pună ordine în gânduri când auzi pași pe linoleum, apoi vocea lui Elliot.

– Ai găsit berea?

Cu insigna în mână, Eve se întoarse încet și privirea ei stupefiată o întâlni pe cea a texanului.

– Te numești Elliot, zise ea cu o voce plată.

Elliot termină să-și așeze cămașa în dungi bleu și albe în blugi înainte să răspundă.

– Da. Chiar așa îmi spui și tu, pare-mi-se.

Eve ridică din umeri, ușor iritată.

– Evident! Dar eu credeam că numele tău de familie este Marshall, ca acela al bunicilor tăi!

Elliot făcu un semn de negare, se duse până la chiuvetă, luă cutia cu bere de care Eve uitase complet, și o deschise fără nici un efort.

– Marshall era numele de fată al mamei, îi explică el.

Își dădu capul pe spate și bău cu sete.

– Îți spune cineva și Joe?

– Puțini oameni știu că am și un prenume, răspunse Elliot cu un zâmbet ușor ironic.

Ce înțelegea oare prin asta? Eve nu-l mai întrebă, grăbită să-i pună altă întrebare:

– Mi-ai spus că te afli prin zonă de vreo șapte luni. Ai demisionat din postul tău?

– Mi-am luat un concediu nelimitat. N-am demisionat, nu încă.

Elliot mai bău două guri de bere.

– Mmm... Așadar, ce-ar fi să mergem să cinăm?

Revoltată de atitudinea lui, Eve nu-i răspunse. Elliot tocmai o pusese la punct, dându-i de înțeles că deciziile lui n-o priveau.

Cu o strângere de inimă, puse la loc insigna în sertar și-l închise.

– Sunt gata. Putem pleca imediat, spuse ea.

Fără să-l privească, trecu repede prin fața lui. Își luă poșeta de pe canapeaua din salon când el o ajunse din urmă. Ea îl auzi intrând în încăpere.

– Eve?

Fără voia ei, se crispă, străduindu-se, nu fără greutate, să-și rețină lacrimile.

– Da, Elliot...

– N-am vrut să...

Texanul se întrerupse. Se simțea teribil de dezamăgit de propria lui stângăcie. Cum de putuse, în ciuda atâtor eforturi, să fie atât de dezagreabil? Se simțea prins în capcana amintirilor lui, acelea ale unui trecut pe care încerca să-l uite de șapte luni încoace.

– Îmi pare rău că ți-am vorbit astfel.

Eve avu dintr-o dată impresia că-i fuge pământul de sub picioare, și se întoarse încetișor spre Elliot.

– Nu-i nimic grav, murmură ea, cu răsuflarea tăiată. N-ar fi trebuit să fiu atât de indiscretă. Nu mă privește pe mine dacă ești polițist sau altceva.

– De fapt, nu pentru că aș... Înțelegi... Pur și simplu, nu-mi place să vorbesc despre asta, zise el cu o voce gâtuită.

Eve se întrebă ce luptă teribilă se dădea în sufletul lui Elliot, ce evenimente ar fi putut să-l marcheze astfel – și poate că vor continua să-l afecteze. Dar, în ciuda dorinței de a afla, nu va încerca să-l forțeze să i se confeseze. Va aștepta ca Elliot să-i dezvăluie el însuși durerosul secret, într-o bună zi, când în sfârșit va avea deplină încredere în ea.

Un brusc elan de dragoste o împinse spre el.

– Să uităm toate astea, Elliot. N-au importanță.

Chipul texanului se destinse. Îi luă mâinile Evei și o trase spre el.

– Nici nu știu cum să mă exprim, m-am purtat cu tine într-adevăr ca un idiot.

– Nu spune asta, Elliot, protestă Eve. Cu mine, poți să vorbești orice.

Elliot oftă adânc. Îi ridică ușor bărbia cu un deget.

– Da. Tu ești singura persoană cu care mă simt bine. Și totuși, în adâncul sufletului, nu voiam să știi că sunt polițist.

– Dar... de ce?

Elliot ridică din umeri și-i mângâie cu tandrețe părul.

– Este o meserie foarte periculoasă, știi. Mulți oameni ne „iubesc" mai degrabă morți decât vii.

Afirmația aceasta neliniștitoare o făcu pe Eve să se înfioare.

– După cum o spui, s-ar zice că este vorba despre un război.

– Într-un anume sens, așa este. Nu numai împotriva criminalilor, dar și împotriva oboselii. Polițiștilor li se cer multe: ore lungi de muncă, un devotament necondiționat, loialitate. Toate astea nu-ți lasă deloc timp pentru viața personală.

– Din cauza asta vrei să-ți dai demisia?

Urmă o tăcere prelungă. Chipul lui Elliot se întunecase.

– Nu, motivul este cu totul altul, recunoscu el în sfârșit.

– Nu-ți cer să-mi explici, să știi, zise cu blândețe Eve.

– Într-o zi, fără să înțeleg cu adevărat de ce, am avut mari necazuri. Și când totul s-a terminat, mi-am pus multe întrebări în legătură cu modul de funcționare al sistemului nostru judiciar. Lucrasem timp de zece ani cu impresia că pot schimba lucrurile. Cât de mult mă înșelam... Acum, îmi spun că ar fi absurd să-mi reiau locul. Dacă nu crezi în ceea ce faci, este mai bine să abandonezi partida.

– Și totuși, sunt sigură că ești un bun polițist, Elliot.

Texanul își netezi părul cu un gest nervos.

– N-ai spune asta dacă ai cunoaște toate amănuntele afacerii. Și sincer să fiu, prefer să nu știi nimic. În orice caz, nu acum. Chiar dacă te vei supăra pe mine pentru asta...

– Cum aș putea să mă supăr, Elliot? Eu știu că ești un om cinstit. Nu știu ce s-a întâmplat, dar sunt sigură că n-ai nimic să-ți reproșezi.

Texanul își reținu un oftat de ușurare și realiză dintr-o dată că-i fusese foarte teamă că Eve îi va întoarce spatele. Dar nu, ea avea deplină încredere în el. Un zâmbet larg îi lumină fața.

– Ești adorabilă, Eve.

Complimentul o făcu să roșească.

– Am o idee, Elliot. Ce-ar fi dacă aș prepara cina? Am putea rămâne aici, în loc să mergem la un restaurant.

– Dar... Eu aveam de gând să te invit undeva...

Râzând, Eve îl luă de mână și-l conduse spre bucătărie.

– Va fi o plăcere pentru mine să te răsfăț. Spune-mi doar ce vrei să mănânci. Dorințele tale vor fi ordine pentru mine.

– Nu prea am provizii în casă, obiectă el.

– Nu face nimic. O să găsim noi ceva. Îți plac biscuiții?

Dacă se gândea bine, ideea de a cina acasă împreună cu Eve era mai degrabă seducătoare.

– Îi ador! exclamă texanul.

Ea găsise deja o pungă cu făină într-unul din dulapuri.

– Am să fac aluatul. Alege ce mai vrei altceva.

Elliot se îndreptă spre frigider, dar brusc pocni din degete.

– Am găsit! Vino!

Vechea afumătoare se afla în spatele casei. În loc să deschidă ușa, Elliot se ghemui și trase pe dedesubt un vas dreptunghiular plin cu apă, sub privirea stupefiată a Evei.

– Prietenul meu Caleb, polițist federal, mi i-a adus ieri, ca să-i folosesc pe post de momeală, îi explică el.

– Raci! exclamă Eve îngenunghind lângă el.

Veni și Rebel, care adulmeca bănuitor apa.

– Știi să-i prepari? întrebă Elliot.

– Cum poți să-ți imaginezi că o fată de prin partea locului ca mine să nu cunoască rețeta de preparare a racilor? replică Eve, prefăcându-se indignată.

O clipă mai târziu, supraveghea deja fierberea crustaceelor, cufundate în apă clocotită împreună cu mirodenii și piper din belșug.

– Apreciez foarte mult faptul că gătești pentru mine, Eve. Este pentru prima oară că se întâmplă asta... Mama era prea ocupată cu munca ei, care-i lăsa prea puțin timp să gătească mâncăruri mai sofisticate. Cât privește celelalte femei... Dar nu cred că te interesează asta.

Eve zâmbi crispat. Înțelesese foarte bine ce vrusese Elliot să spună. Așa seducător cum era, probabil că avusese mult succes la femei.

– Prietenele tale nu erau pasionate de bucătărie, vrei să spui, conchise ea pe un ton cât se putea de neutru.

Totuși, nu-i plăcea deloc gândul că Elliot avusese relații cu alte femei. Tocmai ea, care nu fusese niciodată geloasă sau posesivă, chiar și cu prietenii ei! Da, dar nu-l iubise niciodată cu adevărat pe vreunul dintre ei...

– Sper că am reușit să te învăț câte ceva, în materie de bucătărie, firește. Nu în materie de femei! spuse ea.

– Am înțeles! răspunse Elliot, vizibil amuzat. Da, datorită ție, am învățat cum se fierb racii.

– În ceea ce privește femeile, nu cred că ai încercat vreodată cu adevărat să le cunoști. Oricum, cred că ai făcut întotdeauna în așa fel încât nici una să nu rămână mai mult de douăzeci și patru de ore.

– Așa este, dar vezi tu, n-aveam niciodată douăzeci și patru de ore libere deodată, când eram în activitate.

Eve deduse din spusele lui că Elliot se dăruise mult muncii, și deci n-avusese probabil nici o relație serioasă și durabilă cu vreo femeie.

Trăise astfel, fără să aibă nevoie de nimeni, sau, în orice caz, încercând să-și fie de-ajuns lui însuși. Eve nu se vedea în stare să ducă o astfel de viață solitară.

– Și acum? întrebă ea. Ai destul timp liber.

Elliot îi mângâie brațul.

– Mmm... am destul timp liber pentru tine, șopti el.

– Racii sunt gata! anunță Eve, străduindu-se să-și ascundă tulburarea.

– Oh!.. Deja? Ei bine, să trecem la masă.

Cum se făcuse prea cald, Elliot puse un ventilator portativ pe o mobilă și-i dădu drumul.

Mâncarea era delicioasă. Elliot se servi de mai multe ori, și-i făcu atâtea complimente Evei încât aceasta, stânjenită, îl rugă râzând să tacă.

După ce terminară de mâncat, se duseră să se așeze pe treptele verandei din spate ca să savureze câte o ceașcă de cafea. Se înserase și discul galben al lunii se înălțase deja pe cerul limpede, deasupra vârfurilor copacilor.

Eve se bucura de frumusețea serii, respirând cu plăcere aerul răcoros de afară.

– Când ai de gând să te duci la facultate? întrebă Elliot.

– Toamna viitoare. De fapt, mă simt un pic vinovată că plec din Pine Ridge. Întotdeauna l-am ajutat pe tata, și faptul că după plecarea mea va avea mai mult de muncit, mă necăjește.

În timp ce își bea pe îndelete cafeaua, Elliot încerca să-și imagineze cum va fi viața lui fără Eve, doar peste câteva luni. Cât de mult îi va lipsi...

– După părerea mea, nu trebuie să vezi lucrurile astfel. Gândește-te că vei învăța să zbori cu propriile-ți aripi. Sunt sigur că tatăl tău gândește astfel.

Eve își puse ceașca goală pe una din trepte.

– Oh! Bienînțeles, el nu-și dorește să mă vadă rămânând la nesfârșit la Pine Ridge. Dar, după cum știi, gândul că voi deveni avocat nu-i place deloc...

– Fără îndoială, vrea să te protejeze. El știe bine că meseria aceasta te va obliga să înfrunți realități sordide. Nu este genul de profesie pe care mi-aș dori-o pentru fiica mea!

Dar pentru soția lui? se întrebă Eve.

Își reproșă imediat faptul că-i trecuse prin minte un gând atât de absurd. Elliot era un solitar. Probabil că ideea căsătoriei nu-l prea tenta; prefera fără îndoială relațiile efemere, judecând după spusele lui și felul de a se purta.

– M-am gândit deja la asta, Elliot. Știu foarte bine de ce gen de afaceri mă voi ocupa. Dar sunt pregătită să accept provocarea. Și apoi, și tu și tata aveți în vedere un viitor încă îndepărtat. Îți trebuie ani de studii ca să obții o diplomă de avocat, și încă nu-i suficientă nici asta. Ca să devii asistent de procuror îți trebuie o solidă experiență profesională. Vezi așadar că nu sunt încă gata de a începe munca!

„Slavă Domnului", se gândi Elliot.

– Când în sfârșit voi reuși, voi fi de-acum bătrână, continuă ea râzând. Bătrână și ursuză. Chiar insuportabilă. Voi avea o inimă de piatră, dar o eficacitate de temut!

Chipul lui Elliot rămase grav. Nu, Eve nu va deveni niciodată ursuză. Va rămâne vioaie și inteligentă, dar la fel de sensibilă. În schimb, iluziile și entuziasmul ei se vor risipi încetul cu încetul. El avusese parte de asta, și gândul că Eve ar fi putut suferi la rândul ei îi era insuportabil.

– Nu visa, Eve. Ca să încerci să faci să fie respectată legea, este o treabă afurisită, orice s-ar zice.

Eve se revoltă, șocată de atâta cinism.

– Tu de ce ai intrat în poliție?

– Pentru că eram ca tine, hotărât să termin cu delincvenții. Credeam că asta va da un sens vieții mele, permițându-mi să fiu folositor...

O clipă, Eve avu impresia că Elliot va continua. Oare ce demoni îl bântuiau? Deodată, el o luă de mână și o ajută să se ridice.

– Vino, spuse el. Să ne plimbăm un pic.

Eve se luă după el. Traversară curtea din spate și trecură printr-o portiță dărăpănată. Dincolo de ea începea o potecă bine trasată care se înfunda în pădure. Cântecul greierilor și al broaștelor umplea aerul. Eve îl luă de braț pe Elliot și porniră amândoi pe sub pinii bătrâni.

– Ce frumos și liniște este aici! Te-ai obișnuit repede cu o viață mai calmă, când te-ai întors aici?

– Nu m-am gândit la asta. La început, îmi petreceam cea mai mare parte a timpului rumegându-mi problemele, așezat în bucătărie.

– Ceea ce în general, nu folosește la mare lucru, spuse Eve pe un ton ironic.

– Ce poți să faci altceva când ești înnebunit de furie?

– Poate... să te aperi? Să reacționezi?

– Asta am făcut fără încetare timp de zece ani. M-am săturat să duc o luptă inutilă.

Urmă un moment de tăcere. Printre ramuri, luna lumina slab poteca acoperită cu un covor gros din ace de pin.

– După cum spui, te ca săturasești să-ți faci meseria, Elliot. Dacă o detestai în asemenea măsură, poate că era timpul s-o abandonezi...

– Nu-i așa! protestă Elliot, iritat.

Apoi se mai îmblânzi.

– Am muncit mult – prea mult, fără îndoială – dar nu-mi detestam meseria!

– Atunci, îți place?

Texanul oftă. Întrebarea Evei îl stânjenea, trezindu-i amintiri încă prea dureroase.

– Da, spuse el. Îmi adoram profesia.

– Și acum, o detești?

Elliot nu-și putu stăpâni un gest de iritare.

– Să-ți placă, s-o detești... Lucrurile nu sunt atât de simple!

Eve zâmbi. Începea să întrevadă motivul care explica poate atitudinea deziluzionată a lui Elliot. Era un fel de pasiune înșelată pentru o meserie teribil de exigentă care-i inspira multă amărăciune, dar nu-l lăsa indiferent.

– Ba, dimpotrivă, sunt foarte simple. Mie, de exemplu, îmi plac hamburgerii, și detest cârnații.

– Ești exasperantă! exclamă Elliot.

Poteca urca în pantă lină. Tot vorbind, Eve și Elliot ajunseseră în vârf, și dintr-o dată, ea scoase un mic strigăt de surpriză. La câțiva metri de ei, apa liniștită a unui helești scânteia sub lumina lunii. Pe malul apropiat, se zărea un debarcader lung din lemn.

– Tu l-ai construit? întrebă Eve.

– Nu. Bunicul meu, cu ani în urmă. Dar eu l-am reparat recent.

Eve nu rezistă de a alerga până la capătul debarcaderului... Aproape de malul opus, pâlcuri de nuferi formau ici-colo pete mari întunecate pe suprafața scânteietoare a apei.

– Se poate scălda aici? întrebă ea, fermecată de frumusețea locului.

– Da. Este mai bine decât într-o piscină; aici nu sunt produse chimice, fundul este curat, acoperit cu un pietriș fin, și poți să stai în picioare peste tot, în afară de capătul acela unde sunt nuferii. O să te invit o dată, dacă te tentează.

– Accept dinainte! lansă Eve așezându-se pe capătul platformei.

Când o ajunse, Elliot făcu la fel.

– Este unul din locurile mele favorite, spuse el, sprijinindu-se nonșalant într-un cot. Veneam aici cu bunicul. Aruncam firimituri de pâine peștilor.

– Ca să-i momești?

– Nu. Bunicul nu pescuia decât rareori. Dar îi plăcea în schimb vânătoarea. Cred că pe el îl moștenesc. Un polițist de la brigada de moravuri este un fel de vânător: caută, hăituiește, pune capcane...

– Bunicul tău te-a îndemnat să intri în poliție?

Elliot scutură din cap.

– Tot ceea ce-și dorea era să fac meseria pe care o visez. Dumnezeule! Dacă m-ar vedea acum, el care era atât de mândru de mine!...

Se întrerupse, copleșit de emoție. Ca să-l mai reconforteze, Eve își puse mâna pe brațul lui.

– Ar fi la fel de mândru de tine, sunt sigură. Orice om trece prin momente dificile. Vei ieși din această încercare mai puternic ca înainte, vei vedea.

Elliot îi mângâie ușor obrazul.

– Aș vrea să cred asta, Eve. Și când te privesc, aproape că reușesc.

Eve își simți inima bătând mai tare. Elliot era atât de aproape încât îi simțea parfumul plutind în jurul ei. Atrasă irezistibil, își puse palmele pe pieptul lui.

– Trebuie să-ți recapeți speranța, Elliot. Trebuie, murmură ea.

Fără un cuvânt, Elliot își cufundă degetele în părul ei și-i acoperi fața cu sărutări ușoare și delicios de excitante, până când, nemaiputând să se abțină, cuprinse buzele Evei cu lăcomie. Ea își încolăci brațele după gâtul lui, înfiorată de mângâieri.

– Îmi place atât de mult să fiu cu tine, șopti ea.

– Și mie, Eve. Nici nu-ți imaginezi cât de mult, răspunse texanul, tulburat.

Eve își simți ochii inundați de lacrimi fierbinți. Îl iubea atât de mult pe Elliot încât privirile și mângâierile ei îi trădaseră probabil sentimentele. Cu vârful unui deget, îi atinse misterioasa cicatrice.

Elliot fu străbătut de un lung fior. Niciodată vreo femeie nu-l atinsese cu o asemenea blândețe. Eve îl iubea... Se citea asta în privirea ei plină de adorație.

– Știu că nu vrei o relație serioasă... zise ea.

– Am mai avut pe cineva în viața mea, deja. Dar când lucrurile au început să meargă prost, m-a părăsit imediat.

– O iubeai? întrebă Eve cu o strângere de inimă.

– Credeam că o iubesc. Dar nu știam ce înseamnă dragostea, și nici ea, fără îndoială. Pentru că dacă m-ar fi iubit, n-ar fi plecat.

– Eu n-aș putea să fac niciodată așa ceva, Elliot. Niciodată.

– Eve... murmură Elliot, abia auzit.

Credea că după lunile de suferință prin care trecuse, nimic nu l-ar mai putea atinge, și mai ales sentimentele unei femei. Și iată că Eve îi dovedea contrariul. Nu-și dorea să piardă tandrețea și dragostea ei. Nu voia s-o piardă.

– Am supraviețuit tuturor celor ce mi s-au întâmplat. Dar dacă... tu m-ai părăsi, nu știu ce s-ar întâmpla cu mine.

Stupefiată, Eve se pregătea să-i răspundă, dar Elliot nu-i lăsă timp.

– Crezi că nu vreau să mă gândesc la o relație serioasă cu tine. La început, într-adevăr am refuzat această idee. Dar acum, n-am ce să mai fac. Tu ești lucrul cel mai important din viața mea, și vreau să știi asta.

Eve crezu că o să i se oprească inima.

– Te iubesc, Elliot, zise ea cu o voce tremurată. Dacă-ți displace asta, n-am ce să-ți fac, dar...

– Oh, Eve! Mai spune-mi-o, draga mea.

– Te iubesc, Joe Elliot. Te iubesc, repetă Eve, plutind de fericire...

Capitolul 7

– Tată, Elliot este polițist, spuse Eve punând în fața tatălui său o farfurie de ouă cu șuncă.

Burl tocmai citea ziarul. Ridică privirea.

– Ce ai spus, Eve?

– Am spus: Elliot este polițist.

Burl dădu din cap, neîncrezător.

– Să-mi spui așa ceva dis-de-dimineață!

Eve ridică din umeri. Se așteptase la o astfel de reacție din partea tatălui său.

– M-am gândit că poate te-ar interesa.

Burl se încruntă.

– De ce crezi asta? Încerci cumva să-mi spui că ai de gând să te căsătorești cu bărbatul ăsta?

– Poate. Dar nu știu dacă Elliot se gândește la căsătorie, cel puțin deocamdată.

Tatăl ei oftă prelung. Își puse palmele pe masă. În lumina crudă a dimineții, Eve îl văzu pălind, ceea ce la el însemna o profundă tulburare.

– Dacă zici că este polițist, mă întreb ce caută aici, în pădure!

– Și-a luat concediu, tată. A avut niște probleme la Fort Worth, și... are de gând să-și dea demisia.

– Ți-a spus cumva ce s-a întâmplat?

– Nu. Nu chiar. Dar o va face, sunt sigură.

Burl bombăni ceva și presără ouăle cu sare și piper.

– Riști să ai necazuri, Eve. Ce naiba, nu știi nimic despre omul acesta. De cât timp îl cunoști? Abia de câteva săptămâni...

– Mi-a fost de-ajuns.

– Habar n-ai în ce încurcături o fi amestecat. În orașele mari se petrec lucruri teribile. Lucruri pe care noi cei de aici, de la țară, nici nu le bănuim. Unii polițiști se lasă corupți. Iar tu, tot ce știi despre Elliot este că a fost suspendat...

– Nu-i adevărat! protestă Eve. De ce îți imaginezi așa ceva, tată?

– De unde știi că n-a fost dat afară? Ți se pare normal să trăiască aici, în mijlocul pădurii, în casa aceea veche?

Furioasă și dezamăgită, Eve îi întoarse spatele lui Burl și se îndreptă spre chiuveta plină cu vase.

– Înțeleg foarte bine tot ce spui. Dar Elliot are în continuare insigna și arma. Este locotenent în brigada de moravuri, îi explică ea.

Tatăl ei oftă, resemnat. N-avea încotro, trebuia să se dea bătut.

– Scuză-mă, Eve, zise el în sfârșit. Știi bine draga mea că ești copila mea scumpă, și eu îți vreau doar fericirea. Mă înțelegi, nu-i așa?

– Da. Îți înțeleg motivele. Dar mi se pare că-l judeci pe Elliot prea pripit. Și mai ales, credeam că ai mai multă încredere în mine.

– N-am nimic împotriva lui Elliot, draga mea! Vezi tu, nu m-am gândit că te-ar interesa un bărbat ca el. Dar dacă-mi spui că este un om cinstit, nu vreau decât să te cred. Sper doar că te-ai gândit bine ce faci.

Eve zâmbi. Cum ar fi putut să bănuiască tatăl său că se gândea tot timpul la Elliot și la viitorul lor?

– Mă iubește, știu asta, tată.

– Ce se va întâmpla dacă își va relua funcția?

– Sper că îmi va cere să-l urmez, mărturisi Eve.

– Vei fi pregătită să înfrunți consecințele unei asemenea decizii? Neliniștile, îngrijorarea, orele de așteptare...

– Pentru Elliot, da. Am s-o fac.

– Mărturisesc că n-aș fi nemulțumit dacă măritându-te cu el, ai abandona ideea de a deveni avocat.

Eve se întoarse repede.

– Dar n-am deloc intenția să renunț! Elliot a avut timp de zece ani o profesiune oarecum asemănătoare, și mă înțelege perfect.

– Da, dar acum nu-și mai iubește meseria, replică Burl.

Eve deveni stacojie.

– Gândește un pic cam înfierbântat acum, dar este o chestiune trecătoare...

– Când mă gândesc că în trei ani ai primit două cereri în căsătorie și ai refuzat! Și totuși, amândoi aveau o bună situație. Iar acum te-ai îndrăgostit de bărbatul acesta! N-am să le înțeleg niciodată pe femei, mormăi el.

Prin privirea Evei trecu o licărire ironică.

– Mi-ai spus întotdeauna că semăn cu mama, nu-i așa? Și că după două zile când v-ați cunoscut, erați deja îndrăgostiți unul de altul, și că n-aveai decât zece dolari în buzunar?

Învins, Burl izbucni în râs.

– Dacă ai ști cât de mult îi semeni! exclamă el.

Apoi, pe un ton mai serios, adăugă:

– Dacă Elliot este într-adevăr cel pe care-l vrei, Eve, nu mă voi împotrivi să te măriți cu el. Dar gândește-te bine înainte, draga mea. Promite-mi că te vei gândi.

*
* *

Spre sfârșitul după-amiezii, când își termină treaba, Eve își îndesă repede într-o sacoșă costumul de baie și haine de schimb, apoi se urcă în camionetă.

Atmosfera era apăsătoare, câțiva nori plumburii pluteau pe cer.

Mergea încet pe drumul desfundat ce ducea spre casa lui Elliot. Copleșită de căldură, Eve își trecu de mai multe ori mâna peste fruntea transpirată.

Aseară, când Elliot o condusese acasă, o invitase să vină a doua zi să se scalde în iaz. Eve înțelesese că texanul nu-i făcuse doar o invitație de complezență. Îi era limpede că dorea să mai petreacă un timp cu ea, și gândul acesta o umplea de bucurie. Totuși, parcă începea să aibă unele îndoieli în privința viitorului relației lor.

Elliot îi spunea că o iubește și că nu voia s-o piardă. Dar cum putea să clădească planuri pentru amândoi când încă nu știa ce va face cu propria lui viață?

Bineînțeles, părea sincer, dar Eve știa că asta nu va fi de-ajuns. Cum va putea dragostea să-i împlinească viața lui Elliot, dacă nu-și găsea propriul echilibru? Și, în privința asta, îi rămânea de străbătut un drum lung înainte să reușească...

În fața casei Marshall era oprită o mașină. Eve remarcă inscripția de pe portieră: „Statul Louisiana". În timp ce se îndrepta spre poartă, auzi zgomotul intermitent al stației de radio din mașină.

Îl găsi pe Elliot în prag, în compania unui bărbat blond cu o înfățișare plăcută care se așezase pe ultima treaptă de sus a scării. Necunoscutul trebuie să fi avut cam aceeași vârstă cu Elliot. Avea pe cap o pălărie gri de cowboy, purta o cămașă kaki reglementară și blugi. Zâmbi, vizibil interesat, când o văzu pe Eve intrând în curte.

Elliot era așezat chiar pe podea, sprijinit cu spatele de unul din stâlpii de lemn. Văzându-l, Eve simți un plăcut fior străbătându-i corpul, ca de fiecare dată când îl revedea.

– Bună seara, Elliot. Cred că am venit într-un moment nepotrivit. Ești ocupat...

– Nu, dimpotrivă! spuse necunoscutul. Ai venit chiar la fix. Eu mă numesc Caleb Jones.

Îi întinse grăbit mâna. Când i-o strânse, Eve remarcă faptul că omul purta în piept o insignă.

– Mă bucur, eu sunt Eve Crawford.

– Sunt încântat să te cunosc, domnișoară, spuse acesta, reținându-i prietenos mâna într-a lui.

– Eve, trebuie să știi că prietenul meu, Caleb, are o proastă reputație în privința femeilor. Așa că, dacă vrei să-ți dea drumul la mână, nu văd decât o soluție: trage-i o palmă zdravănă peste obraz, zise Elliot.

Caleb râse cu poftă și-i dădu drumul mâinii. Eve trecu apoi prin fața lui și se duse să se așeze lângă Elliot, care-i cuprinse umerii cu brațul. Ea îi zâmbi.

– Oh! Așadar, asta era! zise Caleb, cu un aer complice.

– Fetele din Texas sunt prea deștepte ca să se intereseze de un prăpădit din Louisiana.

– Baliverne, Elliot! Se întorc repede spre noi când bagă de seamă că dragii lor texani nu sunt decât niște bieți fanfaroni.

Eve nu se putu abține să zâmbească, amuzată de această contrazicere evident amicală.

– Locuiești în Louisiana, domnule Jones? întrebă ea.

– Da, domnișoară, aproape de Natchitoches.

– Oh! Adevărat? Acolo mă voi duce la facultate, toamna viitoare.

– Ei bine, aceasta este cea mai bună veste pe care o aud de multă vreme încoace. Până atunci, bătrânul Elliot va pleca la Fort Worth, și...

– Și „bătrânul Elliot" o să-i ardă vreo două domnului Jones, bombăni texanul.

Caleb izbucni în râs.

– Bun! În cazul acesta, aș face mai bine să-mi iau tălpășița. Elliot, nu cred că mai vrei să ai grijă de „copilașii" mei...

– Ai copii, domnule Jones? întrebă Eve fără să se gândească.

– Da. „Copilași" aligatori, domnișoară, răspunse Caleb. Sunt foarte... prețioși. Există oameni care ar dori mult să-i transforme în poșete sau în pantofi. Și în calitatea mea de paznic de vânătoare, nu mi-ar plăcea deloc să li se întâmple asta.

Eve dădu din cap. Caleb trebuie să fi fost prietenul despre care-i vorbise Elliot în ziua în care se întâlniseră.

– Au mai fost probleme în ultimul timp, Caleb? întrebă Elliot, redevenind brusc serios.

– Nu cu braconierii. Dar am surprins niște fabricanți de alcool clandestini în mlaștini. Este genul de infracțiune care ți s-ar fi potrivit mai bine ca nouă. Asta însă nu ne-a împiedicat să le facem praf alambicul, așa cum ar fi făcut orice brigadă de moravuri. Chiar le-am spus acelor oameni că am un prieten în Texas căruia i-ar face plăcere să vină să se ocupe de ei, dacă-i mai prind vreodată.

– Ar fi cea mai bună soluție. Altfel, mai devreme sau mai târziu, vor veni alții să fabrice alcool pe ascuns.

– Ai dreptate, Elliot. Aici se petrec adeseori asemenea lucruri. Dar, datorită insignelor pe care noi doi le purtăm, putem să acționăm astfel încât să împiedicăm asta.

– ...Datorită insignei pe care tu o porți, Caleb. A mea este în sertar, unde se simte pe zi ce trece mai bine. Nimeni n-o lovește, nimeni n-o amenință, și nimeni nu trage cu arma în ea; nimeni n-o înjură și nimeni n-o acuză. Nu i se cere niciodată să se justifice...

Caleb ridică din umeri și-și trase pălăria mai pe ochi.

– Ești plictisitor ca o zi ploioasă, bietul meu Elliot!

– Cred că trebuie să te duci să răspunzi la stația din mașină, Caleb. Se pare că ești chemat.

Elliot vorbise rar. Eve îi remarcă privirea, ciudat de dură acum.

Caleb preferă să nu insiste, și Eve avu dintr-o dată intuiția că el știa ce i se întâmplase lui Elliot, la Fort Worth. Acesta se ridică și se îndreptă fără grabă spre poartă.

– Cred că ai dreptate, Elliot. Sunt chemat. Am un succes nebun prin zonă.

Caleb se întoarse și-și duse degetul la borul pălăriei Stetson.

– La revedere, domnișoară Eve. Încearcă să-l convingi pe Elliot că ar trebui să-și pună insigna în piept. Acolo, în sertar, ruginește.

Zâmbind, Eve îl privi urcând în mașină și îndepărtându-se într-un nor de praf.

– Uneori îmi este greu să-l suport, bombăni Elliot.

– Haide, nu spune asta! Se vede bine că ții la el. Și cred chiar pot afirma că-ți este cel mai bun prieten.

– Caleb este polițist în Louisiana de atât de mult timp încât i s-au urcat la cap autoritatea și puterea.

– Ar fi trebuit să-i spui asta, zise Eve, ironic.

– În nici un caz. Nu-mi place să intru în conflict cu el. Când eram copii, ne băteam ca pisica și câinele, fără a ști, după aceea, care dintre noi era învingător. Așa că asta nu se va schimba acum.

Îngândurată, Eve mângâie capul lui Rebel.

– A spus că ai face bine să-ți reiei slujba...

– Mi-a repetat asta neîncetat de când am venit aici. Dar în privința asta, nu ne înțelegem. Pentru că el își iubește meseria, în mintea lui ar trebui ca și eu să gândesc la fel!

Brusc, Elliot o luă de mână ca s-o ajute să se ridice. Ea își dădu seama, agasată, că voia să schimbe subiectul. Cât timp credea că o va ține departe de ce-l preocupa atât de mult?

– Ești pregătită pentru o baie în iaz? o întrebă el, înainte s-o sărute ușor pe buze.

– Să-mi iau sacoșa cu lucrurile din mașină.

După ce se schimbă, Eve ieși din baie îmbrăcată într-un costum de baie roz cu negru peste care-și pusese un tricou lung roz. Văzându-i picioarele frumoase, Elliot fluieră admirativ. Dar Eve nu-i dădu atenție, ea însăși fascinată de imaginea lui.

Elliot se îmbrăcase într-un șort tăiat din niște blugi mai vechi, care-i punea perfect în valoare picioarele bronzate și musculoase. Zâmbind, o cuprinse pe Eve de talie și o conduse afară, spre poteca ce ducea către lac.

Soarele se juca de-a v-ați ascunselea cu norii. Rebel țopăia în fața lor, adulmecând urme invizibile.

Când ajunseră aproape de lac, Eve se desprinse de Elliot și alergă până la debarcader. Ajunsă aici, își scoase repede tricoul, îi aruncă un zâmbet maliții lui Elliot, și apoi plonjă în apă.

Când reveni la suprafață, îl zări imediat, așezat pe marginea platformei.

– S-ar zice că îți place apa, spuse el.

Eve îi cuprinse picioarele texanului cu brațele și ridică privirea spre el.

– Ador apa! Amintește-ți că eram pe lac când ne-am întâlnit.

– Îmi amintesc foarte bine, zise Elliot cu o voce emoționată. Erai într-un teribil pericol, pierdută în ceață.

– Tu și cu Rebel mi-ați salvat viața.

– Asta înseamnă că, acum, îmi aparții?

– Se poate spune și așa, într-adevăr, zise Eve pe un ton candid, înainte să-l tragă cu putere de picioare pe Elliot.

Dezechilibrat, acesta se prăbuși în apă, trăgând-o după el și pe vicleana lui prietenă. Se ridicară apoi împreună la suprafață, Elliot tușind și Eve râzând în hohote.

Texanul își dădu pe spate părul ud.

– Ești o scorpie mică, Eve Crawford. O să mi-o plătești...

Îi cuprinse talia cu palmele.

– Elliot! Nu! Nu mă scufunda! Nu suport!

Privirea strălucitoare a lui Elliot se ațintì pe chipul ei șiroind de apă, apoi alunecă spre decolteul adânc al sutienului.

– Haide, draga mea. Nu-ți fac nimic, promit.

– Adevărat? întrebă Eve, încă bănuitoare.

– Da. Renunț la ideea mea, din moment ce-ți displace. Apropie-te. Am găsit alt mijloc de a mă răzbuna.

Liniștită astfel, Eve își încolăci brațele după gâtul lui și se sărutară pătimaș.

– Mmm... Iată ce numesc eu o răsplată.

– Mă bucur că ai apreciat. Pot să mă consider iertată? murmură Eve.

Alte sărutări, tandre și jucăușe în același timp, îi dădură un răspuns convingător. Cu ochii închiși, se abandonă, fără să-și dea seama că mâinile lui Elliot îi strângeau talia și o ridicau încet-încet.

Când buzele li se dezlipiră, Elliot schiță un zâmbet malițios, și deodată, Eve înțelese ce o aștepta – dar era prea târziu.

– Nu, nu ești iertată! strigă el înainte de a o arunca în apă.

Se scăldară mai bine de o oră. Eve era o înotătoare excelentă, dar când urcară pe platforma debarcaderului, era epuizată. Își întinse prosopul la umbra unei sălcii, contând pe căldura încă apăsătoare ca să-i usuce costumul de baie și părul. Elliot, în schimb, își frecă viguros părul des cu un prosop înainte să se așeze lângă ea. Răspunse privirii plină de dragoste a Evei punându-i o mână pe coapsă.

Gândul că nu făcuse niciodată încă dragoste cu un bărbat, și că-i rezerva lui această onoare, îl emoționa și-l impresiona totodată. Eve era pură și plină de bunătate, două calități pe care nu le mai întâlnise prin preajmă de multă vreme. Cum putuse trăi până acum într-un mediu atât de nemilos?

– Te iubesc, Eve...

Ea simți lacrimi fierbinți arzându-i pleoapele.

– Oh, Elliot...

Nu reuși să spună mai mult, gâtuită de emoție.

Cu inima bătându-i nebunește, Elliot se gândi încă o dată la hazardul miraculos care-i scosese în cale această ființă minunată.

– Probabil că nu te așteptai la o astfel de declarație? murmură el.

– Speram doar...

Elliot îi mângâie ușor obrazul, apoi conturul buzelor.

– Înainte să te întâlnesc eram ca mort. Credeam că pentru mine totul se sfârșise. Tu m-ai readus la viață.

– Îmi acorzi un merit prea mare, Elliot.

Încet, texanul își strecură degetele în părul Evei și-și cufundă privirea într-a ei.

– Îți acord ceea ce ți se cuvine, și-ți dăruiesc toată dragostea mea, răspunse el pecetluindu-și mărturisirea cu un sărut.

*
* *

Când Eve și Elliot se întoarseră acasă, cerul se întunecase. În aer plutea o umiditate sufocantă. În depărtare, spre sud și vest, fulgerele brăzdau orizontul încărcat de nori.

Elliot puse la încălzit niște fasole și cinară pe verandă, pe o măsuță împodobită cu o lumânare. Eve afirmă că nu mai mâncase niciodată ceva atât de bun.

Se îmbrăcase într-un șort alb și o bluză roșie, și-și împletise părul încă ud într-o coadă lungă. Elliot era fascinat de chipul ei proaspăt și tineresc, mângâiat de lumina caldă a lumânării. Desigur, cunoscuse femei mai frumoase, cu trăsături mai perfecte decât ale Evei. Dar nici una dintre ele n-avea farmecul ei. Un farmec intens și profund care venea din interior, care iradia din ochii ei, din voce, din zâmbet.

– Cum ți-a venit ideea să te faci avocat? întrebă el.

– Întotdeauna m-a atras lumea judiciară. De îndată ce vârsta mi-a permis să înțeleg câte ceva din derularea proceselor, m-am apucat să citesc informațiile din ziare, sau să le urmăresc la televizor. Cred că accidentul mamei mele a contribuit la trezirea acestei pasiuni. Cineva a ucis-o și apoi a

fugit, un bărbat pe care nu l-am mai găsit niciodată și care n-a plătit niciodată pentru fapta sa. Pentru mine, acest lucru a fost inacceptabil.

– Înțeleg foarte bine ce vrei să spui. Dar mă întreb dacă dorința de răzbunare este motivul cel mai bun pentru a-ți alege o meserie.

– Oh! Nu caut nici o răzbunare, ci doar să se facă dreptate – atât pentru cel vinovat cât și pentru cel nevinovat.

Cuvintele Evei treziră în mintea lui Elliot un ecou. Și el crezuse o dată în valorile pe care ea le evocase.

– Sunt foarte frumoase toate astea. Cel puțin atâta vreme cât sistemul funcționează după aceste principii, zise el.

– Pentru asta, este nevoie de oameni devotați. Cu cât va fi mai puternic sistemul nostru judiciar, cu atât țara noastră va fi mai puternică. În felul acesta văd eu lucrile, și mi-ar plăcea să particip la acest mare proiect.

– O faci deja, plătind impozitele.

– Asta nu-i de-ajuns – și cred că nici ție nu-ți este de-ajuns, sunt sigură.

– Eve...

Ea n-avea nici un chef să pară încăpățânată sau moralizatoare. Se ridică, întrerupând astfel discuția.

– Mă duc să fac o cafea, spuse ea zâmbind.

– Lasă, mă ocup eu de asta.

Elliot își lăsă jos prosopul și o urmă pe Eve în bucătărie.

După ce cafeaua fu gata, se duseră să se așeze afară, pe balansoar, cu ceașca în mână. Furtuna devenea din ce în ce mai apropiată și mai amenințătoare.

– Crezi că se pregătește o tornadă? întrebă Eve.

– Nu. Dar dacă se întâmplă, vom coborî și ne vom adăposti în pivniță... Ți-e teamă de furtuni?

– Da. Dar numai când sunt foarte violente! mărturisi Eve ghemuindu-se lângă umărul lui.

– Nu-ți fie teamă, draga mea. Te voi proteja.

Eve nu se îndoi nici o clipă de acest adevăr. Instinctul îi spunea că Elliot nu este omul care să fugă din fața primejdiei.

– Eve, aș vrea să mă căsătoresc cu tine, spuse el dintr-o dată.

Ea își ridică spre el privirea uluită.

– Nici mai mult nici mai puțin!

– Da. Vrei să fii soția mea?

Eve își dădu seama că, în ciuda tonului său lejer, Elliot nu glumea.

– Să... fiu soția ta? Dar... Elliot, credeam că nu te tentează căsătoria...

– Așa era, până când te-am întâlnit pe tine.

– Oh, Elliot!... Cum poți să fii sigur că-ți dorești asta cu adevărat?

Tulburată teribil, Eve nu știa ce să creadă. Toată ființa ei o îndemna să accepte, dar misterul care învăluia trecutul lui Elliot îi umbrea bucuria.

– Trebuie să înțeleg că răspunsul este nu?

– Nu-i vorba despre asta, Elliot. Aș fi atât de fericită să-ți fiu soție, dacă...

– Dacă?

– Ce se va alege de planurile mele de a studia?

– Dacă ții neapărat la ele, n-am să mă opun. Nu vreau să renunți la visele tale, vreau doar să te am alături mereu.

– Oh, Elliot! Sunt atât de fericită că mă înțelegi...

Texanul o strânse pe Eve la piept și o sărută cu o tandrețe tulburătoare.

– Însemni atât de mult pentru mine, draga mea, șopti el.

– Nu cumva, din întâmplare, te-ai... răzgândit și tu? Ești pregătit să te întorci la Fort Worth și să-ți reiei slujba?

Elliot tresări și se retrase ușor. Brusc, zâmbetul i se șterse de pe față, și chipul lui exprima o intensă preocupare.

– Nu, zise el cu tristețe. Aseară, după ce te-am condus acasă, am hotărât să-mi dau demisia. Săptămâna viitoare mă voi duce la Fort Worth și-mi voi preda superiorilor arma și insigna.

– Elliot! Nu poți să faci asta!

– De ce? Asta n-are nimic de-a face cu faptul că ne vom căsători!

Consternată, Eve se ridică și făcu vreo câțiva pași pe verandă. Furtuna era gata să înceapă. Fulgerele se succedau cu repeziciune pe cerul din ce în ce mai plumburiu.

– N-o să mă faci să cred că gândești ceea ce mi-ai spus, Elliot.

În clipa următoare, picăturile mari de ploaie începură să cadă cu zgomot pe acoperiș, astfel că Eve, întoarsă cu fața spre grădină, nu-l auzi pe Elliot apropiindu-se de ea.

– Ascultă, zise el încetișor. Am fost polițist, dar asta ține de-acum de trecut. Aș vrea să întorc pagina și să încep o viață nouă – alături de tine.

Eve se întoarse brusc.

– N-aș vedea nici un inconvenient în asta dacă aș crede că ți-ai încheiat cariera de polițist. Dar... nu cred că acesta este cazul.

Elliot își înăbuși o înjurătură și-și trecu nervos degetele prin părul des.

– De ce trebuie ca femeile să creadă întotdeauna că știu mai bine decât bărbații ceea ce este bun pentru ei? Nu știi nimic din ce mi s-a întâmplat, Eve. Și atunci, cum poți să-mi dai sfaturi în privința a ceea ce trebuie să fac?

– Tocmai asta-i problema. Îmi ceri să mă mărit cu tine, dar dacă refuzi să împărtășești cu mine totul, începând chiar de acum, ce se va alege de căsătoria noastră?

Trăsăturile lui Elliot se aspriseră. Îi întoarse spatele și-și încleștă mâinile la ceafă, într-un gest care-i trăda profunda descumpănire. Trebui să facă un efort ca să se stăpânească.

– Eve, eu nu ți-am cerut să-mi povestești trecutul tău. De ce ții neapărat să știi totul? Mi-ai spus că ai încredere în mine, dar observ că nu-i adevărat.

Buimăcită de acuzațiile lui Elliot și de tunetele furioase ale furtunii, Eve își puse pentru câteva clipe palmele peste urechi, apoi, revenindu-și, se îndreptă spre texan.

– Cred în continuare în tine, Elliot – din tot sufletul. Dar am ajuns să te cunosc mai bine decât îți închipui, și mă tem ca trecutul tău, oricare ar fi el, să nu ne otrăvească viitorul.

– Nu vezi că lupt din răsputeri să-l uit? De luni de zile, îmi tot rumeg gândurile negre, ceea ce nu mai am de gând să fac când voi fi cu tine.

Eve simți cum o cuprinde furia; Elliot se încăpățâna să-și păstreze secretul...

– Ce vei face, după ce-ți vei părăsi slujba?

Texanul ridică din umeri.

– Voi găsi altceva de lucru. Aș putea să conduc un camion, sau să lucrez la uzina din Zwolle.

– Adică: să te omori cu munca pentru un salariu de mizerie. Și crezi că asta te va face fericit!

– Ah! Deci asta era. Nu viitorul meu te îngrijorează, ci banii pe care i-aș câștiga ca să te ajut... făcu Elliot pe un ton sarcastic.

Era mai mult decât putea suporta Eve. Îi aruncă lui Elliot o privire glacială trecând prin fața lui, și se îndreptă cu un pas rapid spre coridor.

– Unde pleci? întrebă Elliot.

– Acasă!

Texanul veni repede după ea. Îi puse mâna pe umăr și o obligă să se întoarcă.

– Voi lua jeepul tău, continuă ea. N-ai nevoie de el acum. Preferi să-ți petreci zilele în acest colț pierdut plângându-ți de milă!

Eve regretă imediat aceste cuvinte crude. Dar la urma urmei, nu mai avea importanță. Orice reconciliere era de acum imposibilă, judecând după aerul șocat și furios totodată al lui Elliot.

– Când mă gândesc că te-am crezut altfel decât celelalte! zise el.

– Așa și sunt, Elliot, replică Eve, provocator. Eu chiar te iubesc.

Furia lui Elliot se risipi într-o clipă, dar Eve îi simți îngrijorarea când o cuprinse în brațe, și trebui să-și rețină lacrimile când își lipi obrazul de pieptul lui.

– Nu-mi vine să cred că ne certăm pentru că te-am cerut în căsătorie, Eve.

– Nu vreau să te las să-ți abandonezi cariera, după toate eforturile pe care le-ai depus ca să devii un bun polițist. Toți anii aceia de muncă, de formație profesională, de devotament...

– Și totuși, asta voi face.

– Nu... Este imposibil. Ochii îți străluceau când Caleb vorbea despre infractorii pe care-i prinsese.

– Câțiva nenorociți de fabricanți de alcool... Ce să spun, mare lucru! Nu-mi pasă de astfel de oameni!

– Dar ei încalcă legea, Elliot. Și este meseria ta să-i urmărești și să-i prinzi.

Texanul închise ochii, încercând să lupte cu emoția prea puternică pe care Eve o trezea în el. De ce trebuia ca ea să-l forțeze să privească o realitate pe care nu mai voia s-o vadă?

– N-ai mai spune asta dacă ai ști prin ce am trecut, protestă el.

Eve ridică privirea spre el.

– Tocmai asta-ți cer, Elliot. Dacă îmi vei povesti ce ți s-a întâmplat, poate că-ți voi spune să renunți la cariera ta și să rămâi aici...

Elliot șovăi. Tentația de a-i mărturisi totul era mare, atât de mare încât ușurarea pe care o va simți după aceea, fără îndoială că...

– Este o poveste urâtă, să știi.

– Nu mă sperie. Sunt mai puternică decât crezi.

Tocmai aici era problema. Eve știa ce voia... și ce nu voia. Și dacă va refuza să-și complice viața cu un om ca el? Această

eventualitate îl făcu pe Elliot să tresară. Așa că va suporta în continuare povara secretului său. Orice, decât s-o piardă pe cea pe care o iubea atât.

– Eu... Dar este încă prea devreme să-ți vorbesc despre asta, zise el în sfârșit.

Eve scutură cu tristețe din cap.

– În cazul acesta, cred că ar fi de preferat să amânăm pe mai târziu o eventuală căsătorie.

Elliot renunță să mai discute, și amândoi se îndreptară spre jeep.

Tot drumul pe care-l făcură până la Pine Ridge, nu schimbară o vorbă. Dar când Elliot opri mașina în parcarea motelului, o cuprinse în brațe pe Eve.

– Te iubesc. Mă crezi, nu-i așa? murmură el.

Ea încuviință, cu privirea mângâindu-i obrazul.

– Și totuși, nu vei deveni soția mea, reluă el.

– Nu... nu acum. Nu așa, răspunse Eve, cu strângere de inimă.

Sări repede din mașină.

– Noapte bună, Elliot, îi spuse ea.

Și, în ciuda suferinței pe care o simțea, se îndepărtă spre bungalou fără să privească înapoi.

Capitolul 8

Câteva ore mai târziu, Eve își dădea la o parte cearșaful șifonat și se așeza pe marginea patului.

Nu închisese un ochi toată noaptea. Imaginea lui Elliot o urmărise neîncetat, împiedicând-o să-și găsească somnul.

Se petrecuse totul atât de repede... Eve crezuse întotdeauna că dragostea era un sentiment care apărea încetul cu încetul, dar modul fulgerător în care se îndrăgostise de Elliot îi demonstrase în ce măsură se înșelase până atunci.

Își dădu pe spate părul lung, se ridică și-și puse un capot ușor. Elliot o ceruse în căsătorie, și acum ceea ce conta era să hotărască rapid ce va face.

Eve oftă adânc și ieși din încăpere. Casa era cufundată în întuneric. În bucătărie, își turnă suc de portocale într-un pahar pe care-l bău pe îndelete, în piciodare în fața ferestrei. Afară, continua să plouă, dar mai potolit ca în ajun.

Se întrebă dacă Elliot reușise să adoarmă după ce se întorsese acasă. Poate că rătăcea și el din încăpere în încăpere în acea casă veche, rumegându-și furia și încercând să-și depășească dezamăgirea?

O cuprinse o profundă tristețe, și închise ochii. „Oh! Elliot, se gândi ea, cât de mult te iubesc. Nu vreau să te fac să suferi. Tot ceea ce-ți doresc, este să fii fericit. Cu mine, dar și cu tine însuți..."

*
* *

Chiar dacă funcționau la viteză maximă, ștegătoarele abia reușeau să redea cât de cât transparența parbrizului.

După ce plecase din Pine Ridge, Elliot se gândise mai întâi să se întoarcă acasă. Dar după câțiva kilometri, se întorsese și o luase spre podul Pendleton.

După vreo oră și jumătate, texanul intră pe un drum mărginit de pini și magnolii stufoase care formau o boltă vegetală deasupra jeepului.

Casa lui Caleb se afla la capătul acestui drum. Înăuntru nu se zărea nici o lumină, dar mașina paznicului de vânătoare parcată în luminiș dovedea că era aici.

Elliot urcă cele două trepte de piatră care duceau la intrarea pe verandă, și bătu energic în ușa protejată de un grilaj. Nu obținu nici un răspuns, și atunci trase de mânerul clanței și ușa de deschise fără efort. Ușa interioară era și ea deschisă, ceea ce-l făcu să aibă o expresie dezaprobatoare.

O clipă, îi trecu prin minte să-l sperie pe Caleb, asta i-ar servi drept lecție! Dar renunță foarte repede. Caleb avea probabil întotdeauna o armă la îndemână și Elliot n-avea nici un chef să încaseze un glonț. Îi fusese de-ajuns o dată...

Când ajunse în pragul dormitorului, se opri.

– Trezește-te! Haide, în picioare, bătrâne! lansă el.

Caleb se mișcă încet sub cearșaf, apoi dintr-un salt, fu în picioare.

– Elliot! Dar ce naiba cauți aici? întrebă el cu o voce somnoroasă.

– Trezește-te. Mergem să bem un pahar.

Caleb aprinse veioza.

– Ești nebun! Este trecut de miezul nopții și plouă cu găleata!

– Ce contează? Ai dormit destul. Iar eu am o poftă nebună să beau o bere bună.

– Presupun că, pentru tine, ar fi prea simplu s-o bem aici?

– Exact! făcu Elliot.

Tonul lui acid îl alertă pe Caleb, și o privire mai atentă îi confirmă prima impresie: Elliot avea necazuri. Își trase repede blugii, își puse cămașa și cizmele.

– Te urmez, bătrâne! zise el, dându-i o palmă amicală pe umăr.

După un sfert de oră, stăteau amândoi în fața unei sticle cu bere într-un mic bar pustiu la ora aceea, din Natchitoches.

– Ei bine, Elliot, ce-ar fi să ajungem la fapte? Ce ți s-a întâmplat? Ai vești proaste de la Fort Worth, sau altceva?

– Cu totul altceva, răspunse Elliot cu un zâmbet amar. Am cerut-o pe Eve în căsătorie.

Caleb fu cât pe ce să se înece cu bere.

– În... căsătorie? Cunoști deci acest cuvânt?

Lui Elliot nu-i venea deloc să râdă. Dădu din cap.

– Văd că nu-ți mai vii în fire... Și ai dreptate... Care femeie, înainte de Eve Crawford, ar fi putut să spere să mă ducă legat la altar?... Însă te rog să remarci faptul că n-a fost deloc o idee bună: ea m-a refuzat.

– Probabil că ți-a spus și de ce!... Când am văzut-o ieri, la tine, te privea de parcă restul lumii n-ar fi existat.

Elliot luă câteva înghițituri de bere înainte să răspundă.

– A refuzat din cauza situației de la Fort Worth. Afacerea aia blestemată...

– I-ai vorbit despre ea?

– Nu. În sfârșit, da... oarecum... I-am spus doar că am avut probleme și că mi-am luat un concediu.

– Dar, bătrâne, ai fi făcut mai bine să-i povestești totul. Este imposibil să te căsătorești cu ea fără să știe despre ce-i vorba. Este totuși o problemă serioasă, și...

– Nu vreau să afle. Vreau să fie mândră de mine, să mă stimeze. Și dacă-i spun despre povestea aceea murdară, nu va mai avea nimic pentru mine.

– Pe cuvântul meu că ești îndrăgostit, Elliot, și încă al naibii de îndrăgostit, zise Caleb, ironic.

– Ascultă, n-am deloc chef de glume, bombăni Elliot.

Caleb ridică mâna.

– Bine, bine...

Texanul oftă adânc, cu ochii ațintiți pe paharul cu bere.

– Nu cred că ne-am putea înțelege, Eve și cu mine, zise el cu glas trist.

– De ce?

– Ea crede că ar trebui să mă întorc la Fort Worth. Este convinsă că în adâncul sufletului, îmi doresc să rămân polițist. Dar cum... de unde să știe ea ce-mi doresc sau ce simt?

– Este o atitudine tipic feminină, zise și Caleb. Și... ce ai de gând să faci?

– Habar n-am. Nu m-am simțit niciodată atât de dezorientat.

– Un lucru e sigur: Eve are cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată. Dar ochii nu spun totul. Bun, are și un păr frumos, este adevărat. Chiar superb. Dar lumea este plină de femei frumoase, blonde sau brunete. Așa că, încetează să te mai macini, Elliot. O să-ți găsești o altă logodnică!

– Nu așa ca Eve, murmură texanul.

– Ce naiba, ia gândește-te: femeia asta este un adevărat tiran. Vrea să știe totul despre tine. Vrea să-ți reiei slujba de polițist când ai putea foartre bine să te descurci conducând camioanele bătrânului Simms. Ai avea cel puțin treizeci de dolari pe zi! Ce-ar putea să-și dorească mai mult o femeie? N-are dreptul să-ți impună să-ți reiei munca la Fort Worth! Nu știe că, dacă ai face-o, ți-ai risca viața?

– Și tu, ți-o riști, replică Elliot, neluând în seamă cu bună știință rechizitoriul ironic al prietenului său.

Pe chipul lui Caleb înflori un zâmbet larg.

– Da, dar mie îmi place pericolul. Asta pune în mișcare circulația sanguină.

– Așadar, crezi că mie îmi este frică.

– Nu. Îți este frică doar de faptul că o poți pierde pe femeia pe care o iubești, răspunse Caleb, dintr-o dată serios.

– Și ce mă sfătuiești să fac?

Vizibil stânjenit, Caleb ridică din umeri.

– Ce întrebare! Eu n-am fost niciodată îndrăgostit ca să știu ce-ar trebui să faci.

Elliot se încruntă.

– Ce să spun, îmi ești de mare ajutor! Mulțumesc, Caleb! Am făcut mai mult de o sută de kilometri ca să ajung la tine, și acum mă întreb dacă a meritat.

După câteva clipe de gândire, Caleb lovi violent tejgheaua cu palma, făcându-l pe barmanul ațipit pe taburetul lui să tresară.

– Știu! exclamă el. Trebuie să te duci la Eve și să-i povestești totul. După ce te va asculta, va înțelege că-ți cere prea mult impunându-ți să te întorci la Fort Worth. Îți va cere iertare pentru atitudinea ei intransigentă, apoi vă veți căsători, și... totul e bine când se sfârșește cu bine! Dacă aș fi în locul tău, m-aș duce chiar mâine să-i cer bătrânului Simms un post de șofer...

– Încetează să-mi tot vorbești de bătrânul Simms, bombăni Elliot, îndreptând un deget amenințător spre fața lui Caleb.

– Oh! Voiam doar să te ajut cumva, protestă acesta, pe cel mai nevinovat ton din lume.

Își întorsese însă capul, pentru ca Elliot să nu-i vadă zâmbetul satisfăcut.

– Nu-i nevoie să te ascunzi! Ți-am priceput șmecheria. Faci totul ca să mă scoți din sărite, nu-i așa? Ei bine, poți să fii mulțumit: ai reușit! exclamă texanul.

Caleb izbucni în râs.

– Termină-ți berea, locotenente! Este aproape ora pentru micul dejun, și detest să beau bere caldă în timp ce-mi mănânc tartinele cu unt!

*
* *

Era încă devreme, în dimineața aceea când Eve auzi o mașină oprindu-se în fața motelului. Așezată la biroul ei, ridică

puțin jaluzelele și inima îi tresări de bucurie când îl văzu pe Elliot coborând din jeep. Își abandonă dosarele la care lucra și alergă la ușă.

– Elliot, sunt aici!

Texanul se întoarse și o văzu pe Eve în prag, îmbrăcată în blugi și o bluză roșie.

Se grăbi să vină spre ea. Eve remarcă faptul că era îmbrăcat în aceleași haine ca ieri. Nici nu se bărbierise. Ochii îi erau roșii și strălucitori, ca și cum nu dormise toată noaptea.

– Ai ieșit cam de dimineață! exclamă ea.

Poate că și Elliot își petrecuse noaptea gândindu-se?

– Vin de la Caleb, și el s-a trezit devreme azi dimineață, îi explică el.

Eve deduse din spusele lui că refuzul ei de a se căsători cu el nu-l afectase chiar atât de mult pe cât își imaginase.

Închise ușa în urma lor, și se așeză din nou la birou.

– Puneam în ordine câteva hârtii. Vrei o cafea?

El scutură din cap.

– Nu. Am venit să te caut în mod special. Ai putea să lipsești de aici o zi?... Sunt gata să-ți povestesc totul, Eve. Dacă vrei să mă asculți, firește.

Vocea lui Elliot era răgușită de emoție, ceea ce o tulbură pe Eve. Luă mâna texanului și o strânse puternic într-a ei.

– Doar o clipă s-o sun pe Marcia la bucătărie ca s-o previn, și putem pleca.

– Unde ai vrea să mergem? o întrebă Elliot câteva minute mai târziu, când se aflară alături în mașină.

– Nu contează. Unde vrei tu, răspunse Eve.

Elliot porni mașina și o luă pe autostradă spre sud. Curând, trecură de podul Pendleton care, lung de cinci

kilometri, lega Texasul de Louisiana. Îngândurată, Eve contempla tăcută apele lacului. Ici-colo, trunchiuri putrede de copaci pluteau la suprafața apei, făcând ca peisajul să pară dezolant.

Norii nu se risipiseră încă. Era cald și umed. Prin gropile din șosea, bălțile nu avuseseră timp să se usuce.

După ce trecură podul, Elliot o luă pe un drum ce ducea la Merritt Mountain. Merseră câțiva kilometri prin mijlocul unei păduri dese fără să întâlnească vreo altă mașină. Împrejurimile locului unde se afla vaporul *Tom Sawyer* erau la fel de pustii ca șoseaua când Elliot opri mașina în parcare, câteva minute mai târziu.

Evei îi plăcuse întotdeauna acest loc. Vaporul, o copie fidelă a unui vapor cu aburi, făcea oficiul de biserică ecumenică și de sală de adunare. Chiparoși bătrâni și tot felul de bolți înfrunzite umbreau puntea inferioară. Dar în ziua aceea, Eve era mult prea îngrijorată și preocupată ca să aprecieze farmecul locului. Mărturisirile lui Elliot le va schimba inevitabil cursul vieții. Dar în ce fel?...

Urcară pe punte și se sprijiniră de balustradă. După câteva minute de tăcere stânjenitoare, Elliot se hotărî.

– Am greșit că nu ți-am povestit totul chiar de la prima noastră întâlnire.

– Încă nu mă apreciai îndeajuns ca să faci asta! Amintește-ți: prezența mea te agasa atât de mult încât ți se făcuse poftă de o țigară, îi reaminti Eve.

– Dimpotrivă. Te-am plăcut imediat.

Eve zâmbi și-și plecă privirea. Totul îi reveni dintr-o dată în minte: delicatețea cu care se purtase Elliot în noaptea aceea,

dorința nebună pe care i-o inspirase... Și nimic nu se schimbase de atunci. Acum nu mai avea decât un vis: să se căsătorească cu Elliot și să-l iubească toată viața.

– Dacă nu te simți pregătit s-o faci, nu trebuie să te simți obligat să-mi vorbești, Elliot, spuse ea cu convingere.

Texanul îi puse un deget pe buze.

– Nu mă opri acum, te rog.

Respiră adânc, își șterse palmele umede de coapse și apoi se sprijini cu coatele de balustradă.

– La mai multe ferme din împrejurimile Fort Worth-ului au avut loc o serie de furturi de vite. Furturi foarte importante. Vitele erau furate noaptea, cu camioanele.

– Asta înseamnă probabil mulți bani pierduți.

– Da. Sume enorme. Atacurile de acest fel durau de mai multe luni. Ancheta bătea pasul pe loc. Fermierii deveniseră furioși văzând că nu se rezolva nimic. Șeful poliției îl hărțuia pe căpitan, superiorul meu ierarhic. Într-o zi, șeful meu m-a anunțat că-mi retrage ancheta privind traficul de arme de care mă ocupam la vremea aceea. Voia să încerc să mă infiltrez în banda hoților de vite.

– Ai acceptat?

– I-am spus că mă pricep mai bine la treburile de oraș și străduțele asfaltate decât la pășunile înverzite și drumurile de țară... Dar n-aveam de ales!

– Erai obișnuit să acționezi astfel, sub o falsă identitate?

– Nu. Noi o făceam doar în afaceri mai spinoase, ca aceasta. Dar de data asta, sarcina se anunța deosebit de delicată.

– Și... ai reușit?

Elliot avu o expresie dezamăgită.

– Nu. Nu în întregime. Am fost suspendat și s-a deschis o anchetă în privința mea.

Eve primi mărturia texanului ca pe o lovitură puternică în inimă.

– Anchetă asupra ta? Dar este imposibil! De ce?

– Este exact întrebarea pe care mi-am pus-o și eu. Cel puțin, la început.

Descumpănită, Eve încercă să-și pună ordine în gânduri. Bineînțeles, avusese în vedere mai multe ipoteze, dar gândul că Elliot ar fi putut să fie personal implicat nu-i trecuse niciodată prin minte.

– Mărturisesc că nu înțeleg nimic, spuse ea. Sunt sigură că n-ai făcut nimic rău. Atunci, de ce...

Elliot o întrerupse.

– Este o poveste lungă, să știi.

– Avem tot timpul. Vreau atât de mult să înțeleg!

Încrederea pe care i-o arăta Eve îl convinse până la urmă pe Elliot să-și continue povestea.

– N-am să intru în amănunte, altfel stăm aici toată ziua. Iată: a trecut o lună fără să descopăr nici cel mai mic indiciu. Încetul cu încetul însă, piesele jocului de puzzle își găseau locul. Era o bandă de hoți foarte bine organizată care fura vite. Șeful locuia în împrejurimile orășelului Brownsville. Animalele erau transportate în camion până în New Mexico, și vândute acolo diferitelor ferme.

Eve se încruntă, nedumerită.

– Dar putea să li se dea de urmă foarte ușor, datorită marcajelor!

– Unii fermieri nu-și mai marchează vitele cu fierul roșu. Mulți se mulțumesc cu un marcaj la ureche; metoda este mult mai rapidă și mai simplă pentru crescător.

– Vânzările trebuie să fi fost totuși consemnate undeva?

– Bună remarcă. Da, erau. În registrele unei ferme fictive. Unul dintre traficanți depunea cecul rezultat din intermediere într-o bancă din Dallas, într-un cont pe numele acestei ferme fictive. Șefului bandei nu-i rămânea decât să încaseze cecul, câteva zile mai târziu.

– Banditii aceștia nu sunt lipsiți de îndrăzneală! Ar fi riscat mult mai puțin dacă ar fi vândut animalele direct în Mexic, unde poliției i-ar fi fost mult mai greu să le dea de urmă!

Elliot încuviință din cap.

– Ai dreptate într-o privință, Eve: aveau tupeu! Și până la urmă am descoperit de ce. Doi ofițeri de poliție le facilitau traficul în toate felurile.

– Incredibil! murmură Eve.

Texanul continuă, cu maxilarele încleștate:

– Am manevrat atât de bine încât banditii m-au acceptat în micul lor grup. M-am dat drept șofer de camion, și m-au angajat să le transport vitele furate. Va fi o lovitură pe cinste, mi-au zis ei. Eu aveam însă o presimțire rea, dar mi-am zis că nu trebuie să-mi fac griji din moment ce le inspir încredere. Cu puțină răbdare, voi reuși să încolțesc toată banda, inclusiv pe șeful ei.

– Ți-a trebuit probabil mult timp ca să ajungi aici, zise Eve, îngândurată.

– Da... Prea mult timp, din păcate. Mă obosise toată afacerea asta. Voiam să termin cu ea. Trecuseră vreo opt săptămâni de când nu mai dormisem în patul meu. Întrerupsesem provizoriu toate legăturile cu anturajul meu, cu colegii de serviciu, cu prietenii... Nu trăiam decât pentru această afacere, și devenea de acum insuportabil.

– Presupun că cineva sau ceva ți-a trădat adevărata identitate.

– M-am trădat chiar eu, fără să știu. Am făcut apel la un ofițer din brigada mea în care aveam încredere. Acesta m-a asigurat că-i va explica totul superiorului nostru, și că, în ziua când se va produce furtul, le va întinde o capcană hoților.

Eve își ținea răsuflarea.

– Dar... Nimeni n-a venit să împiedice încărcarea animalelor, reluă Elliot. Mi-am dat seama că ceva nu mersese, dar ce puteam să fac? Am livrat vitele și am luat cecul, așa cum era convenit. Tocmai intrasem pe teritoriul Texasului când doi polițiști mi-au făcut semn să opresc. Cei doi bandiți care mă însoțeau au scos armele și au început să tragă. Începând de aici, totul mi s-a încâlcit în minte... Am fost împușcat în picior.

Eve păli.

– Și cei doi care erau cu tine?

– Au reușit să fugă, fără prea mare greutate, se pare. Eu, am rămas! Eram vinovatul ideal, cu acel blestemat de cec în buzunar. În timp ce eram internat în spital, am aflat că făceam obiectul unei anchete. Când mi-a percheziționat casa, poliția a descoperit o mare sumă de bani, și mai multe chitanțe referitoare la vânzarea de vite.

– Este evident că ți s-a întins o capcană! exclamă Eve, indignată.

Elliot ridică din umeri, resemnat.

– Ancheta a ajuns la această concluzie. Am fost în mod oficial spălat de toate acuzele acestea murdare. Dar răul fusese făcut. Mulți dintre prietenii mei m-au lăsat baltă.

– Și capitanul?

– El mi-a refuzat demisia. Lucram de șase ani sub ordinele lui. Mă considera un polițist bun, și mă considera și prieten. Numai din cauza lui am acceptat să-mi păstrez arma și insigna.

– Poți să-i fii recunoscător, Elliot. Dacă ai fi demisionat la nervi, ai fi regretat cu siguranță după aceea, spuse Eve.

Elliot se întoarse spre ea.

– Trebuie să înțeleg că... povestea mea nu te-a făcut să-ți schimbi părerea?

Eve se încruntă.

– Să zicem că m-a ajutat să văd mai limpede situația. Înaintea acestei afaceri nenorocite, erai un polițist fericit, și acum lași acest incident să-ți distrugă viața.

– Ar fi trebuit să n-am nici inimă nici conștiință, ca să nu sufăr!

– Nu neg asta. Dar este timpul să mergi mai departe, Elliot.

– Ce înțelegi prin asta?

Eve luă mâinile texanului într-ale sale.

– Va trebui să te întorci la Fort Worth, Elliot. Iată ce cred eu.

– La Fort Worth? Ca să fiu tratat ca un lepros?

Privirea Evei arunca fulgere.

– Dacă am înțeles bine, acolo există doi oameni care n-au fost niciodată anchetați?

– Da. Polițiștii Yates și Delvecchio. După câte știu, fac în continuare parte din brigadă. Eu știu că erau vinovați, dar n-aveam nici un mijloc de a o dovedi, din lipsă de probe destul de solide.

Eve făcu ochii mari.

– Dar glonțul din piciorul tău? Nu l-a examinat nici un expert în balitstică?

– Provenea din pistolul de calibru 38 al lui Delvecchio. Dar acesta a adus un argument plauzibil, și anume că eu făceam parte, aparent, dintr-o bandă organizată, și am fost prins la mijloc, între cei ce trăgeau.

– Este abject! exclamă Eve, revoltată. Trebuie să te întorci acolo. Nu vezi ce se întâmplă? Există doi polițiști – corupți – care continuă să-și facă meseria nepedepsiți!

Simți degetele lui Elliot strângându-i mâinile.

– Ascultă-mă bine, Eve. Am fost un polițist cinstit, însărcinat să mă infiltrez în rețeaua de hoți. Lucrurile au luat o asemenea întorsătură încât am fost tratat ca un criminal vulgar. Dacă poliția din Fort Worth înțelege să acționeze astfel, n-are decât. Să se ducă naibii, cu legile și regulamentele ei cu tot! Și mai ales, să și-i păstreze pe Yates și Delvecchio. Atâta merită!

– Elliot, fii rezonabil. Ai fost victima unei teribile nedreptăți. Dar poți face mai mult decât să te refugiezi aici și să te ascunzi ca un animal căruia îi este frică.

– Mie nu-mi este frică! Abandonez, pur și simplu. Este cu totul altceva.

Eve se desprinse și, întorcându-i spatele lui Elliot, făcu vreo câțiva pași spre prora vasului. Simțea că fierbe de furie. Încercarea nedreaptă prin care trecuse Elliot, putea să le distrugă dragostea. Și cel pe care îl iubea refuza să reacționeze, să se lupte!

– Dacă poți să te resemnezi cu o asemenea situație, atunci află că mă dezamăgești cumplit, lansă ea.

Elliot se apropie și-i puse o mână pe umăr. Când ridică privirea spre el, chipul ei exprima o asemenea determinare încât Elliot avu brusc impulsul de a o scutura fără menajamente. Nu mai cunoscuse o femeie atât de încăpățânată... și atât de seducătoare. Făcu un efort ca să se controleze.

– Este adevărat că m-am schimbat de la prima noastră întâlnire, Eve. Motivul este simplu. M-am îndrăgostit de tine, și vreau să ne căsătorim.

Chipul Evei se destinse un pic. Se întoarse și-și puse palmele pe pieptul lui Elliot.

– Oh! Elliot. Te iubesc și eu, murmură ea cu înflăcărare. Dar aș vrea ca dragostea noastră să dureze... De când ai părăsit poliția din Fort Worth, în viața ta este un gol, și mă tem că eu nu exist pentru tine decât pentru a umple acest gol.

– Nu este adevărat. Te iubesc, Eve.

– Da. Acum. Dar dragostea noastră nu este de-ajuns ca să ai o viață împlinită.

– Îmi voi lua altceva de lucru...

– Ești sigur că vei fi mândru și fericit de ceea ce vei face? Mă îndoiesc.

Eve nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Se întoarse și-și șterse ochii.

– Nu poți spera să fii fericit alături de cineva dacă mai întâi nu trăiești în armonie cu tine însuți. Nu vreau decât un lucru, Elliot: fericirea noastră, reluă ea, cu vocea frântă de emoție.

Texanul își puse mâinile pe umerii Evei.

– Îmi ceri mult prea mult.

– N-aș face-o dacă n-ai merita. Ești un om tenace, curajos, integru. Ai simțul onoarei. Mai devreme sau mai târziu, toate acestea te vor măcina, și vei dori să-ți regăsești locul cuvenit, încheie ea pe un ton ferm.

Elliot era pradă unei teribile lupte interioare. Eve îl descrisese ca un om puternic și hotărât, și această imagine corespundea cu aceea pe care și el o avea despre el însuși. Dar

imediat, orgoliul rănit se revoltă. De ce ar trebui să suporte această întoarcere dureroasă, din moment ce era nevinovat?

– Dacă am înțeles bine, nu vei fi soția mea, conchise el cu tristețe.

Eve scutură din cap, fără să-i răspundă clar.

– Ți-am spus, într-o zi, că răzbunarea nu este niciodată cea mai bună soluție, reluă el. Atunci, de ce aș încerca să mă răzbun pe Yates și Delvecchio? N-ar avea nici un sens!

– Nu m-ai înțeles, Elliot. Mai devreme sau mai târziu, cu sau fără intervenția ta, aceștia doi vor căpăta ceea ce merită. Pentru tine, nu este vorba să obții vreo reparație, sau să te dezvinovățești în ochii cuiva, ci doar să te gândești la tine! Îți plăcea această meserie. Și acest lucru nu-l va schimba nimeni, niciodată!

– Aș putea fi fericit aici, Eve. Cu tine, dacă ai vrea.

– Dacă aș putea să te cred...

– N-am mai cunoscut niciodată o femeie atât de încăpățânată! exclamă Elliot.

Ea, încăpățânată! Sufocată de indignare, Eve coborî alergând pasarela. Se urca deja în mașină când Elliot o ajunse din urmă.

– Știi cum numesc polițiștii ceea ce ești pe cale să faci? Șantaj, lansă el trântind violent portiera mașinii.

– Tu nu mai lucrezi în poliție. Ai uitat? replică Eve, incapabilă să-și stăpânească furia.

– Exact. Și nu voi reveni asupra hotărârii mele.

– Nici eu. Nu voi deveni niciodată doamna Elliot, replică Eve întorcându-și ostentativ capul.

Texanul porni motorul și dădu în marșarier cu gesturi violente.

– Am mai trăit singur. Voi supraviețui și acum!

– Oh! Nu mă îndoiesc. Doar asta ești în stare să faci. Să supraviețuiești, în loc să te lupți.

Jeepul demară atât de brusc că Eve trebui să se cramponeze de scaun.

– Dacă vrei un bărbat care să știe să se lupte, mărită-te cu un boxer profesionist!

Deodată, Eve se simți teribil de obosită.

– Aș vrea să merg acasă, Elliot. Te rog.

Pe tot parcursul drumului, între ei domni o tăcere încordată. Eve privea distrată peisajul, uluită încă de violența disputei dintre ei. Cum de ajunseseră aici?

Când în sfârșit jeepul se opri în fața bungaloului, la Pine Ridge, Eve aruncă o privire fugară spre Elliot.

– Când te voi mai vedea? întrebă ea.

Elliot întoarse spre ea o față cu o expresie întunecată, aproape ostilă.

– Este inutil să continuăm să ne mai vedem, Eve. Eu nu voi fi niciodată bărbatul pe care-l visezi.

Foarte repede, Eve deschise portiera și sări jos. Apoi se întoarse.

– Vei fi, Elliot, dacă nu ți-e teamă să privești adevărul în față, spuse ea.

Preț de o clipă, i se păru că Elliot se pregătește să-i răspundă, dar până la urmă n-o făcu.

Eve îi întoarse spatele și se îndreptă spre casă. Deja mașina se îndepărta într-un nor de praf, făcând să scrâșnească pietrișul sub roți.

Când Eve închise în urma ei ușa bungaloului, avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare. Cu siguranță, tocmai își pierduse fericirea...

Capitolul 9

Se înserase. Așezată pe marginea unuia dintre cheiuri, la Pine Ridge, Eve contempla apa liniștită a lacului care scânteia sub cerul presărat cu stele. Totuși, nimic – nici chiar frumusețea peisajului – nu-i ușura tristețea care-i strângea inima. Elliot îi lipsea teribil.

Nu se va mai întoarce – era inutil, spusese el în timp ce se certaseră, cu o săptămână în urmă. De fiecare dată când aceste cuvinte îi răsunau în minte, Eve avea impresia că se cufundă din ce în ce mai mult în depresie. Cel pe care-l iubise atât de mult ieșise din viața ei. Ce va face acum? Fără el, totul părea gol și trist. Nu va reuși să-l uite niciodată.

Deodată, în liniștea serii, se auziră voci. Întorcând capul, Eve îl zări pe tatăl său mergând de-a lungul cheiului. El salută cu mâna un cuplu care tocmai își amarase barca, și se opri lângă cei doi ca să examineze dacă o legaseră bine. Judecând după zâmbetele și discuția lor veselă, se pare că pescuitul fusese bun. Când cei doi se îndreptară spre motel, Burl veni lângă fiica sa.

– Dar ce faci aici, singură, draga mea? Nu te ispitește deloc friptura făcută de Marcia?

– Nu mi-e foame, răspunse Eve.

Burl părea îngrijorat.

– De vreo săptămână, tot așa spui când este vorba de mâncare. Dacă vei continua să slăbești astfel, într-o bună zi o să te sufle vântul!

Eve schiță un zâmbet forțat.

– N-am fost niciodată prea grasă...

Burl își scoase cascheta și și-o lovi, cu un gest reflex, în palmă.

– Tot te mai gândești la Elliot, nu-i așa?

Chipul Evei se întunecă și mai mult.

– Da, tată, zise ea cu o voce tremurată. Îmi repet neîncetat că aș face mai bine să-l uit, dar nu reușesc. Dacă te-aș fi ascultat de la început, acum n-aș mai fi atât de nefericită.

Eve îi povestise totul tatălui său: pățania lui Elliot și consecințele sale, planurile lor de căsătorie, cearta și, în final, ruptura. Burl o ascultase cu atenție și bunăvoință, dar fără să-și exprime vreo părere. Acum, în fața decepției sfâșietoare a fiicei sale, simți că era timpul s-o facă.

– La început, am reacționat ca orice tată. Credeam că Elliot voia doar o legătură trecătoare, fără să vă căsătoriți. Greșeam. Este evident că ține mult la tine. Cererea lui în căsătorie o dovedește.

Eve își fixase cu obstinație privirea pe mâinile înlănțuie pe genunchi.

– Și eu am refuzat... murmură ea.

– Regreți că ai făcut-o?

Eve ridică din umeri.

– Nu știu prea bine. Dacă regret ceva, este că l-am pierdut pe Elliot. Nu contează cum s-a întâmplat. Îl iubesc. Aș fi vrut să mă căsătoresc cu el și să-i fiu alături toată viața.

– ...Dar impunându-ți condițiile. Știi, draga mea, bărbaților nu le place deloc să le dictezi cum să se poarte sau ce să facă.

Iritată, Eve ridică privirea.

– Nu-i deloc așa, tată. Sunt sigură că lui Elliot îi place în continuare meseria lui, chiar o iubește în adâncul sufletului. Dacă aș fi crezut că va fi fericit cărând lemne cu camionul sau culegând bumbac, n-aș fi protestat. Dar nu ese cazul. Iar căsătoria este un lucru prea serios încât să-ți asumi cel mai mic risc.

– Nevrând să-ți asumi nici un risc, ești pe cale să pierzi totul.

– Așadar, crezi că am greșit insistând, și că ar fi trebuit să-l las pe Elliot să hotărască singur?

– Nu... nu chiar. Dar mi se pare că ai fost lipsită de diplomație. Te-ai gândit vreodată la toate prin câte a trecut băiatul ăsta? Cât a suferit? Tu, în schimb, îi dai un ultimatum: întoarce-te la meseria ta, altfel nu ne căsătorim.

Inima Evei bătea cu putere. Poate că, la urma urmei, tatăl ei avea dreptate. Încercă să se justifice, dar glasul ei nu mai era decât o șoaptă.

– I-am spus doar că n-aș putea trăi alături de un om disperat. Voiam să plece la Fort Worth ca să ia o hotărâre acolo, pe terenul lui, în cunoștință de cauză. Aș fi așteptat cât ar fi fost nevoie.

Burl se ridică.

– Poate că ar trebui să te duci să-i spui asta, draga mea. Toți bărbații au mândria lor, și presupun că mândria lui Elliot a fost pusă la grea încercare, de câteva luni încoace. Așa că presupun că ar fi fericit să știe că îl mai iubești.

Eve se ridică la rândul ei, și Burl îi cuprinse umerii cu brațul.

– Mă tem că este prea târziu. Cu siguranță, Elliot n-are nici un chef să mă vadă.

– Dar merită să încerci, nu crezi?

Eve zâmbi printre lacrimi și se ghemui la pieptul tatălui său.

– Ai dreptate, tată. Mă voi duce mâine să-l văd. Și... mulțumesc. Mi-a făcut bine să vorbesc cu tine.

Burl o bătu ușor pe obraz.

– Pentru asta există tații... Acum, haide să gustăm din fripturile Marciei. Altfel, o să se înfurie.

*
* *

La câțiva kilometri de acolo, Elliot stătea întins pe platforma debarcaderului, mângâind distrat capul lui Rebel pus pe pieptul lui. Îi veneau în minte fără încetare diversele evenimente ale săptămânii trecute.

Eve... cum ar fi putut s-o uite? Se gândea la ea în fiecare clipă, și asta începea să-l neliniștească în mod serios. Nu mai mânca, nu mai dormea, și se simțea foarte nefericit. Cum putea ea, chiar în absență, să aibă o asemenea putere asupra vieții lui? Auzise adeseori spunându-se că dragostea este mai puternică decât orice. Poate că era adevărat...

– Este convinsă că nu-mi doresc să-mi schimb meseria, Rebel, murmură el.

Auzindu-și numele, câinele săltă capul și gemu prelung. Elliot îi ciufuli amical blana.

– Știu, bătrâne. Șocul a fost dur și pentru mine, zise el cu tristețe în glas.

Parcă auzea și acum vocea blândă a Evei. După ea, când un bărbat devenea polițist, nimeni nu mai putea schimba nimic; acest lucru îi intra în sânge...

Avea dreptate. În adâncul sufletului, el știa asta. Dar când Eve i-o spusese, refuzase să recunoască și se supărase, spunându-i că este prea exigentă.

Ea adăugase că nu era un luptător. De fapt, el nu încetase să se lupte cu el însuși de când plecase din Fort Worth. Datorită ei, înțelesese că este sfâșiat de un conflict interior, și că nu va mai putea continua să trăiască astfel, renegându-și vocația.

Dar, era oare pregătit să înfrunte riscurile pe care le presupunea o întoarcere la Fort Worth? Asta nu mai conta. O iubea pe Eve. Ar fi putut să fie atât de fericiți împreună. Acum, totul depindea de el.

Lipsindu-l brusc pe Rebel de perna lui improvizată, Elliot sări în picioare și se îndreptă cu un pas hotărât spre casă.

Ajuns în cameră, deschise șifonierul și scoase două valize în care-și aruncă hainele. Gesturile lui nu trădau nici o ezitare. Pentru prima oară de multă vreme, știa ce are de făcut.

*

* *

Soneria stridentă a telefonului o trezi pe Eve, în dimineața următoare. Ridică receptorul și recunoscu imediat vocea Marciei. Bucătăreasa părea în culmea agitației.

– Eve? Am nevoie de Burl. Imediat! Congelatorul în care țin carnea s-a stricat. Este un dezastru!

Încă somnoroasă, Eve își trecu o mână peste față.

– Îl anunț imediat, Marcia.

După ce tatăl său plecă de acasă, își scoase capotul, își făcu toaleta și se îmbrăcă.

„Îl voi revedea pe Elliot", se gândi ea în timp ce își peria părul. Nu se aștepta la o primire prea călduroasă, după cearta care-i îndepărtase. Dar gândul acesta nu fu de-ajuns ca s-o descurajeze. Îl iubea pe Elliot; erau făcuți unul pentru altul, și trebuia să-i spună asta.

Zorile abia se iviseră când ieși din casă. Se va duce mai întâi la restaurant s-o ajute pe Marcia, apoi va pregăti micul dejun, pentru ea și pentru Burl. După aceea se va duce la casa Marshall.

În bucătărie domnea o dezordine de nedescris. Marcia, în genunchi pe gresie, arunca pachete de carne într-o cutie mare de carton, în timp ce Burl și Bob se chinuiau să așeze congelatorul pe un cărucior.

– Ce ce pot să vă ajut? întrebă Eve.

– Du-te și adu camioneta ta în fața ușii de serviciu, îi răspunse tatăl ei.

Eve se execută, și cei doi bărbați urcară voluminosul congelator în mașină.

– Aș vrea să duci mașinăria asta blestemată la reparat, în San Augustine, Eve, spuse Burl.

Ea nu-și putu reține o reacție de ciudă.

– Eu? Dar, tată... bâigui ea.

Burl oftă, obosit după efortul depus.

– Știu că voiai să te duci să-l vezi pe Elliot. Dar eu am într-adevăr treabă până peste cap. Nu aștepți până ce Leo repară congelatorul. Spune-i că-i voi plăti atât cât trebuie pentru ca să mi-l aducă chiar el.

– N-ar putea să se ducă Bob în locul meu? întrebă Eve, plină de speranță.

Tatăl ei scutură din cap.

– Imposibil. Pune faianța în baia de la camera 8, și trebuie să termine treaba până mâine seară.

Eve dădu din cap. Înțelegea argumentul, pentru că ea însăși înregistrase rezervarea acestei camere.

– Am înțeles, tată. Voi pleca imediat după micul dejun.

*

* *

La o oră după plecarea Evei, Elliot își oprea mașina în fața restaurantului din Pine Ridge. N-o găsise pe Eve nici acasă, nici la motel. Poate că dădea o mână de ajutor la prepararea micului dejun?

Faye muncea de zor. În picioare, la capătul tejghelei, Elliot aștepta un moment potrivit să-i facă semn. Fata mai umplu o ceașcă de cafea și veni zâmbind spre el.

– Bună dimineața, Elliot. O cauți pe Eve, presupun.

Texanul încuviință.

– Este în bucătărie?

– Nu. A plecat la San Augustine.

– Când se întoarce? întrebă el, îngrijorat.

– Habar n-am. Ar fi putut să-ți spună mai multe domnul Crawford, dar a plecat pe lac.

Elliot se gândi câteva minute. Nu voia să plece fără s-o vadă pe Eve, dar în același timp trebuia să-l ducă și pe Rebel la adevăratul lui proprietar, la Caleb. Și avea întâlnire cu acesta la o anumită oră, iar dacă ajungea prea târziu, va trebui să se ducă până la Natchitoches să-l lase pe Rebel acasă.

– De ce nu iei loc să mănânci ceva? îi propuse Faye. Cu siguranță, Eve nu va întârzia prea mult, doar dacă nu s-o fi hotărât să facă niște cumpărături.

– Din păcate, nu pot să rămân. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Te rog să-i spui că am trecut pe aici și...

Elliot se întrerupse. Ce-ar fi putut să-i spună mai mult? Nu putea să-i destăinuie lui Faye ce avea în adâncul sufletului...

– Spune-i că mă voi întoarce. Curând...

*
* *

La întoarcerea de la San Augustine, Eve se hotărî să se ducă direct la casa Marshall.

Cei opt kilometri de drum neasfaltat i se părură interminabili. Ce-i va spune lui Elliot? Înainte de toate, că-l iubește. Poate că, după aceea, el îi va da o șansă să se explice.

Ajungând în fața casei, remarcă imediat că ușa și toate ferestrele erau ermetic închise.

– Elliot? strigă ea urcând treptele.

Nici un răspuns. Alergă în spatele casei. Veranda era goală. Măsuța de lemn și scaunele de grădină dispăruseră. Și scara pusă de-a latul geamului îi confirmă ceea ce bănuia deja. Elliot plecase.

Plecase... Eve își reproșă cu amărăciune că nu venise mai devreme. Consternată, se așeză pe o treaptă și dădu frâu liber suferinței. Gândul că-l pierduse pe Elliot părea să-i fi alungat obișnuita determinare, și parcă puterile o părăsiseră.

După vreo oră, se hotărî să se întoarcă la Pine Ridge. Pe tot parcursul drumului, aceleași întrebări îi veneau fără încetare în minte. Cum putuse Elliot să plece fără să-i spună nimic? Așadar, ea nu însemna nimic pentru el? O uitase deja?

Întoarsă acasă, se refugie în baie unde, departe de privirile curioase, își stropi fața cu apă rece încercând să șteargă astfel urmele suferinței. Se duse apoi în bucătărie și bău un pahar mare cu ceai rece.

Deodată, sună telefonul. Eve își drese glasul înainte să răspundă.

– Eve? Ești ocupată? se auzi vocea lui Faye de la celălalt capăt al firului.

– Nu, nu chiar. Tocmai beam un ceai.

– Ei bine, poate că te vei bucura să afli că prietenul tău a trecut azi dimineață pe aici.

Eve fu cât pe ce să scape paharul din mână.

– Vorbești de... Elliot? De ce a venit? Ce ți-a spus?

– Voia să te vadă. Dar mi-a zis că nu poate să te aștepte pentru că avea întâlnire cu cineva.

– Cu cine?

– Ce naiba, Eve, mă știi că mă amestec în treburile altora?

– Da, tocmai!

Faye chicoti.

– Ei bine, nu și de data asta, draga mea! Ah! Era să uit: a mai spus că se va întoarce. Asta-i tot ce știu.

Eve îi mulțumi lui Faye înainte să închidă telefonul. Pradă unei agitații cumplite, începu să se plimbe în lung și-n lat prin bucătărie, gândindu-se. Unde se dusese Elliot după ce plecase din Pine Ridge? Cu cine o fi avut întâlnire?

Cu Caleb! Alergă în salon și răsfoi cu înfrigurare cartea de telefon, apoi sună la serviciul la care lucra prietenul lui Elliot. Îi răspunse o secretară. Caleb ieșise, dar îi va transmite mesajul.

Resemnată, Eve trebui să aștepte mai bine de două ore și era la capătul puterilor când sună telefonul.

– Domnișoara Eve? Sunt Caleb Jones.

– Oh! Mulțumesc că m-ai sunat, domnule Jones. Știu că ești foarte ocupat.

– Asta nu mă împiedică să fac un serviciu unei femei frumoase.

– Eu... mă întrebam dacă l-ai văzut cumva pe Elliot astăzi? spuse Eve, prea neliniștită ca să răspundă la complimentul lui Caleb.

– Da. Azi dimineață. De ce? răspunse bărbatul după o oarecare ezitare.

– Ei bine, mi s-a spus că a trecut pe la Pine Ridge, dar nu eram acasă. Am trecut pe la el și totul era încuiat.

– Bineînțeles... Credeam că ești la curent, domnișoară Eve. Elliot s-a întors la Fort Worth.

Pentru o clipă, Eve avu impresia că visează. Era tocmai ceea ce Elliot refuzase să facă de câteva luni!

– La Fort Worth? Are de gând să-și reia slujba?

– Păi... nu știu, domnișoară. Îl cunoști doar pe Elliot. Nu este prea vorbăreț când este vorba despre el. Dar aș fi gata să pariez că vei avea în curând vești de la el.

Curând. Așa îi spusese Elliot și lui Faye. Dar indiciul acesta, prea vag, nu era în nici un caz o certitudine.

După ce-i mulțumi din nou lui Caleb, Eve puse încet receptorul în furcă. Elliot trebuie să fi venit s-o anunțe că-și va depune demisia – doar dacă nu cumva singurul scop al vizitei sale fusese acela de a-și lua adio... Oricum ar fi, plecase, și gândul acesta îi sfâșia inima.

Săptămâna ce urmă fu foarte grea pentru Eve. În ciuda suferinței pe care o resimțea, făcu tot posibilul să nu se vadă nimic, muncind ca de obicei și zâmbindu-le tuturor. Dar se simțea atât de deprimată încât nu mai avea chef de nimic. Chiar și gândul să-și continue studiile la care ținuse atât de mult înainte să-l fi întâlnit pe Elliot, o lăsa acum indiferentă. Oscilând între disperare și resemnare, se cufunda încetul cu încetul în tristețe...

*
* *

Într-o seară, la trei săptămâni după plecarea lui Elliot, Eve era în grădină în genunchi, smulgând buruienile când umbra lui Burl se profilă pe pietrișul aleii. Eve ridică privirea.

Cum știa că tatăl său tocmai completa declarația de impozit, se gândi că poate are nevoie de vreo factură.

– Bună seara, tată. Ai cumva nevoie de ceva?

– Nu. Veneam să-ți propun o plimbare pe lac, răspunse Burl.

Eve îi zâmbi. Atenția și grija constantă pe care i-o arăta tatăl său de câteva zile o mișca profund. Era evident că-i ghicise suferința.

– Este o idee excelentă, zise ea.

Câteva minute mai târziu, urca împreună cu tatăl său în barca roșie de pescuit la bordul căreia înfruntase ceața, cu câteva săptămâni în urmă.

Eve regăsi plăcerea pe care o resimțise întotdeauna când pleca pe lac. O dată cu apusul soarelui, atmosfera înăbușitoare de peste zi se mai răcorise, și Eve își oferi fără rețineri fața mângâierii vântului.

După vreo zece minute, Burl lăsă motorul la ralanti. Barca pluti lent în derivă până în locul unde suprafața apei era acoperită cu un covor de nuferi. Aici, Burl opri motorul și-și luă undița.

– Credeam că trebuia să facem o plimbare cu barca, remarcă Eve pe un ton ironic.

– Și nu te-ai înșelat, draga mea. Dar presimt că, acolo jos, mă așteaptă o captură frumoasă.

– Cred că n-ai mai pescuit de vreo lună. Nu-ți lași prea mult timp liber, tată.

– Am atâta de lucru la Pine Ridge...

Eve dădu din cap, cu o expresie de tristețe.

– Ce este? întrebă tatăl său.

– Nimic... Mă întrebam doar cum ajung oamenii uneori să nu mai știe ce este mai important în viața lor.

Burl aruncă pluta în apă și acționă mulineta.

– Ce înțelegi prin asta, Eve?

– De fapt, vorbeam despre mine. De vreo trei săptămâni, mă întreb adeseori ce este mai important pentru mine în viață.

– Și... ce răspuns ți-ai dat?

– Elliot.

Burl se întoarse către fiica sa.

– Știu că plecarea lui a fost un șoc teribil pentru tine. Îmi pare rău că totul s-a terminat astfel!

– Eu am stricat totul, tată, spuse Eve cu o voce gâtuită. L-am hărțuit repetându-i că nu trebuie să-și abandoneze meseria, ci dimpotrivă, să se lupte pentru morală și onoare! Trebuia să-l accept așa cum era...

Burl o lovi afectuos pe umăr.

– Ești prea severă cu tine. Eu cred doar că voi doi v-ați întâlnit într-un moment nepotrivit, atâta tot.

Eve oftă adânc.

– Oricum, nu mai are nici o importanță acum. El a plecat, și nu-l voi mai revedea niciodată...

Furiile lacului Toledo Bend erau imprevizibile. Burl se pregătea să-și strângă undița când vântul de sud își făcu simțită prezența. Întețindu-se din ce în ce, aduse curând cu el nori grei și bubuituri încă îndepărtate de tunete. Eve și Burl erau la jumătatea drumului spre Pine Ridge. Mica barcă se legăna puternic, dar Burl o conducea cu îndemânare.

Eve știa că se vor întoare fără probleme. Tatăl său era un navigator experimentat. Doar că întoarcerea va fi ceva mai lungă.

Primele picături de ploaie se abătură asupra lacului exact când intrau în adăpostul pentru bărci. Puțin după aceea, Burl opri motorul și sări pe chei. Eve îl urmă și-l privi amarând barca.

Deodată, tersări. În spatele ei se auzi o voce gravă.

– Iată-vă în sfârșit. Eram îngrijorat.

Eve se întoarse, și crezu că o să i se oprească inima: la capătul cheiului, silueta înaltă a texanului se profila pe cerul plumburiu.

– Elliot! murmură Eve, fără să-și dea seama.

Era atât de stupefiată încât nici nu se gândi să alerge spre el.Burl fu primul care se îndreptă spre Elliot.

– Mă bucur să te revăd, băiete! exclamă el când fu aproape. S-ar zice că ai sosit tocmai la timp să vezi furtuna.

Cei doi bărbați își strânseră îndelung mâinile. Elliot zâmbi, vizibil liniștit de primirea caldă pe care i-o făcuse tatăl Evei.

– O să-mi prindă bine furtuna asta, domnule Crawford. La Fort Worth este o căldură insuportabilă. Când am plecat de acolo, te-ai fi crezut într-un cuptor încins.

Burl își puse mâna pe brațul lui Elliot, în timp ce, cu o mișcare discretă a capului, arătă spre fiica lui, ca pentru a-i cere texanului s-o menajeze.

– Ne vedem imediat acasă, spuse el întorcându-i spatele și plecând.

Când Elliot veni spre ea, Eve se simți străbătută de un fior, tulburată să-l revadă pe cel pe care-l iubea. Nu se schimbase, se gândi ea, poate doar părul lui era ceva mai scurt.

– Elliot, repetă ea.

Texanul veni spre ea, apoi se opri brusc, ca prins de o îndoială.

– Te... bucuri că mă vezi?

În loc de orice răspuns, Eve alergă spre el și se ghemui la pieptul lui, înăbușindu-și un hohot de plâns. Elliot închise ochii.

– Credeam că n-am să te mai văd niciodată, murmură Eve. De ce ai plecat fără să-mi spui nimic? Și de ce nu mi-ai telefonat?

– După ce ne-am certat, am fost atât de nefericit încât m-am hotărât să reacționez. Oh, Eve, dacă ai ști ce mult mi-ai

lipsit... Aceste trei săptămâni departe de tine au fost un coșmar. Dar tu voiai să înfrunt realitatea – și am ținut s-o fac înainte să mă întorc la tine.

Eve ridică privirea, și-l aținti pe Elliot cu o expresie emoționată și intrigată totodată.

– Și... ce ai să-mi spui, Elliot? întrebă ea fără ocolișuri.

Texanul nu-și putu reține un zâmbet.

– Doar câteva cuvinte. Te iubesc, și-mi doresc la fel de mult să mă căsătoresc cu tine.

– Oh! Elliot... eu... am fost agresivă, încăpățânată, și...

Elliot o întrerupse.

– Iar eu ar fi trebuit să te ascult de la început. Aveai dreptate. Ce viață ți-aș fi putut oferi, dacă aș fi rămas prizonierul nefericitelor mele amintiri?

Eve cuprinse fața lui Elliot în palmele ei.

– Ce s-a întâmplat la Fort Worth? Ți-ai relut vechea ta...

Văzând-o că ezită, Elliot termină fraza în locul ei.

– ...meserie? Da. Și asta nu mi-a displăcut deloc. Ba dimpotrivă!

Copleșită de un val de fericire și ușurare, Eve începu să plângă ușor pe umărul lui.

Elliot îi mângâie cu emoție părul, spatele, apoi conturul obrazului.

– Am înțeles că nimic nu va mai fi ca înainte de afacerea cu furtul de vite. Și este mult mai bine așa. Pe vremea aceea, eram atât de absorbit de munca mea încât aproape îmi pierdusem mințile. De exemplu, ar fi trebuit să-i suspectez de multă vreme pe Yates și Delvecchio.

– I-ai revăzut?

Elliot zâmbi, cu o expresie de mândrie pe față.

– Da. Îndată ce am intrat în birourile brigăzii. Dacă le-ai fi văzut fețele...

– Sunt gata să pun pariu că vor încerca iar să-ți joace vreo festă.

– Abia aștept, Eve. Dar de data asta, voi fi mult mai vigilent, și cei doi vor căpăta ceea ce merită. Până atunci însă, ești pregătită să te măriți cu locotenentul Elliot?

– Aș vrea să fiu sigură că ți-ai reluat – și că îți vei continua – munca dintr-un singur motiv: pentru că ți-o dorești cu adevărat.

Elliot își cufundă privirea în a ei și o strânse la piept. Preț de câteva minute delicioase, dădu răspunsul cel mai mulțumitor îndoielilor ei: sărutări pătimașe, cărora ea le răspundea cu înflăcărare, cu toată dorința prea mult timp stăpânită. În sfârșit, cu regret, buzele lor se dezlipiră.

– Știi, Eve, întotdeauna mi-am iubit meseria. Dar după ceea ce mi s-a întâmplat, am lăsat ura să-mi distrugă viața. Și apoi te-am întâlnit pe tine. Datorită ție, am înțeles că dragostea este mai puternică decât ura sau decât dorința de răzbunare. Trebuie să mă lupt pentru ca binele să învingă. Oh! Bineînțeles, se vor face întotdeauna greșeli în încercarea de a face ca legea să fie respectată; dar asta face parte din riscurile meseriei. Sper doar că, făcându-mi meseria, voi fi de folos, și poate că într-o zi voi avea ocazia să joc un rol decisiv în viața cuiva.

– Te iubesc, Elliot. Și oricare vor fi nedreptățile pe care le vom avea de înfruntat, vom fi doi. Întotdeauna, zise Eve cu blândețe.

După încă un sărut pătimaș, Eve scrută cu duioșie fața lui Elliot. Cu vârful degetului, îi urmări ușor cicatricea de pe buză.

– Știi, Joe Elliot, că nu mi-ai spus niciodată de unde ai această cicatrice?

Texanul izbucni în râs, un râs vesel, fără nici o reținere. Eve înțelese că fantomele trecutului dispăruseră definitiv.

– Tu ce ți-ai imaginat, curioaso? zise el pe un ton ironic. Vreo lovitură cu un ciob de sticlă într-un bar rău famat? Sau vreo încăierare pe o străduță întunecoasă?

– Ei bine... da. Ceva de genul ăsta, mărturisi Eve zâmbind.

Elliot își atinse încetișor cicatricea.

– Este de fapt vorba despre o minge de base-ball aruncată aiurea de un puști de treisprezece ani care mi-a tăiat buza. Era fiul unui prieten. În ziua aceea, eu și cu tatăl său încercam să-i îmbunătățim tehnica aruncării, dar se vede treaba că eram încă departe de țelul fixat!

– Ce poveste! Sper că n-o pățești prea des; asta ar dăuna imaginii tale de bărbat dur, zise Eve chicotind.

Elliot o conduse pe alee.

– Nu-ți fie teamă! Păstrez pentru mine acest secret rușinos... Și acum, dacă am merge să ne întâlnim cu tatăl tău? Se întreabă probabil ce s-a întâmplat cu noi.

Urcară încet aleea ce ducea spre bungalou, sub ploaie, cu brațul lui Elliot trecut peste talia Evei.

– Știi, tata mi-a criticat verde-n față atitudinea față de tine. Te-am hărțuit, am fost de o agresivitate intolerabilă...

Texanul dădu frâu liber veseliei.

– Ce socru minunat voi avea! exclamă el.

Eve întoarse capul spre el, încruntată dar, neputând să se abțină, pufni în râs.

– Sunt nerăbdător să te duc la Fort Worth. Vom forma o pereche extraordinară, tu avocat, eu polițist! Gândește-te numai la toate informațiile confidențiale pe care ți le voi procura, spuse texanul făcându-i cu ochiul.

– Am o singură întrebare: un polițist și o avocată au dreptul să împartă același pat? întrebă Eve cu un zâmbet fermecător.

Elliot se prefăcu foarte serios.

– Doar dacă au o autorizație oficială... Ah! Și încă ceva: am găsit pentru tine o școală excelentă, aproape de cartierul unde vom locui.

– Este minunat, Elliot.

– Și... mai este ceva despre care încă n-am vorbit. Crezi că am putea să ne gândim să... facem un copil?

Eve fu cât pe ce să țipe de bucurie, dar arboră o expresie severă.

– Doar cu o autorizație specială, zise ea, înainte de a izbucni în râs împreună cu Elliot.

– Căpitanul meu este nerăbdător să te cunoască, spuse texanul.

– I-ai vorbit despre mine? întrebă Eve, bucuroasă și mirată în același timp.

– Bineînțeles!

În picioare în fața ferestrei bungaloului, Burl îi privea pe cei doi tineri traversând peluza, tandru înlănțuiți, și un zâmbet îi lumină fața văzându-le privirile îndrăgostite.

Cu treizeci de ani în urmă, cunoscuse aceeași fericire alături de mama Evei.

Nu există nici o îndoială, se gândi el. Cei doi erau făcuți unul pentru altul. Și se îndrepă spre ușă ca să-și întâmpine copiii.

Capitolul 10

Într-o seară blândă de primăvară, o limuzină albastră plecă din centurul Fort Worth-ului.

Înăuntrul mașinii, Eve își lăsă capul să se sprijine pe speteaza banchetei.

– Mă dor picioarele, și sunt istovită... dar n-am fost niciodată atât de fericită, murmură ea cu un zâmbet satisfăcut.

– Ce păcat că Burl n-a putut să stea mai mult! Este adevărat că are mult de lucru la Pine Ridge, în acest moment. În orice caz, a fost foarte drăguț că a făcut tot acest drum ca să vină să participe la petrecere, zise soțul ei.

Eve încuviință.

– Și pe mine m-a impresionat prezența lui Caleb... Știi că, atunci când erai pe scenă, mi-ai părut un bărbat deosebit de frumos?

La ora asta târzie, circulația în Fort Worth era mai ușoară. Elliot, vizibil măgulit, întoarse capul spre Eve.

– Dacă înțeleg bine, îți place să-ți vezi soțul sub lumina reflectoarelor.

– Oh! Nu-i nevoie de reflectoare! Tu ești oricând vedeta mea favorită. Dar dacă toată lumea îți recunoaște meritele, este și mai bine.

Eve și Elliot se întorceau de la un banchet organizat de poliția din Fort Worth. În cursul serii, se oferiseră anumite distincții. Eve, cu ochii strălucind de emoție și de mândrie, îl privise pe Elliot urcând pe scenă. Aici, i se decernase o medalie specială. „În semn de mulțumire pentru serviciile excepționale pe care le adusese în exercițiul funcțiunii", declarase superiorul lui ierarhic întinzându-i placheta gravată.

– Vedeta ta favorită, ai zis? Poate că ești puțin lipsită de obiectivitate, draga mea, zise Elliot.

Eve își puse cu plăcere obrazul în palma lui mare.

– Firește că sunt subiectivă, când este vorba despre tine. Nu ești tu soțul meu, tatăl fetiței mele și cel mai bun polițist pe care l-a avut vreodată acest oraș?

*
* *

Câteva minute mai târziu, închideau în urma lor ușa casei în care locuiau, o căsuță simplă, cu un farmec rustic, cu o verandă largă și, în față, cu o peluză verde. Aflată la adăpost de agitația orașului, era totuși destul de aproape de acesta pentru a le permite Evei și lui Elliot să ajungă ușor la locurile lor de muncă.

Eve preferă să mai întârzie în living, știind cât de mult îi plăcea lui Elliot să-și petreacă singur câteva clipe cu fiica lor. Adora copilul, și-i consacra cât mai mult cu putință din timpul lui liber.

În ciuda zilelor lor încărcate, Eve și Elliot se simțeau și mai uniți de la nașterea lui Megan. Faptul de a nu fi avut o familie adevărată îl făcea pe Elliot să fie deosebit de atent cu soția și cu fiica lor.

Eve își scoase pantofii cu tocuri înalte și începu să-și scoată una câte una agrafele care-i țineau cocul. După ce termină, luă medalia gravată de pe divan, unde Elliot, când intrase, o aruncase neglijent, și căută cu privirea locul cel mai potrivit pentru a o pune în valoare.

Deodată, Elliot, care se strecurase în încăpere fără să-l audă, veni și-i cuprinse talia cu brațul.

– Megan este bine? întrebă Eve, sprijinindu-și cu plăcere spatele de pieptul musculos al soțului ei.

Elliot îi mângâie cu obrazul părul mătăsos.

– Doarme ca un îngeraș.

– Voi trece și eu s-o văd. Mă întrebam unde aș putea pune medalia. Doar dacă nu preferi s-o pui în biroul tău de la poliție?

Elliot o răsuci pe Eve în brațele sale, și ea îi zâmbi remarcând că își scosese deja haina și cravata. Își lăsă mâinile să alunece de-a lungul brațelor lui puternice pe care le simțea calde prin țesătura cămășii albe. Apoi și le încolăci pe ale ei după gâtul lui.

– Nu, nu o voi duce la birou, răspunse Elliot. Ți-o dăruiesc. Este meritul tău, spuse el.

– Doar nu vorbești serios, Elliot.

– Sunt cât se poate de serios, dimpotrivă, draga mea. Dacă nu te-aș fi ascultat, acum n-aș mai fi fost polițist și, firește, n-aș fi obișnuit această distincție excepțională.

– Dar tu ai fost cel care a depus această muncă remarcabilă. Eu m-am mulțumit doar să te încurajez.

– Tu ai dat un sens vieții mele – și muncii mele, Eve. Dacă ai ști ce înseamnă această medalie pentru mine, obținută doar datorită ajutorului tău și încrederii pe care mi-ai acordat-o, zise Elliot prinzându-i fața în mâini.

– Când ne-am cunoscut, acum cinci ani, în pădure, nu mi-am dat seama imediat cât ești de nefericit. Dar am ghicit repede că dorința ta cea mai arzătoare era să rămâi polițist.

Elliot o privi cu tandrețe pe cea care-i dăduse o a doua șansă în viață și-i redase încrederea în sine.

– Am străbătut deja un drum lung împreună. Tu îți continui strălucit studiile de drept, și între timp ai reușit să-mi dăruiești și o fetiță! zise Elliot cu vocea vibrându-i de mândrie.

– Nu uita numărul impresionant de arestări pe care le-ai făcut, inclusiv pe Yates și pe Delvecchio, care a întors tot orașul pe dos!

Elliot dădu din cap. I-a trebuit mai bine de un an să adune probe suficiente și de necontestat pentru a dovedi vinovăția celor doi polițiști corupți. Dar nu făcuse din asta o răzbunare, ci doar își făcuse treaba de polițist.

– Ai avut dreptate, Eve, când spuneai că, mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieși la iveală. Acum, sunt atât de fericit. Ce aș putea cere mai mult?

Eve îi aruncă un zâmbet provocator și începu să-i desfacă nasturii cămășii.

– Chiar n-ai nici o idee? Aș avea să-ți fac eu o sugestie, șopti ea.

Elliot stinse veioza, apoi Eve îi simți degetele desfăcându-i fermoarul rochiei albastre de seară, care alunecă la picioarele ei cu un foșnet mătăsos. Inima îi bătea nebunește, și simți cum o cuprinde o dorință arzătoare.

– Vom sărbători evenimentul, murmură Elliot.

– Mmm... Ce idee grozavă! Dar... care eveniment? Distincția pe care ai primit-o?

Elliot o ridică pe Eve și, purtând-o pe brațe, o duse până în dormitor.

– Nu sunt nemulțumit că am fost recunoscut ca un bun polițist. Dar sunt și mai fericit să te am lângă mine, draga mea. Și-ți voi dovedi asta fără întârziere...

Sfârșit